

ምዕራፍ አሥራ ሁለት

በምዕራፍ አሥራ ሁለት በአንድ በተዘጋጀ የእራት ግብዣ ላይ ማርያም የጌታን እግር ሽቱ ቀብታ በጠጉሯ ስታብስ እንመለከታለን። ይህ የእራት ግብዣና እግሩንም በሽቱ መቀባት የሆነው ብዙዎች አይሁድና ፈረሳውያን ኢየሱስን ሲገድሉት በሚፈልጉበት ጊዜ ነው። ጌታን የሚያሳድዱትና ሲገድሉትም የሚፈልጉ ብዙዎች በሆኑበት ሁኔታ ጥቂቶች ደግሞ እርሱን ያወቁ፤ የሚወዱት፤ የሚከተሉት የሚጋብዙትና ለመቃብሩ ያዘጋጁት የነበሩ ነበሩ።

12፡1 ከፋሊካም በፊት በስድስተኛው ቀን፡- ይህ የፋሊካ በዓል ጌታ በምድር ላለ የሚያከብረው የመጨረሻው የፋሊካ በዓል ነው።

12፡1 ከሙታን ያስነሣው አልዓዛር ወደ ነበረበት ወደ ቢታንያ መጣ። ቢታንያ በኢየሩሳሌም ከአራት ኪሎ ሜትር በማይበልጥ ርቀት ላይ የምትገኝ ቦታ ነች። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ አልዓዛርን ካስነሣው ጥቂት ቀናት ወይም ሳምንታት ብቻ ሆኗል። የአልዓዛር መነሣት ገና ትኩስ ዜና ነው። ይህም ምልክት ብዙ አይሁድ በኢየሱስ እንዲያምኑ ምክንያት ሆኗል። በሌላ በኩል የአይሁድ አለቆችን ግን አለቆጥቷቸዋል። ስለዚህም እስከ ጊዜው ድረስ ጌታ ኢየሱስ ቢታንያ ለቆ ወደ ኤፍሬም ከተማ ሄዶ ነበር (11፡53-54)። አሁን ወደ ኢየሩሳሌም ለፋሊካ በዓል ሲሄድ በቢታንያ በኩል አለፈ።

12፡2 በዚያም እራት አደረጉለት፤ ማርታም ታገለግል ነበር፤ አልዓዛር ግን ከእርሱ ጋር ከተቀመጡት አንዱ ነበረ። ይህ እራት የት እንደተደረገ በዚህ ክፍል ውስጥ አልተገለጸም። ከማቴ 26፡6-13 እና ከማር 14፡3-9 ባሉት ክፍሎች ማገናዘብ እንደምንችለው ይህ እራት የተደረገው በለምጸሙ በለምያን ቤት ሊሆን እንደሚችል ይታለባል። ስምያን ከለምጽ ስለ ነፃ በዚህ ደለታ ከሞት የተነሣውን አልዓዛርንም ከእነ እህቶቹ ጠርቶ ለጌታ እራት ማድረግ ይሆናል።

12፡3 ማርያምም ዋጋው እጅግ የከበረ የጥሩ ናርዶስ ሽቱ ንጥር ወስዳ የኢየሱስን እግር ቀባች፤ በጠጉርዋም እግሩን አበሰች፤ ቤቱም ከናርዶስ ሽቱ ሞላ። ይህ ሽቱ ጥራቱ ከፍተኛ ነው። ደግሞም ሽቱው ውድ ነው። እንዲህ ዓይነት ሽቱ በዚያን ዘመን ነገሥታት የሚቀቡት ዓይነት ውድ ሽቱ ነው። ማርያም ሽቱ ከመግዛትና በጌታ እግር ላይ ከማፍለስ አልፋ በጠጉርዋም እግሩን አበሰች። «ሰዎች ስለማቀርበው ሽቱ ምን ሀሳብ ይኖራቸው ይሆን?» ብላ አስቀድሞ ብትጠይቃቸው ኖሮ ምናልባትም ባልገዛቸው ከገዛቸውም የጌታን እግር በጠጉሩዋ ባሳበሰችው ነበር።

አንዳንድ ጊዜ ሰዎች ለጌታ የሚያቀርቡት ስጦታና የሚፈጽሙት ድርጊት ከተለያየ ዓላማ አንጻር በሌሎች ዘንድ የከበረ ተደርጎ ሳይቆጠር ይችላል። መስኪያው መሆን ያለበት ይህን የማደርገውን ነገር የማደርገው ለጌታ ክብር ነውን? እርሱስ ይቀበለዋልን? እንጂ ሰዎችን ለማስደለትና ተቀባይነት ለማግኘት ከሆነ መስኪያው «ምድራዊ» ነው።

12፡4-5 ነገር ግን ከደቀ መዛሙርቱ አንዱ አሳልፎ ሊሰጠው ያለው የስምያን ልጅ የአስቆርቱ ይሁዱ፡- ይህ ሽቱ ስሦስት መቶ ጂናር ተሸጦ ለድሆች ያልተሰጠ ስለ ምን ነው? አሰ። ከማቴ 26፡8 እና ማር 14፡4 እንደምንገነዘበው ይሁዱ የተናገረው ምናልባት በሌሎችም ደቀ መዛሙርት ውስጥ የነበረ ሀሳብ ይመስላል። ይሁን እንጂ ሌሎቹ ለድሆች በእርግጥ በማለብ እና በመቆርቆር የጠየቁት ሊሆን ቢችልም የይሁዱ ሀሳብ ግን በምን ላይ እንደ ተመሠረተ ተገልጧል። ማርያም ያደረገችው ሽቱ መቀባት በቤት ላሉት ሁሉ የታወቀ ሆነ፤ ሽቱው ቤቱን ሁሉ ሞልቶታልና። በቤት ያሉት በሽታው ደስ ይላቸዋል (ከይሁዳና ከአንዳንዶች በስተቀር)።

ይሁዱ ገንዘብን በሚመለከት ድካም የነበረበት ሰው ነው። ለዚህ ጉዳይ የተሾመ ገንዘብ ያዥ ሆኖ እያለ ገንዘብን የሚሰርት፤ ይህም በውስጡ አድጉበት በኋላ ጠልፎ የጣሰው ኃጢአት ነው። ይህ ሽቱ ስሦስት መቶ ጂናር ተሸጦ ለድሆች ያልተሰጠ ስለ ምን ነው? ብሎ ሲናገርም እየዋሸ ነበረ። የሚዋሸው በራሱ ማንነት ላይ ነው። በልቡ ሌላ ሆኖ እያለ በምላሱ ተቃራኒውን የሚናገር ለው መሆኑ ነው። የሐሰት አባት

⁵⁰ ይህ ሽቱ መቀባት በማቴ 26፡6-13 እና በማር 14፡3-9 ከተገለጠው ጋር ይስማማል። በሉቃ 7፡36-50 ከተገለጠው ጋር ግን ጥቂት ልዩነት አለው። በሉቃስ የተገለጠው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ አገልግሎቱን በጀመረበት ጊዜ አካባቢ እንደሆነ ይገመታል። አሁን በዮሐንስ አሥራ ሁለት የምናየው ግን በአገልግሎቱ የመጨረሻ ሳምንት የተደረገ ነው።

⁵¹ Nard was used to anoint kings; Mary may have been anointing Jesus as her kingly Messiah. *Ibid.* p.247.

የሆነው ዲያብሎስ በእንዲህ ዓይነቱ ሰው ስመጠቀም ይቀሰዋል። ውሸትን በራሱ እስተናግዷልና የውሸት እባትም መሣሪያ ያደርገዋል።

በዚህ ድርጊት መጠየቅ የነበረበት ሽቱው ሰንት ያወጣል? ሳይሆን በመደነቅ ሰው ስለሆሱስ ያሰውን ፍቅርና አክብሮት እንዴት ይገልጻል የሚል መሆን ነበረበት። ማርያም አክብሮቷን የመግሰጫ መንገድ በእግሩ ላይ ሽቱን ማፍሰስና በጠጉርዋም ማበሰ ነው።

ከማርያም ድርጊት ስለ ገንዘብ አጠቃቀም ትምህርት እናገኛለን። ይህ በጌታ እግር ላይ የፈሰሰው ሽቱ የተገዛው ሰሦስት መቶ ዲናር በብዙ ዋጋ ነው። ይሁዳ ግን ጌታውን አሳልፎ የሰጠው በሰላሳ ብር ብቻ ነው። በውድ ዋጋ የክበረ ሽቱ ተገዝቶ በጌታ እግር ሥር ማፍሰስ በገንዘብ አጠቃቀም ላይ ሰው ሊያደርገው የሚገባ ትልቅ ነገር እንደሆነ ያሳያል። ይህም ባለን ነገር ሁሉ እርሱን ማክበር ማሰት ነው። አሰን የምንሰውን ገንዘብ፣ ጊዜ፣ እውቀትና ሌላም የክበረ ነገር ሁሉ በጌታ እግር ሥር ማድረግ፣ ሰጌታም ክብር ማዋል ትክክለኛ የህብት አጠቃቀም ነው።

በዚህ ክፍል ውስጥ (ቁ. 2-4) ማርታ፣ አልዓዛር፣ ማርያምና ይሁዳ ተጠቅሰዋል።

ማርታ ሌላም ጊዜ እንዳደረገችው (ሉቃ 10:38-42) ስማገልገል ተነሣች። ራሷን ስማገልገል የሚገባት አድርጋ የምትቆጥር ሌት ልትሆን ትችላለች። ማገልገሉ ይልቁንም ኢየሱስን ማገልገል እጅግ የክበረ ተግባር ነው። ግን ከማርያም እንጻር ማርታ የሚጉድላት ባሕርይ እንዳለ በግልጽ ይታያል። ጉድሰቷም ከእገልግሎቷ በፊት መስማት፣ መማር እና ሰጌታ የሚገባውን አክብሮት መግለጽ ይቀድም እንደ ነበረ ልብ አስማስቷ ነው።

ይህ እራት የተደረገው ሰጌታ ክብር ሆኖ፣ አልዓዛርም አብሮ በእራት ላይ እንደተቀመጠ እናያለን። **አልዓዛር** ከጌታ ጋር በማዕድ መቀመጡ ጌታን ምን ያህል ይወደው እንደ ነበረ የሚያመለክት ነው።

ማርያም በጌታ ያሳትን እምነትና ታላቅ አክብሮት ሽቱ በመቀባት ትገልጣለች። ስሌት ጠጉሯ ክብሯ ሆኖ እያለ (1ቆሮ 11:14-15)፣ በዚያ ክብሯ በሆነው ጠጉር የጌታን እግር ታብሰ ነበር። ብዙ ዋጋ በመክፈል እምልኮን ስግደትን ሰጌታ ማቅረብ የምታውቅ ሌት ነች።

በዚህ እራት ላይ የተገኘ **የአስቆሮቱ ይሁዳ** በጥያቄ መስል አቀራረብ ማርያም የምታደርገውን ይቃወም ነበር። ዮሐንስ የይሁዳን አባባል

ከምን የተነሣ እንደሆነ ባይገልጽ ኖሮ ከአሥራ ሁለቱ አንዱ የሆነው ደቀ መዝሙር ያቀረበው ሀሳብ ስድሆች የሚያስብና የሚቆረቆር ታላቅ «መንፈሳዊ» ሰው ባስመሰሰው ነበር። ስድሆች ማሰብ ተገቢ ሆኖ እያለ ይሁዳ ያንን ያሰው **ሌባ ስለ ነበረ** እንደሆነ መገሰጠ፣ ቃልና ልብ የተሰጠበት ሰው እንደሆነ ያሳያል። ይሁዳ ማርያምን አባካኝ አድርጎ ገምቷታል፤ ማባከንስ ወደ ከረጢት ከሚገባው መስረቅ ነው።

በአጠቃላይ አልዓዛር፣ ማርያምና ማርታ እንዲሁም የአስቆሮቱ ይሁዳ ስለሆሱስ ቅርብ ከሆኑ እርሱንም ከሚከተሉ ሰዎች መካከል ነበሩ። ይሁን እንጂ ስለሆሱስ ያላቸው አመለካከትና ቀረቤታ ከተሰያየ ዓላማ እንጻር መሆኑን እናስተውላለን። ከቅርብ ተከታዮቹ መካከል ጌታን አሳልፎ ስመሰጠት የተዘጋጀ ይሁዳም ነበረና።

ስለዚህ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር አብሮ መውጣትና መግባት፣ ስእርሱም ቅርብ ሆኖ መገኘት በራሱ በቂ አይደለም። ያ ቀረቤታ በውስጥ ካለ የልብ ሀሳብና በረጅም ጊዜ ከሚደረግ «የስሌት እንቅስቃሴ» እንጻር መታየት ይኖርበታል። በተከፋፈለ ልብ እና በእንቢተኝነትም መሄድ ይቻላል። እንደ ይሁዳ መጨረሻው የማያምር ጉዞ ሊኖርም ይችላል።

12:6 ይህንም የተናገረ ሌባ ስለ ነበረ ነው እንጂ ስድሆች ተገድዶላቸው አይደሉም። በሰው ዘንድ ስድሆች መልካም አሳቢ መምሰል በውስጠኛው ልብ ግን በክፋትና መርዝ የተያዘ (ሐዋ 8:23፣ ዕብ 12:15) ሰው መሆን እንዲህ ዓይነት የይሁዳ ባሕርይ (የአስመሳይነት ሕይወት) ዛሬም በጌታ ደቀ መዛሙርት መካከል እንዳይገኝ መጠንቀቅ ይኖርብናል። ይህንን ደግሞ ማን ያውቃል? ልብን የሚያውቅ እግዚአብሔር ግን ሰውን ሁሉ ይመዝናል። እግዚአብሔርን በንግግር ብዛት እና በጥሩ ቃላት ማታሰል አይቻልም።

ይሁዳ ስድሆች ርኅራኄ የሰለው ሌባ ሰው ነው። ከከረጢት የሚሰርቅ ሰው ስድሆች ሊራራ አይችልም። የሚያስደንቀው ነገር ኢየሱስ ክርስቶስ የይሁዳን ማንነት (ሌባ መሆኑን) እያወቀ ገንዘብ ያዥ ማድረጉ ነው (13:29)። ጌታ ሰሰው ሁሉ በተሰጠው ጸጋ (ወይም በችሎታው) እንዲሰማራና እንዲያገለግል ዕድል ይሰጠዋል። እግዚአብሔርን በመፍራት በተሰጠው መስመር ታማኝ ሆኖ መገኘት ደግሞ ከዚያ ሰው ይጠበቃል። ባይሆን እንደ ቀን ይገሰጣል። የጌታ ጸድቅነት ሰሰው ሁሉ እድልን መሰጠቱ፣ በርንም መከፈቱ ነው።

እንዳንድ ጊዜ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አስተያየትና ትችት የሚሰጡ ሰዎች በውስጣቸው በሌላ ዓላማ የሚገፋፉ ሊሆኑ ይችላሉ። በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ አብረው የማይሰለፉ፣ ስለ ተሠራው

እስተያየት ለመስጠትና ለመተቸት ግንባር ቀደሞች ሊሆኑ ይችላሉ። እግዚአብሔር ከእንዲህ ዓይነት የእስመሳይነት ሕይወት ይጠበቅን።

12፡7-8 ኢየሱስም፡- ሰምቀበርበት ቀን እንድትጠብቀው ተወሉት ድሆችህ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ይኖራሉና፤ እኔ ግን ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር አልኖርም እለ። ኢየሱስ ክርስቶስ ከዚህ ዓለም የሚሄድበት ጊዜ ደርሷል። ማርያም ይህን የናርዶስ ሽቱ መቀባቷ ለመቃብሩ እንደማዘጋጀት ነው (ማቴ 26፡12፤ ማር 14፡8)። ጌታ ከሞተ በኋላ ኒቆዲሞስና የእርማትያው ዮሴፍ የኢየሱስን ሰውነት በሽቱ ቀብተዋል (ዮሐ 19፡39)። ስለዚህ ማርያም የጌታን እግር በሽቱ መቀባቷ ለመቃብሩ እያዘጋጀች ነው ማለት ነው።

እዚህ ላይ ድሆችህ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ይኖራሉና ብሎ ጌታ የተናገረው ግድ የለም ድሆችን ችላ በሏቸው ማለቱ አይደለም። ይህ ፈጽሞ እይደለም። ይሁዳን ጨምሮ ሌሎች የጌታ ደቀ መዛሙርት ሁሉ በየቀኑ ድሆችን የሚረዱበት ብዙ ሁኔታዎችና አጋጣሚዎች እላቸውና በእነዚያ ሁኔታዎች ተጠቅመው ድሆችን ሊረዷቸው እንደሚችሉ፤ ጌታን ግን የሚያገኙት አሁን ብቻ መሆኑን ሊገልጽላቸው ነው።

ለኢየሱስ ክርስቶስ ያለንን መውደድና እክብሮት እንዴት እንግለጽለት? ማርያም ብዙ ዋጋ የሚያወጣ ሽቱ ገዝታ በኢየሱስ እግር ላይ ማፍለሷ በሰዎች ዘንድ የተወደደ ነገር አልነበረም። ጌታ ግን ተቀብሎታል፤ ለመታለቢያም እንደሚሆን ተናግሯል (ማር 14፡9)። በዛሬውስ ዘመን ሕያው የሆነውን ኢየሱስን ሁልጊዜ ከእኛ ጋር ያለውን ጌታን እንዴት እናክብረው? እክብሮታችንን እንዴት እንግለጽለት? ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ብሎ ያዘዘንን ጌታ በመታዘዝና በተሰማራበት ቦታና መስክ ሁሉ በታማኝነት በማገልገል ለእርሱ ያለንን ፍቅርና እክብሮት መግለጽ እንችላለን። መታዘዝ መስቀል መሸክም ስለሆነ ዋጋ ያስከፍላል።

12፡10-11 የካህናት አለቆችም አልዓዛርን ደግሞ ሊገድሉት ተማክሩት ከእይሁድ ብዙዎች ከእርሱ የተነሣ ሂደው በኢየሱስ ያምኑ ነበርና። ጌታ ምልክቶችንና ተአምራትን ያደርግ የነበረው እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ለዎች እንዲያውቁና ሕይወት እንዲሆንላቸው ነበረ። ይህ የገባቸው በአልዓዛር ከሞት መነሣት ምክንያት የኢየሱስን ማንነት ተረድተው በኢየሱስ ያምኑ ነበረ። የካህናት አለቆች ይህ አላስደሰታቸውም፤ ይልቁንም ከተለያዩ ሀገሮች እይሁድ የፋሊካን በዓል ለማክበር ወደ ኢየሩሳሌም የሚመጡበት ጊዜ በመሆኑ የኢየሱስ ዝና

ያበልጥ የሚወጣበት ጊዜ እንደሆነ አለቆቹ ፈርተዋል። ስለዚህ አልዓዛርንም ጭምር ለመግደል ፈለጉ።

ከሕግ መርምረው በማግኘት የኢየሱስ ክርስቶስን ማንነት መገንዘብ የነበረባቸው የካህናት አለቆች፤ የሕግ አዋቂዎች ፈረሳውያን ነበሩ። ምክንያቱም መጻሕፍት ስለ ኢየሱስ ይመስክራሉና (5፡39)። ብዙ አይሁድ ለእነርሱ የነበራቸውን ታማኝነት እየተወጡ በኢየሱስ ክርስቶስ ያምኑ ነበርና ሊገድሉት ፈለጉ (11፡50-53)።

ለመሆኑ አይሁድ ለካህናት ታማኞች የሚሆኑላቸው ለምንድን ነው? የካህናት ተግባር የእግዚአብሔርን ህሳብ ማገልገል ነው። አይሁድ ለካህናት ታማኞች ሆኑ ማለት ለእግዚአብሔር ታማኞች ሆኑ ማለት መሆን ነበረበት። ካህናት ሕዝቡን ወደ እግዚአብሔር የሚያቀርቡ፤ መንገድን የሚያሳዩ ፈቃዱን የሚገልጡ ስለሆኑ እግዚአብሔርን ለሕዝቡ የሚያስተዋውቁ መሆን ነበረባቸው። እነዚህ ካህናት ግን የተዘረጋ ጃንጥላ የያዘውን ሰው በእርሱ ትይዩ ያለውን ሰማይ እንዳያይ እንደሚሸፍነው እንዲሁ ሕዝቡ እግዚአብሔርን እንዳያይ፤ ወደ እርሱም እንዳይቀርብ መጋረጃዎች ሆነው ነበር። አሁን ይህን ጃንጥላ የሚገለብጥና የሚያስወግድ ኢየሱስ በመጣ ጊዜ መስመሩ ሊክፈት እነዚያ እረፍት አላገኙም። ለዚህም ኢየሱስን ምስክር የሆነውን አልዓዛርንም ጭምር ሊገድሉ ይወስናሉ።

አንድ ኃጢአት ወደ ሌላው ይመራል። የይሁዳ ሌብነት ኢየሱስን እንዲሸጠው እንዳደረገው ሁሉ የካህናት አለቆች ኢየሱስን አለመቀበል እርሱንና አልዓዛርንም እንዲገድሉት እስኪስማሙ ድረስ ወሰዳቸው። አልዓዛርን ሊገድሉት የፈለጉት ምንም ሰላደረጋቸው ሳይሆን፤ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣንና ኃይል ሕያው ምስክር በመሆኑ ነው። ሕጉም እትግደል ይላል። ካህናት ግን ለመግደል ይስማማሉ።

12፡12-13 ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም እንዲመጣ በሰሙ ጊዜ፡- የዘንባባ ዛፍ ዝንጣፊ ይዘው ሊቀበሉት ወጡና፡- ሆሣዕና፤ በጌታ ስም የሚመጣ የእስራኤል ንጉሥ የተባረከ ነው እያሉ ጮኹ። አይሁድና የካህናት አለቆች ኢየሱስን ሊገድሉት እያለቡና እየተዘጋጁ ባሉበት ወቅት ኢየሱስ ክርስቶስ በግልጽ ሁኔታ ወደ ኢየሩሳሌም መጣ። የአልዓዛርን መነሣት ያዩ (የሰሙ) ሰዎች ለሌሎች ይናገሩ ስለ ነበረ፤ ኢየሱስ ክርስቶስን ለማየት ብዙዎች ወደ ኢየሩሳሌም ተሰብስበው ነበር።

በዚታንያ እራት ካደረጉለት በኋላ በሚቀጥለው ቀን ኢየሱስ ክርስቶስ በግልጽ ወደ ኢየሩሳሌም መጣ። ፋሊካ ቀርቦ ስለ ነበረ ብዙ አይሁድ ወደ ኢየሩሳሌም እየመጡ ነበረ። ከተለያዩ ሀገሮች የሚመጡ አይሁድ

መንገዱን ሁሉ ያጣብቡታል። ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱም ለፋሲካ በዓል ወደ ኢየሩሳሌም እየመጣ ነው። ሌሎች ደግሞ የእርሱን መምጣት እውቀው የዘንባባ ዛፍ ዝንጣፊ መያዛቸው ታላቅን ሰው ለመቀበል የሰላምና የደህንነት ምልክት ማድረጋቸው ነው። ሆኖም ማለትም እግዚአብሔር ይክበር፤ እግዚአብሔር ይመለከታል እንደማለት ነው። እይሁድ እግዚአብሔርን አያመለክቱ ደስታቸውን የገለጡት ለእስራኤል ንጉሥ ንጉሥ አገኘን ብለው ነው። በእነርሱ ስሌት ይህ የእስራኤል ንጉሥ ከነበሩበት ቅኝ ግዛት ነፃ የሚያወጣቸው እንደሆነ ስላለቡ ደስታቸው ትልቅ ሆኗል። ይህንም ከመዝ 118፡25-26 እና ሶፎ 3፡15 እንዲሁም ቀደም ሲል ዮሐ 1፡49 ከተጻፈው ጋር አዛምደውታል።

እነዚህ እይሁድ እግዚአብሔርን የሚያከብሩት ንጉሥ ስለ ሰጣቸው መሆኑ እስከዚህ ድረስ ትክክል ሆነው ላሉ፤ የተሰጣቸውን ንጉሥ የመንግሥቱን ምንነት ግን አልተገነዘቡም። ስለ ኢየሱስ ንጉሥነት ትክክለኛ ግንዛቤ አላገኙም። እነርሱ የጠበቁትና የፈለጉት በሮም ሄሮድስ የሚባል ንጉሥ እንደ ነበረ በተመሳሳይ ደረጃ በእስራኤል ኢየሱስ የሚባል ንጉሥ እንዲኖር ነው። የኢየሱስ መንግሥት ግን ከዚህ ምድር እንዳልሆነች አላውቁም። እነርሱ የፈለጉት እስራኤልን ወደ ቀደም ከብሯ የሚመራት፤ ከቅኝ ግዛት ነፃ የሚያወጣት መሪ ነው። በነዚያት እፍ የነገረውን አላስተዋሉም። ስለሆነም ወደ ጎሳ ላይ ኢየሱስ የጠበቁት ዓይነት ንጉሥ እንዳልሆነ ሲመለከቱት ብዙዎቹ ከእርሱ ሸሹ፤ ምኞታቸውን አላሟላላቸውም።

12+14-15 ኢየሱስ የአሁያ ውርንጫ አግኝቶ በእርሱ ተቀመጠ። ንጉሡ ወደ ኢየሩሳሌም እየመጣ ነው። አልዓዛርን ከሞት ያሰነሣው እንደሆነ ብዙዎች አይተዋል፤ ለምተዋል። ሆኖም ወደ ኢየሩሳሌም እየገባ የነበረው በአሁያ ውርንጫ ስለሆነ ከአመጣጡ ጀምሮ እይሁድ በሚፈልጉት ዓይነት አልነበረም። በዘመኑ እንደ ነበሩ የሀገር መሪዎች በሰረገላ ሆኖ በብዙ ሠራዊት ታደሰ አልመጣም። በአሁያ ውርንጫ መምጣቱ እንደ ድል አድራጊ (እንደ አሸናፊ) ሳይሆን እንደ ትሑት ሆኖ መምጣቱን ያሳያል (ዘካ 9፡9)። የእርሱ አመጣጥ በነዚያት በተነገረው መሠረት አንቺ የጽዮን ልጅ አትፍሪ፤ እነሆ ንጉሥሽ በአሁያ ውርንጫ ላይ ተቀምጦ ይመጣል ተብሎ እንደ ተጻፈ 12+14-15 ነው። የተጻፈውና ሕዝቡ የጠበቀው የተሰየመ ነው። ሕዝቡ የፈለጉት የኢየሱስ አመጣጥ እነርሱ በሚፈልጉት ዓይነት እንዲሆንላቸው በመሆኑ ተሰናክሉበት። በምድር ላይ ወደ ነበረ ዙፋን ከፍ አላለም። እርሱ ከፍ ከፍ ያለው ወደ መስቀል ነው። ይህ ጌታም ወደ ኢየሩሳሌም የገባበት ሁኔታ ለእይሁድ፤ ለደቀ መዛሙርትም እንኳ ሳይቀር አልገባቸውም ነበር።

12+16 ደቀ መዛሙርቱም ይህን ነገር በመጀመሪያ አላስተዋሉም፤ ነገር ግን ኢየሱስ ከክብረ በጎሳ በዚያን ጊዜ ይህ ስለ እርሱ እንደ ተጻፈ ይህንም እንዳደረጉለት ትዝ አላቸው። እንዲህ ዓይነት ሁኔታ ቀደም ሲል በ2፡22ም ተገልጧል። ደቀ መዛሙርት አንዳንዱን ነገር የሚያስተውሉት ዘግይተው ነበረ። ኢየሱስ ከክብረ በጎሳ ማለት ከትንሣኤ በጎሳ ማለት ነው። ከትንሣኤ በጎሳ በብሉይ ኪዳን የተጻፉትን ትምህርቶችና ጌታ ያደረጋቸውንም ነገሮች ደቀ መዛሙርት ያስተውሉ ነበረ (14፡61 ሉቃ 24፡25-35፤ 44-48)።

12+19 እነሆ፤ ዓለሙ ከጎሳው ተከትሎት ሂደአል ተባለ። ወደ ኢየሩሳሌም ሲገባ ጌታ የገባው በክብር ነበር። የዘንባባ ዝንጣፊ የያዙ ሰዎች፡- ክብር ለእግዚአብሔር ሆኖም እያሉ ንጉሥሽ መጥቷል ይላሉ። ሌሎችም አልዓዛርን ያስነሣው ሰው እንደሆነ ስለ እርሱ ይመለከሩሉ። ይህንን ለመስማት፤ ማንነቱን ለማየት ብዙዎችም ወደ እርሱ መጥተዋል። ይህን ያዩ ፈሪሳውያን የበለጠ በቁጭት ውስጥ ናቸው። ሰው ሁሉ ኢየሱስን መከተል እንደ ጀመረ ሊያዩ፤ እነሆ፤ ዓለሙ ከጎሳው ተከትሎት ሂደአል በማለት የቁጭትና የምጽት ቃል መናገራቸው ነው።

ኢየሱስን ለማየት የመጡትና የሚከተሉት ሁሉ የኢየሱስ ክርስቶስን ማንነት በመረዳት አልነበረም። ከመጀመሪያው ጌታ ከተገለጠበት ጊዜ ጀምሮ ኢየሱስን ለዎች እንዳይከተሉት ይከላከሉ ነበረ። ሊያስቆሙት በፈለጉ መጠን፤ ታዋቂነቱ እየጨመረ ሄደ። ስለዚህ ጥረታቸው ሁሉ ከንቱ ሆነባቸው።

ከዚህ በጎሳ ባለው ክፍል ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ ለምን መሞት እንደተገባው ይገልጣል ከ12፡20-36 ባለው። እንዲሁም እግዚአብሔር አብ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ሲነጋገርም ይለማል። እግዚአብሔር ከኢየሱስ ጋር ሲነጋገር ለዎች የለሙት ሦስት ጊዜ ነው።

የመጀመሪያው፡- በተጠመቀ ጊዜ፤ ማቴ 3፡13-17፤ ማር 1፡9-11፤ ሉቃ 3፡21-22። ሁለተኛው ደግሞ፡- ጌታ በተራራ ላይ በተለወጠና ልብሉም ባንጸባረቀ ጊዜ፤ ማቴ 17፡1-13፤ ማር 9፡2-13 እንዲሁም ሉቃ 9፡28-36። ሦስተኛው ደግሞ፤ አሁን ነው፤ ዮሐ 12፡28-29።

12+20 በበዓሉም ሲለግጹ ከወጡት አንዳንዶቹ የግሪክ ሰዎች ነበሩ። እነዚህ የግሪክ ሰዎች በግሪክ የነበሩ አማኞች ወይም ግሪኮች የሚናገሩ እይሁድ ሊሆኑ ይችላሉ። እግዚአብሔርን የሚፈሩ አሕዛብ ወይም ወደ

ይሁዲነት የተለወጡ ግሪኮች ሊሆኑ ይችላሉ። በዓመት ሦስት ጊዜ በሚደረጉ ትልልቅ በዓላት አይሁድና እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሰዎችም ከኢየሩሳሌም ውጭ ከብዙ ሀገሮች ወደ ኢየሩሳሌም ይመጡ ነበር።

ጌታ ለሚያደርገው ነገር ጊዜና ሁኔታን ይመርጣል። ይህን በዓል ተጠቅሞ ስለ እርሱ ማንነት በስፋት ያስታውቃል። ለምሳሌ፡- በበዓሉ ገምሳ ቀን በኢየሩሳሌም የነበሩት ሰዎች መንፈስ ቅዱስ ከወረደ በኋላ ደቀ መዛሙርት በልሳኖች እግዚአብሔርን ሲያከብሩ ለምተው እንደተደነቁና ይህንም ዜና ወደሚሄዱበት አካባቢዎች ሁሉ ወስደው እንዳደረሱ እንገነዘባለን። አሁንም ከግሪክ የመጡ ሰዎች ኢየሱስ አልዓዛርን ከሙታን እንዳስነሣውና ይህ የእስራኤል ንጉሥ ወደ ኢየሩሳሌም በአህያ ውርንጫ ሲገባ ስላዩ በሚመለሱበት ቦታ ሁሉ ይህን ይናገራሉ።

ጌታ ከመለቀሱ በፊት በመጨረሻዎቹ ቀናት እርሱን ሊያዩ የሚፈልጉ የግሪክ ሰዎች መኖራቸው፣ እንዲሁም ለፋሲካ በዓል ወደ ኢየሩሳሌም የሚመጡ የግሪክ ሰዎች መኖራቸው እግዚአብሔር ለአሕዛብ ያለውን ዓላማ ያሳያል። እግዚአብሔር እስራኤልን የመረጠው ለምድር ሁሉ የእርሱን አምላካነት እንድታስታውቅ ነበር። እስራኤል የእርሱ የካህናት መንግሥት በመሆን ምሕረቱንና አዳኝነቱን ለአሕዛብ ሁሉ እንድትገልጥ ነበር (ዘጸ 19፡5)። ምንም እንኳ እስራኤል ይህን ጥሪና ተልዕኮዋን ባትፈጽምም እንደ እነዚህ የግሪክ ሰዎች፣ ቆርኔሌዎስ (ሐዋ 10)፣ ልድያ (ሐዋ 16፡14) ዓይነት እግዚአብሔርን የሚፈሩ አሕዛብ ግን ነበሩ።

12+21 አነርሱም ከገሊላ ቤተ ሳይዳ ወደሚሆን ወደ ፊልላስ መጥተው፡- ጌታ ሆይ፥ ኢየሱስን ልናይ አንወዳለን ብለው ለመነት፡- የግሪክ ሰዎች ከደቀ መዛሙርቱ መካከል ወደ ፊልላስ መምጣታቸው ምናልባት ፊልላስ የግሪክ ስም ስላለው ወይም ግሪኮች ስለሚችሉ ሊሆን ይችላል። ገሊላ ቤተ ሳይዳ ለግሪክ ሀገር የቀረበችም ስለሆነች ፊልላስ ግሪኮች ይችላል ይሆናል። የግሪክ ሰዎች ኢየሱስን ለማየት ያቀረቡትን ጥያቄ ፊልላስ ለእንድርያስ ነገረው **12+22፡ ፊልላስ ከእንድርያስ ጋር መቀራረብ እንደ ነበረው በ1+40-44፣ በ6፡7-8፤ እንዲሁም በማር 3+18 እናያለን። እንድርያስና ፊልላስ መጥተው ለኢየሱስ ነገሩት **11+22፡ የጌታ መልስ ደግሞ፡-****

12+23 የሰው ልጅ ይከብር ዘንድ ሰዓቱ ደርሶአል የሚል ነው። የሰው ልጅ ማለት ኢየሱስ ክርስቶስ የሚከብረው በሞትና ትንሣኤ በኩል ነው። በዚህ አገላለጽ ጌታ ኢየሱስ ሁልጊዜ በዓላማው ላይ ጸንቶ እስከ

ፍጻሜ የሚሄድ መሆኑን ያሳያል። እንደ ፈሪሳውያን አነጋገር ዓለም ሁሉ ተከትሎታል (12፡19)፤ ከአሕዛብም ግሪኮች ሲያዩት ፈልገዋል (12፡20-)፤ ዝናው ስለወጣ ሰዎች የዘንባባ ዝንጣፊ ይዘው ሊያነግሡት በሚፈልጉበት ጊዜ እርሱ ግን እየተናገረ ያለው ስለ ሞቱ ነው። የአባቱን ፈቃድ ይፈጽም ዘንድ ወደ ሞትም እንኳ ለመሄድ ሁልጊዜ ዝግጁ የሆነ ጌታ ነው።

12+23 ሰዓቱ ደርሶአል። በተደጋጋሚ ጌታ ሲናገር ገና ጥቂት ጊዜ እንዳለ ሰዓቱ እንዳልደረሰ ሲያስረዳ ነበረ፤ አሁን ግን **ሰዓቱ ደርሶአል** አለ። ይህ ሰዓት መድረስ ከአጀጡ ብዛት የተነሣ ወደ ዙፋን የሚመጣበት ጊዜ አይደለም፤ የሚሞትበት እንዲ።

12+24 የሰንዴ ቅንጣት በምድር ወድቃ ካልሞተች ብቻዋን ትቀራለች፤ ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች። ጌታ ይህን የሚናገረው ስለ ራሱ ሞትና በሞቱም ምክንያት ስለሚገኘው ፍሬ ነው። ሰንዴ በመሬት ላይ በወደቀች ጊዜ (በተዘራች ጊዜ)፤ ያቺ ቅንጣት ትሞታለች፤ ነገር ግን ከእርሷ ብዙ ፍሬዎች ይገኛሉ። ጌታ ኢየሱስ በመሞቱና በመነሣቱ የሚገኘው ፍሬ በመስቀል ላይ ሳይሞት እንዲሁ በምድር ንጉሥ ቢሆን ኖሮ ሊገኝ ከሚችለው ፍሬ እጅግ የተለየና የላቀ ነው። የእርሱ ሞት ለእኛ ብቸኛ የሕይወት መንገዳችን፤ ሕይወት የምናገኝበት መንገድ ነው።

12+25 ነፍሱን የሚወድ ያጠፋታል፥ ነፍሱንም በዚህ ዓለም የሚጠላ ለዘላለም ሕይወት ይጠብቃታል። ይህ ምርጫን ስለማስተካከል ነው። በዚህ ዓለምና በወዲያኛው ዓለም የሚኖረውን ሕይወት በማወቅና በመመዘን መምረጥ ነው። በዚህ ዓለም የምናደርገው ምርጫ የዘላለም ውጤት አለው። ጌታን ለመከተል የሚወድ ሰው ምርጫውን ያወቀና ያስተካከለ መሆን ይኖርበታል። የአሁኑን ጊዜ ከሚመጣው ጋር በማስተያየት አሁን የሚያደርገው ምርጫ የዘላለም ውጤት እንዳለው መገንዘብ ያስፈልጋል። **ነፍሱን የሚወድ** ማለት ለጌታ ከሚኖረው ፍቅርና ታማኝነት በላይ የራሱን ሕይወት መውደድ ነው። እንዲህ ሊሆን ይህን የወደዱትን ነፍስ ለዘላለም ማጣት ይኖራል። እውነተኛ የጌታ ደቀ መዛሙርት ግን ጌታን የሚወዱና ስለ ጌታ ብለው በነፍሳቸው ላይ የሚመጣውን መከራና መገለል ለመቀበል የቆረጡ መሆን አለባቸው።

ጌታ ኢየሱስ ነፍሱን ስለ መጥላት ሲያስተምር በአንጻራዊ መልኩ ራሳችንን ከምንወደው የበለጠ ክርስቶስን እንድንወድና ለእርሱ እንድንኖር አስረግጦ ሲናገር ነው። ለራሳችን ደስታና ምቹት መኖር

የራሳችንን ነፍስ መውደድ ነው። ለራሳችን ይህን ለናደርግ ነፍሳችንን የወደድናት ይመስለናል እንጂ፤ ለዘላለም ለጥፋት እያዘጋጀናት ነው ማለት ነው።

እዚህ ላይ ነፍስን መጥላት ማለት ለመሞት መፈለግ ወይም ሞትን መምረጥ፤ ለኑሮ ግድ የሌለው ሰው መሆን፤ ደለታን አለመፈለግ ማለት ላይሆን ሁልጊዜ እግዚአብሔርን በሚያከብር ጉዳና መሄድና ዋጋ የሚያለከፍል ሁኔታ ሲመጣ እርሱን የሚያለከብረውን ለማድረግ መቁረጥ ማለት ነው። ይህ እንዴት ይሆናል? አዎ! ሰው ሁልጊዜ ራስ ወዳድ ነውና ይህ በሰው ዘንድ የሚቻል እይደለም። ነገር ግን እግዚአብሔር በሚያስችለው ጸጋ ይቻላል። ለእዚህ ራስን ለእግዚአብሔር መስጠትና በእርሱ ማለቻል መደገፍ ይገባል።

12+26 የሚያገለግለኝ ቢኖር ይከተለኝ፤ እኔም ባለሁበት አገልጋይ ደግሞ በዚያ ይሆናል፤ የሚያገለግለኝም ቢኖር አብ ያከብረዋል። ኢየሱስ ክርስቶስን መከተል ማለት በእርሱ ማመንና እርሱ የተጓዘበትን መንገድ ለመሄድ መምረጥ ስለሆነ በትሕትና ጎዳና አለከ ሞት ድረስ ታማኝ ሆኖ መገኘትን ይጠይቃል። ኢየሱስን ልንከተለው ስንመርጥ ለእግዚአብሔር ክብር ለመኖር አብረን ወስነናል ማለት ነው። እንዲህ ሲሆን ከእርሱ ጋር ለዘላለም አብሮ የመሆን ብድራት አለው። በእግዚአብሔርም መከበር አለ። እግዚአብሔር የሚያከብረውን ሰው ለእርሱ የዘላለም ሕይወት ይሰጠዋል፤ ከእርሱም ጋር ለዘላለም እንዲኖር ያደርጋል።

12+27 አሁን ነፍሴ ታውካለች ምንክ እላለሁ? አባት ሆይ፤ ከዚህ ለባት አድነኝ። ፍጹም ሰው የሆነው ኢየሱስ የሚሞትበት ሰዓት ስለ ደረሰ ነፍሴ ታውካለች አለ። በሌላም ቦታ በራሱም ታወከ **11+33** የሚል አይተናል። ይህ የነፍሱ መታወክ ፍጹም ሰው ለመሆኑ ሌላ ማረጋገጫ ነው። ስለሆነም **አባት ሆይ ከዚህ ለባት አድነኝ** በማለት ይጸልያል። እንደ ሰው ከሚመጣበት መከራ መዳንን የፈለገ ቢሆንም የመጣው የአባቱን ፈቃድ ለማድረግ ነውና **ስለዚህ ወደዚህ ለባት መጣሁ 12:27** አለ። ከመስቀል ሞት እንዲድን አልለመነም (ሮሜ 8:32)፤ የመጣው ለዚህ ዓለማ እንደሆነ ያውቅ ነበረ። የዓለምን ጋጢአት እንደሚሸከም (2ቆሮ 5:21) ያውቃል። ፍጹም ሰው የሆነው ኢየሱስ ምንም እንኳን በፊቱ ያለው መከራና ሞት ከብዶት ከዚያ ለባት መዳንን እንደ ሰው ቢፈልግም የእግዚአብሔር ፈቃድ እንዲሆን ግን ይመርጣል።

12+28 አባት ሆይ፤ ከምህን አክብረው። ጌታ ከዚያ ሰዓት ወይም ሁኔታ ለመዳን የጠየቀ ቢሆንም ወዲያው ደግሞ አባቱን የሚለምነው ስሙን ያከብረው ዘንድ ነው። ይህም ማለት የመጣበትን ዓላማ በመፈጸም በዚህ እግዚአብሔር እንዲከብር ነው።

12+28 እከበርሁት ደግሞም አከብረዋለሁ የሚል ድምፅ ከሰማይ መጣ። እግዚአብሔር ስሙን የሚያከብረው በልጁ መታዘዝ በኩል ነው (**13+31-32**)። እንዲሁም ስሙን የሚያከብረው ኢየሱስ ከትንሣኤ በጋላ ቀድሞ ወደ ነበረው ክብሩ ሲመለስ ነው (**17+5**)። ይህ **እከበርሁት ደግሞም አከብረዋለሁ** የሚለው ከሰማይ የመጣው ድምፅ የሚለማ ነበረ። ነገር ግን ምን ማለት እንደሆነ (ቃላቱን ወይም ትርጉሙን) ሰዎች ሲለሙት አልቻሉም። ለእዚህ **ነጉድጓድ ነው አሉ 12+29**። እንዲሁም **ሌሎች፡- መልአክ ተናገረው አሉ 12+29**። ኢየሱስ አብ እንደሚያከብረው ለሰሚያውቅ ይህን ድምፅ መስማት እያስፈልገውም። ስለሆነም ይህ ድምፅ ስለ እናንተ መጥቶአል እንጂ ስለ እኔ አይደለም! **12+30**።

12+31 አሁን የዚህ ዓለም ፍርድ ደርሶአል፤ አሁን የዚህ ዓለም ገዥ ወደ ውጭ ይጣላል። ይህ አሁን ኢየሱስ ከምድር ከፍ ከፍ የሚልበት (በመስቀል ላይ የሚሞትበት) ጊዜ ነው። እርሱ በመስቀል ላይ ሲሞት በዚህ ዓለም ላይ ፍርድ ይመጣል። ጌታን በመቃወም የሄዱት የካህናት፤ አለቆች፤ ፈሪሳውያንና ሌሎችም ሁሉ እንዲሁም **የዚህ ዓለም ገዥ** የተባለው ስይጣን የሚጣልበት ጊዜ ነው።

የዚህ ዓለም ፍርድ ማለት **የዚህ ዓለም ገዥ** የሆነው ለይጣን ወደ ውጭ የሚጣልበት ጊዜ ነው (**14+30**፤ **26+11**፤ **2ቆሮ 4+4**፤ **ኤፌ 2+2**፤ **6+12**፤ **ራእ 12+9**)። የዚህ ዓለም ገዥ የሆነው ለይጣን ኃይል አለው። ለይጣን የሰዎችን አእምሮ የሚቆጣጠር፤ የሚገዛ፤ ሰዎች በክርስቶስ እንዳያምኑ የሚያደርግ ህላትን የሚናገር ነው። የእርሱ ዋና መሣሪያ የሆነው ሞት ድል የሚነሳበት ጊዜ ደረሰ። በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ዲያብሎስ መሣሪያውን አጣ። ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ል አድርጎ ሥልጣኑን ገፎአል (**1ቆሮ 15+26**፤ ቆላ **1+13-14**፤ ዕብ **2+14**)።

የዚህ ዓለም ገዥ የተባለው ስይጣን ሳያቋርጥ በእግዚአብሔር ህላብ ላይ ተቃዋሚ ሆኖ የቆመ ነው። የእግዚአብሔርን ህላብ የሚቀበሉትንና የእርሱ የሆኑትንም በርትቶ ለመቃወም የሚተጋ ነው። እርሱ ማንንም ሰው የሚፈትን ቢቻለውም ህላትን በመናገርና የብርሃን መልአክ መስሎ በመቅረብ ለመጣል የሚፈትን ክፉ ነው። ሔዋንን በገነት

ያልተፈቀደውን እንድትበላ አታለላት (ዘፍ 3:6) 2ቆ 11:3)። ጌታ ኢየሱስን በምድረ በዳ ፈተነው (ማቴ 4፡1-11)።

ሳይጣን የዚህ ዓለም አምላክ (2ቆሮ 4፡4) ነው። ሆኖም ተሸንፎአል (ዮሐ 12፡31)፤ ወደ ውጭ ተጥሏል። እያንዳንዱ አማኝ ከሳይጣን የሚደርስበትን ተቃውሞ ለመቋቋም የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅና በእግዚአብሔር ቃል መሠረት መልስ መስጠት ይገባል። እንዲሁም ራስንም ከኃጢአትና አመፅ መጠበቅ ያስፈልጋል። በአመፅና በኃጢአት ውስጥ የሚኖር ሰው የዚህን ዓለም ገዢ ውጊያ ለመቋቋም አቅም ያንለዋል። ኃጢአት በማድረጉ የእርሱን ህሳብ ማስተናገድ ጀምሯልና።

12፡32-33 እኔም ከምድር ስፍ ስፍ ያልሁ እንደሆነ ሁሉን ወደ እኔ አስባለሁ። በምን ዓይነትም ሞት ይሞት ዘንድ እንዳለው ሲያመለክታቸው ይህን ተናገረ። ሌላም ጊዜ ጌታ ስለ ራሱ ሞት ሲናገር ከፍ ከፍ በሚለው ቃል ገልጾታል (3፡14፤ 8፡28)። ይህ አገላለጽ በዚያን ዘመን የነበረውን በስቅላት መሞት የሚገልጽ አባባል ነው። እንዲሁም አይሁድ ሊወግሩት እንደፈለጉት በድንጋይ ተወግሮ ሳይሆን (8፡59) ተለቅሎ እንደሚሞት ያሳያል። እኔም ከምድር ስፍ ከፍ ያልሁ እንደሆነ ሁሉን ወደ እኔ አስባለሁ እንዳለ የኢየሱስ ክርስቶስ ከፍ ከፍ ማለት ለሁሉም ሰው ጥቅም ነው። ሆኖም ሰው ሁሉ ደኅንነትን ያገኛል ማለት አይደለም። በ5፡26-29 ያለውን ይመልከቱ። «ማንም ቢወድ» (ሉቃ 9፡23) እንደተባለ ደኅንነትን ማግኘት በምርጫ ነው።

12፡34 ሕዝቡ፡- እኛስ ክርስቶስ ለዘላለም እንዲኖር ሲሕጉ ስምተናል፤ እንተሰ የሰው ልጅ ከፍ ከፍ ይል ዘንድ እንዲያስፈልገው እንዴት ተላሰህ? ይህ የሰው ልጅ ማን ነው? ከጥቂት ጊዜ በፊት ሆሳዕና በማለት የእስራኤል ንጉሥ ብለውት ነበር። ይህ ንጉሥ እንዲሆን የጠበቁትንና የፈለጉትን ሰው ስፍ ከፍ እንደሚል ይነግራቸዋል። እርሱ የሚናገራቸው ስለ ሞቱ እንደ ሆነ ስለ ተረዱና ስለ መሲሐ እናውቃለን ካሉትና ከሚጠብቁት የተለየ ስለሆነባቸው ይህን ጥያቄ አነሡ።

ከብሉይ ኪዳን መሲሐ በሕይወት እንደሚኖርና ለዘላለም እንደሚገዛ እንብበዋል (መዝ 72፡17፤ ኢሳ 9፡6-7፤ ሕዝ 37፡26-28)። ኢየሱስ የሚጠበቀው መሲሐ እንደሆነ ስላውቁም የዘንባባ ዝንጣፈ ይዘው ወደ መሲሐ መጥተዋል። ሆኖም መሲሐ እንደሚሞት ሲገምቱ ስላልቻሉ ግራ ተጋቡ። ስለዚህ የሰው ልጅ ማን ነው? ብለው ጠየቁ።

እነዚህ ሕግ እናውቃለን የሚሉ አይሁድ እውቀታቸው ትክክል፤ ግን ከፊል ነው። መሉውን እውነት ስላላወቁ በነገሩ ተለናክሱ። የሚመጣው መሲሐ ለዘላለም እንደሚኖር እንደተነገረ ሁሉ አስቀድሞ ግን በግ በሽላቸቹ ፊት ዝም እንደሚል፤ ለመታረድ እንደሚነዳ መከራ እንደሚቀበል፤ እንደሚታረድ (እንደሚሞት) ተነግሮ ነበር (ኢሳ 53፡7)። እነዚህን ሁለት እውነቶች በማያያዝ እንድ መሉ እውነት እንደሚሆን አላገናከቡም።

12፡35-36 ኢየሱስም፡- ገና ጥቂት ጊዜ ብርሃን ከእናንተ ጋር ነው። ጨለማ እንዳይደርስባችሁ ብርሃን ሳላላችሁ ተመላለሱ፤ በጨለማም የሚመላለስ ወይም እንዲሄድ አያውቅም። የብርሃን ልጆች እንድትሆኑ ብርሃን ሳላላችሁ በብርሃኑ እመኑ እላቸው። ኢየሱስ በምድር ላይ ሲመላለስ ብርሃን ነበረ። በእርሱ የሚያምኑትም የብርሃን ልጆች ይባላሉ። የጌታ ጊዜው ስለደረሰ ጨለማ ሲሆን ነው ስለዚህ ጨለማው ከመምጣቱ በፊት በኢየሱስ እንዲያምኑና በብርሃን እንዲመላለሱ ይነግራቸዋል። በብርሃን መመላለስ ብርሃን በሆነው በክርስቶስ ኢየሱስ መመላለስና እርሱን በመታዘዝ መኖር ነው። ከኃጢአት መራቅ ውስጥን ለእርሱ በማስመርመር በእውነተኛነት መኖር ነው። በጨለማም የሚመላለስ ወይም እንዲሄድ አያውቅም አቅጣጫ የለውም፤ ስለዚህ ይለናከላል። ብርሃን በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ የሚሄድ ሰው መንገዱን ያውቃል መድረሻውንም ያውቃል፤ ስለዚህ አይለናከልም። የሕይወት ትርጉም የገባው ሰው ነው።

12፡36 ኢየሱስም ይህን ተናግሮ ሂደና ተሰወረባቸው። ከዚህ ጊዜ በኋላ ሊያገኙት አልቻሉም ማለት ነው። በሕይወታችን የምናገኛቸው መልካም ምርጫዎች ሁሉ ለሁልጊዜ የሚጠብቁን አይደሉም። ብርሃን እያለ በብርሃን ማመንና በብርሃን መመላለስ እንጂ በጌታ ለማመን በይደር ማቆየት «የመዳን ቀን ዛሬ ነው» (2ቆሮ 6፡2) የሚለውን የጌታን ቃል መጣስ ነው። አንዳንድ ጊዜ ለዎች በኢየሱስ ክርስቶስ ለማመን ቀን ይቀጥራሉ፤ ወይም በዕድሜያቸው ከተወሰነ ዓመት በኋላ ሊያደርጉት እንደሚያስቡ ይናገራሉ። ያ ምርጫና ቀን ግን ከእነርሱ ጋር ሳይቆይ ይቻላል፤ ቢፈልጉ የማያገኙት ጊዜም ይመጣል። ስለዚህ ብርሃን እያለ በብርሃን መመላለስ ቀን እያለ በቀን መሥራት ጊዜን መጠቀምና ምርጫን አስተካክሎ በዚያ መኖር ተገቢ እርምጃ ነው።

12፡37-38 ነገር ግን ይህን ያህል ምልክት በፊታቸው ምንም ቢያደርግ፤ ... በእርሱ አላመኑም። የምልክቶች መደረግ ዋና ዓላማ ኢየሱስ ክርስቶስ እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ እንዲመለከቱና ሕዝቡም በእርሱ እንዲያምኑ ነው። ጌታ ያደረገው ምልክት ለዎች ሁሉ በእርሱ እንዲያምኑ በቂ ማስረጃ ናቸው። የዕውሩን ዓይን

ማብራቱ፤ 38 ዓመት የታመመውን መፈወሱ፤ አልዓዛርን ከሙታን ማስነሣቱ፤ መሸተት የጀመረውን የሞተ አካል (ሥጋ) እንደገና ሙሉ ሰው ማድረጉና ሌሎችም ተአምራት ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ ለመሆኑ በቂ ማስረጃዎች ናቸው። የሚበዙት አይሁድ ግን በኢየሱስ ሰማመን ፈቃደኞች አልነበሩም። ስለዚህም ሁኔታ ቀደም ብሎ በኢሳይያስ በኩል ተናግሮ ነበር።

12፡37-38 ጌታ ሆይ፥ ማን ምስክርነታችንን አመነ? የእግዚአብሔርን ክንድ ለማን ተገለጠ? ይህን ኢሳይያስ የተናገረው በኢሳ 53፡1 ላይ ነው። የእግዚአብሔርን ክንድ ለማን ተገለጠ? የሚለው ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ክንድ⁵² ተብሎ እንደተጠራ ያመለክታል። ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር ራሱን የገለጠበት ክንዱ ቢሆንም አይሁድ ይህን መንግሥብ ተሳናቸው። ይህም እንደሚሆን ቀደም ሲል በነቢዩ ኢሳይያስ በኩል ተነግሮ ነበር። እንዲህ ተብሎ፤ በዓይኖቻቸው እንዳያዩ፥ በልባቸውም እንዳያስተውሉ፥ እንዳይመለሱም፥ እኔም እንዳልፈውሳቸው፥ ዓይኖቻቸውን አላወረ ልባቸውንም አደነደነ 12፡39-40። ይህ ክፍል የሚገኘው በኢሳ 6፡9-10 ሲሆን በአዲስ ኪዳን በተደጋጋሚ ተጠቅሶ እናየዋለን (ማቴ 13፡14፤ ማር 4፡12፤ ሉቃ 8፡10፤ ሐዋ 28፡26)።

12፡41 ክብሩን ለላየ ኢሳይያስ ይህን አለ ስለ እርሱም ተናገረ። ኢየሱስ ክርስቶስ የክብር ጌታ ነው። እርሱ እግዚአብሔር ነው። ኢሳይያስ ያየው የኢየሱስን ክብር ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር ነውና።

በኢየሱስ ጊዜ የነበሩ አይሁድ በኢሳይያስ ጊዜ እንደነበሩት ሁሉ ኢየሱስ ክርስቶስ ይህን ያህል ምልክት 12፡37 ቢያደርግም ሲያምኑ አልፈሰጉም። በእርሱ አላመኑም 12፡38 ሲል በኢየሱስ አላመኑም ማለት ነው።

ልባቸውንን አደነደነ 12፡39-40 የሚለውን እንዴት እንደረዳዋለን? ሰማመን ስላልፈለጉ እግዚአብሔር ያንኑ ምርጫቸውን እንዳያምኑ በማድረግ እጽናላቸው ማለት ነው። እንዲሁም ዘጸ 9፡12፤ ሮሜ 1፡24-28፤ 2ኛ ተስ 2፡9-12 ያሰውን ይመልከቱ።

ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር በነበረበት ጊዜ እርሱ ራሱ ማንነቱን አያነገራቸውና ምልክትን አያሳያቸው በእርሱ ያላመኑ ብዙዎች ነበሩ። እርሱ እየሰበክ የማያምኑ ከሆነ፤ እኛም በዚህ ዘመን ያለን ብንሰብክ ማን ይሰማናል? ማንስ ይቀበላናል? ብለን እናስባለን። በእርግጥ የሰው ልብ ክፉ ነውና ኢየሱስ ክርስቶስ ሲሰበክ አንኳ ያልተቀበሉትና አጥብቀው የተቃወሙ ብዙዎች ነበሩ። የአማኞች ድርሻ ወንጌልን መዝራት ላልሰሙትም ሁሉ እንዲሰሙ ማድረግ ነው። እያንዳንዱ ሰው ስምቶ ስላሚወስነው ነገር ራሱ ተጠያቂ ይሆናል። ስለዚህ ታማኝ የክርስቶስ ምስክር ሁልጊዜ በታማኝነት ወንጌልን እየሰበክ ይቀጥላል።

12፡42-43 ከዚህም ጋር ከአለቆች ደግሞ ብዙዎች በእርሱ አመኑ፤ ነገር ግን ከምኩራብ እንዳያስወጡላቸው በፈረሳውያን ምክንያት አልመለከሩትም፤ ከእግዚአብሔር ክብር ይልቅ የሰውን ክብር ወደዋልና። አለቆች የአስራኤል መሪዎች ነበሩ (3፡1)። ከእነዚህ ብዙዎች በኢየሱስ አመኑ። ሆኖም የእነዚህ ሰዎች አምነት ደካማ ነበር። የሚያምኑትን ለመግለጽ አልፈለጉም። ፍርሀታቸውም አይሁድ ከምኩራብ እንዳያስወጡላቸው ነው። እነዚህ በሰዎች መነቀፍን፤ መጠላትን፤ መሰደድን የማይፈልጉ በእግዚአብሔር ማመንንና የሰውን ክብር የፈለጉ (5፡44) ናቸው። ሁለቱ ግን አብረው እይዟዱም በእግዚአብሔር ማመን የመረጠ ሰው የሰውን ክብር አይፈልግም። የሰውን ክብር የሚፈልግ የእግዚአብሔርን ክብር አያገኝም። ሰውን መፍራት ወጥመድ ነው (ምሳ 29፡25)።

የሰውን ክብር መውደድ የሚለው በአንዳንድ መከራና ሰደት በሞላባቸው ህገሮች የሚኖሩ ክርስቲያኖችን ሁኔታ ላያመለክት ይችላል። በህገር ደረጃ ክርስትናንን በሚቃወሙ ህገሮች ብዙ ጊዜ ክርስቲያኖች የሚሰበሰቡት በአነስተኛ ቁጥር በመሆን በቤት ውስጥ ነው። ይህ ወንጌልን ጠብቆ ለማቆየትና ለማስፋፋት ትልቅ መንገድ ወይም ስትራቴጂ ነው። እንደ እነዚህ ዓይነት ሰዎች በተያዙ ጊዜ የሰውን ክብር አልፈለጉምና አምነታቸውን ሰመግለጽ ማንነታቸውን ለማሳወቅ ቢያስፈልግም መከራ ለመቀበል የወሰኑ ናቸው። በዚህ ክፍል የምናያቸው አይሁድ ግን ፡መሳሰለው ለመኖር የፈለጉ ፈረሳውያን ከምኩራብ እንዳያስወጡላቸው ብለው «ዝም ያሉ» ናቸው። ስለ እንደነዚህ ዓይነት ሰዎች ጌታ ኢየሱስ በማቴ 10፡32-33 ያስተማረውን ይመልከቱ።

12፡44-45 በእኔ የሚያምን ሰላኝ ማመኑ ነው እንጂ በእኔ አይደለም፤ እኔንም የሚያይ የሰላኝን ያያል። በዚህም ክፍል ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከአብ ጋር ያለውን እንድነት አስረግጦ ይናገራል። እርሱ በአብ የተላከ

⁵² <... Jesus was the arm of the Lord (the one through whom God demonstrated his mighty power)>. Ibid. p.262.
⁵³ Isaiah said this because he saw Jesus' glory and spoke about him. NIV.

ነው (14:9-11)። እርሱ አብን የሚያሳይ የሰውን ሥጋ የለበሰ መለኮት ነው። ስለዚህ በልጁ በኢየሱስ የሚያምን በአብ ማመኑ ነው። አዚህ ላይ ልብ ማለት የሚያስፈልገው ነገር እምነታችን በአብ፣ ወይም በወልድ አይደለም፤ በአብ ስናምን በወልድ ማመናችን ነው፤ በወልድ ስናምን በአብ ማመናችን ነው። እምነታችን በአብ ወይም በወልድ አይደለም። እምነታችን በአብና በወልድ ነው። (እምነታችን በአብ፣ በወልድ፤ በመንፈስ ቅዱስ እንደ አምላክ ነው።) ስለዚህ እግዚአብሔር አምናለሁ የሚል ሰው በኢየሱስ የሚያምን መሆን አለበት፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ማንነትና አዳኝነት ላያምን በእግዚአብሔር አምናለሁ የሚል የእርሱ አምነት ከንቱ ነው።

12+46 በእኔ የሚያምን ሁሉ በጨለማ አንዳይኖር እኔ ብርሃን ሆኜ ወደ ዓለም መጥቻለሁ። የዮሐንስ ወንጌል መጽሐፍ በጨለማና በብርሃን መካከል ያለውን ትግል ያሳያል። ጨለማው ኃይለኛ ነው፤ ብርሃንን ግን አላሸነፈውም። ወደ ዓለም የሚመጣው ብርሃን፤ የመጣውም እርሱ ኢየሱስ ጨለማን የገፈፈ ከጨለማም ጋር ታግሎ ያሸነፈ የዓለም ብርሃን ነው። ስለሆነም በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምን በብርሃን ይመለላልና የዲያብሎስን የጨለማ ግዛት የካደ ከጨለማውም ወደ ብርሃን የወጣ (ዮሐንስ 1) ሰው ነው።

12+47-48 ዓለምን ላድን እንጂ በዓለም ልፈርድ አልመጣሁምና ቃሌን ለምቶ የማይጠብቀው ቢኖር የምፈርድበት እኔ አይደለሁም። የሚጥለኝ ቃሌንም የማይቀበለው እርሱ የሚፈርድበት አለው እኔ የተናገርሁት ቃል እርሱ በመጨረሻው ቀን ይፈርድበታል። ጌታ ወደ ምድር የመጣው ለመፍረድ አለመሆኑን ቀደም ሲል በ3:17፤ በ8:15-16 ባለው ተናግሯል። እርሱ የተናገረውን ቃል የማይቀበል ሁሉ ቃሉ በመጨረሻው ቀን እንደሚፈርድበት አስረግጦ ይናገራል። እንዲሁም 3+31-36፤ 5+22-23፤ 26+26-30፤ 9:39 ይመልከቱ።

የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት በዓለም ለመፍረድ ሳይሆን ለዘላለም ሕይወት ደገንነት የሚገኝበትን መንገድ ለማሳየት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ለሁሉ ተኝ ገዜ ይመጣል። ለሁሉ ተኝ ገዜ ሲመጣ ከሚመጣቸው ዋና ዓላማዎች አንዱ በሰዎች ለመፍረድ ነው። ያላመኑት በኢየሱስ ሰላምነት ይፈረድባቸዋል። በእርሱ የሚያምኑት ለዘላለም ሕይወት ትንሣኤ ይገኛሉ (1ቆሮ 15:51-57፤ 1ተሰ 4:15-18፤ ራእ 1:1-8)። ኢየሱስን ለመቀበል ያልወደዱና የገፉት ደግሞ የዘላለም ፍርድን ይቀበላሉ (ራእ 20:11-15)።

12+49 እኔ ከራሴ አልተናገርሁምና፤ ነገር ግን የላከኝ አብ እርሱ የምለውን የምናገረውን ትእዛዝ ሰጠኝ። በቆላ 2:9 «በእርሱ የመለኮት መላት ሁሉ በሰውነት ተገልጦ ይኖራልና» እንደሚል ኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም (ሙሉ) መለኮት ነው። እንዲሁም ከድንግል ማርያም የተወለደው ኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም ሰው ነው። በፍጹም ሰውነቱ የአባቱን ትእዛዝ ለመፈጸም ተላከ። ትእዛዙንም ለማድረግ የራሱን ፈቀድ ተወ፤ የባሪያንም መልክ ወለደ (ፈል 2+5-9)። ስለሆነም በምድር እያለ የተናገረውን **ከራሴ አልተናገርሁም** በማለት ይገልጻል። ይህም ማለት የተላከሁበትን ዓላማ እፈጽም ዘንድ የላከኝ አብ እንድናገረው የሰጠኝን ተናገርኩ፤ አደርገውም ዘንድ ያዘዘኝን አደረግሁ ማለት ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ አብን ይለማል ፈጽሞም ይታዘዘዋል። በአንዳንዶች ዘንድ **የላከኝ አብ እርሱ የምለውን የምናገረውን ትእዛዝ ሰጠኝ** ስለሚል የሚታዘዝ ከሆነ ከአብ ስለሚያንሰ መሆን አለበት የሚል አስተያየት ይለጣሉ። ይህ አስተያየት የሰው አእምሮ የሚፈጥረው እንጂ መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረው አይደለም። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ እርሱ መለኮት ነውና በመለኮትነቱ ከአብ አያንሰም። እግዚአብሔር ባዘጋጀው የዘላለም እቅድ መሠረት ደግሞ ይህ ከሥላሴ ሁለተኛው አካል የሆነው ኢየሱስ ሰውን ከጋጢአት ለማዳን የሰውን ሥጋ መልበስ ነበረበትና በዚህ ተልዕኮው የአብን ፈቃድ ያደርጋል። ሰው ወደ እግዚአብሔር መጸለይ እንዳለበት ሁሉ ኢየሱስም ወደ አባቱ ሲጸልይ አንተ የምትወደው ይሁን እያለ ፈጽሞ ፈቃዱን ለአባቱ አስገዝቷል።

12+50 ትእዛዙም የዘላለም ሕይወት እንደሆነኝ አውቃለሁ። ስለዚህ እኔ የምናገረውን አብ እንደነገረኝ እንዲሁ እናገራለሁ። ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር የመጣው በእርሱ ለሚያምኑት የዘላለም ሕይወትን ለመስጠት ነው። **ትእዛዙም** ይኸው የዘላለም ሕይወት ነው። አብ ለልጁ የነገረው የዘላለም ሕይወት እንዲሰጥ ስለሆነ ያንኑ ይናገራል። እርሱ የሚናገረውን መቀበል ደግሞ የዘላለም ሕይወት መቀበል ነው (3+16-17፤ 35-36፤ 5+24-29፤ 39-40)።

⁵⁴ Some, like the Jehovah's Witnesses have used verses like this to say that Jesus was not God because he was so subordinate to the Father. But Jesus' essential divine being has not been subordinate to the Father - in all things he was equal with God (Phil 2:5-6); rather, Jesus coordinated his will to fully comply with the Father's will. Thus to respond to Jesus is to respond th God. To believe in Jesus is to believe in God. To reject Jesus is to reject God. *Ibid.* pp. 265-266.

ምዕራፍ አሥራ ሦስት

ከምዕራፍ 1-13 ያለው ከፍል በጌታ ኢየሱስ አገልግሎት የነበረውን ሦስት ዓመት ያህል ጊዜ ይሸፍናል። ከምዕራፍ 13-19 ያሉት ስድስት ምዕራፎች ደግሞ በአንድ ምሽት የሆነውን ያጠቃልላሉ።

13+1 ከዚህ ዓለም ወደ አብ የሚሄድበት ሰዓት እንደ ደረሰ አውቆ+ በዚህ ዓለም ያሉትን ወገኖቹን የወደዳቸውን አስከ መጨረሻ ወደዳቸው። በምድር ላይ የሚቆይበትን የመጨረሻ ሰዓት ያሳስፈው የወደዳቸውን ደቀ መዛሙርቱን በማስተማር፤ በማበረታትና በማጽናናት ነበር። **ዓለም** የሚሰው ቃል በዮሐንስ ወንጌል ሁለት ትርጉም አለው።

- የመጀመሪያው፡- በ3፡16 እንደተገለጠው ሁሉ «እግዚአብሔር ዓለሙን ሁሉ ወደአልና» እንደሚል በዓለም ላይ የሚኖሩ ሰዎች (የሰውን ዘር) ሁሉ ማለት ነው። እግዚአብሔር እንደያልጁን እንዲልክ ያደረገው ይህ ዓለምን ሁሉ (ሰውን ሁሉ) መውደዱ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ክብሩን ትቶ የመጣውና ሰው የሆነው ከዚህ ፍቅር የተነሣ ሰውን በመውደዱ ነው።
- ሁለተኛው ደግሞ ዓለም፡- ዓስማዊነትን በአጠቃላይ ኃጢአትን ያመለክታል። በዓለም ውስጥ ያለውን እግዚአብሔርን የማያከብር አስተሳሰብ፤ አመሰካከት፤ አመጽና ኃጢአትን ይገልጻል። «ማንም ዓለምን ቢወድ የእግዚአብሔር ፍቅር በእርሱ አይኖርም» (1ዮሐ 2፡15-17) እንደሚል፤

እንደኛው ዓለምን ለመዋጀት ምክንያት ነው። ሁለተኛው ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር ለመጣላትና ለመኮነን ምክንያት ነው። እግዚአብሔር ዓለሙን ይወዳል፤ ኃጢአትን ይጠላል። ይህ የእግዚአብሔር ባሕርይ የኢየሱስ በሆኑት ሁሉ ውስጥ ሊኖር የሚገባው ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ የነበረው ፍቅር በጊዜ ያልተገደበ (ጊዜያዊ) አስመሆኑን ሲያመለክት እስከ መጨረሻው ወደዳቸው ይላል። ሰዓቱ ደርሶ እስከሚሞትበት ጊዜ ድረስ ደቀ መዛሙርቱን ወደዳቸው።

ከእነርሱም ከመለየቱ በፊት ይህንን ፍቅርን ለእያንዳንዳቸው ለመግለጽ ወደደ።

ፍቅሩንም የገለጸበት መንገድ እነርሱን ያስደነቀ አዲስ መንገድ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱን በፍጹም ፍቅር እንደሚወዳቸው ስመግለጽ የመጨረሻውን ጊዜ ተጠቀመ። እነዚህ ለደቀ መዛሙርት አንዲህ ዓይነት ፍቅር የሚገባቸው ሆነው አይደሉም። ከእነርሱ የሚጠብቀው ምላሽ አልነበረም። ከደቀ መዛሙርቱም መካከል እርሱን አላልፎ ሊሰጠው ያለው አብሮ አለ፤ የሚከደው ጥለውትም የሚሸሹት ሁሉ እዚያው ውስጥ አሉ። ይህ ሁኔታ ፍቅር የሚመነጨው ከስዎች ከሚጠበቅ ምላሽ ላይሆን ከራሱ ከኢየሱስ ክርስቶስ እንደሆነ ያስገነዝባል።

13+2 እራትም ሲበሉ፡- ይህ እራት ጌታ ኢየሱስ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር የሚበላው የመጨረሻ እራት ነው። በዚህም ምሽት ስለ ጌታ እራት⁵⁵ ምንነትና ወደፊትም ስመታለቢያ እንዲያደርጉት ለደቀ መዛሙርቱ ትእዛዝ ይሰጣቸዋል። (አንዲሁም ማቴ 26፡17-30፤ ማር 14፡12-26፤ ሉቃ 22፡7-39 ይመልከቱ)። ጌታ የደቀ መዛሙርቱን እግር ማጠብ የጀመረው እራቱ ከመበላቱ በፊት እንደሆነ ከ13፡26 እና 30 እንገነዘባለን።

13+2 ዲያብሎስ በስምን ልጅ በአስቆርቱ በይሁዳ ልብ አላልፎ እንዲሰጠው አላብ ከአገባ በኋላ፡- ቀደም ሲል በ6፡70 ላይ እንዳየነው ኢየሱስ ክርስቶስ አስቆርቱ ይሁዳን ዲያብሎስ ብሎት ነበር። ምክንያቱም ይሁዳ ከዲያብሎስ ጋር ተስማምቶ ኢየሱስን አላልፎ የሚሰጥ ስለሆነ ነው። አሁን እንደምናየው ደግሞ ዲያብሎስ በይሁዳ ልብ አላብን አስገባ። ቀጥሎም በ13፡27 እንደምንመለከተው ራሱ ዲያብሎስ በይሁዳ ውስጥ ገባ።

13+3 ኢየሱስ አብ ሁሉን በእጁ እንደ ሰጠው ከእግዚአብሔርም አንደ ወጣ ወደ እግዚአብሔርም እንዲሄድ አውቆ፡ ኢየሱስ ከእግዚአብሔር እንደ ወጣ ማለትም ከአብ ዘንድ እንደ መጣ እንዲሁ ወደ አብ ይሄዳል። መንፈስ ቅዱስም ከአብ ዘንድ ይወጣል ማለት ከአብ ከእግዚአብሔር ዘንድ ይመጣል (15፡26-27)።

ኢየሱስ ክርስቶስ አሁን የመሄጃው ጊዜ ደርሶአል። የእግዚአብሔር ልጅ ከየት እንደ መጣ ያውቃል፤ ወዴትም እንደሚሄድ ያውቃል። እርሱ ከመምጣቱ በፊት የነበረበትን ሁኔታና ቦታ ይገልጻልናል። ሊሄድም

⁵⁵ ትዱስ ቁርባን

የት እንደሚሄድና በምን ሁኔታ እንደ ነበረ ይነግረናል። በነበረበትና በሚሄድበት መካከል ያለው ጊዜ በምድር የነበረበት ጊዜ ነው። የነበረው በእግዚአብሔር ዘንድ ነው። እርሱ እግዚአብሔር ነው። በምድር የነበረው ደግሞ መዋረድ፣ ራሱን ባዶ በማድረግ፣ ለመስቀል ሞት በመታዘዝ (ፊል 2፡6-8)፣ ሊመለስ የሚሆነው አስቀድሞ በነበረ ከብሩ በእግዚአብሔር ቀኝ መቀመጥ ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ዓለም መጥቶ፣ ራሱን ባዶ አድርጎ ለመስቀል ሞት የታዘዘ የሆነው ሰው ሁሉ በእርሱ ስለሚያምን አልነበረም። ለሚያምኑት ምርጫቸውን ላደረጉት የዘላለም ሕይወትን ይሰጣቸዋል። ነገር ግን ሰው ሁሉ በእርሱ አላመነም፤ የተቃወሙት ብዙዎች ነበሩ። ራሱን ከፍቅር የተነሣ ሰጠ። በእኛም አገልግሎት የምናገለግለው አገልግሎታችንን ሰው ሁሉ ስለሚቀበለው አይደለም፤ የማይቀበሉት ብዙዎች ይኖራሉ። በፍቅር ተነሣስተን ለናገለግል የጌታን ምሳሌነት መከተላችን ነው።

13፡4 ከአራት ተነሣ ልብሱንም አናረፉ ማባሻም ጨርቅ ወስዶ ታጠቁ፡- ኢየሱስ ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ ጌታ፤ መምህር እንዲሁም አገልጋይ ነበረ። ይህ ጌታ የሆነ ኢየሱስ የባሪያን መልክ ወስደ። ለአራት ከተቀመጡት ሰዎች መካከል የማባሻ ጨርቅ ወስዶ መታጠቅና ለአራት የተሰበሰቡትን እግር የማጠብ ተግባር የመምህሩ አይሆንም፤ ከሁሉም እንዲያጥብ የማይጠበቀው እርሱ ነው። በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረው፤ በእግዚአብሔርም መልክ ሲኖር የነበረው ቃል (1፡1) በምድር የሰውን ሥጋ ከሰበሰበ በኋላ የደቀ መዛሙርቱን እግር ለማጠብ ማባሻም ጨርቅ ታጠቀ፤ አገለገሰ።

13፡5 በመታጠቢያው ውኃ ጨመረ፤ የደቀ መዛሙርቱንም እግር ሊያጥብና በታጠቀበት የማባሻ ጨርቅ ሊያብስ ጀመረ። በቀደመው ዘመን በክነዓን እግር ማጠብ የተለመደ ተግባር ነበር። ሰዎች ብዙ ጊዜ በባዶ እግራቸው ወይም ነጠላ ጫማ አድርገው በአባራማ፣ አሸዋማ ቦታ ስለሚሄዱ እግራቸው ይቆሸሻል። ስለዚህ ወደ ቤት ሲገቡ እግራቸውን ማጠብ የተለመደ ነገር ነው። እንግዳ ወደ ቤት ሲገባ እግሩን ለማጠብ አለመሞከር ጥሩ መስተንግዶ ያሰመስጠት ምልክት ነው (ሉቃ 7፡44)። ይሁን እንጂ የእንግዳን እግር ማጠብ የቤት ውስጥ አገልጋይ ተግባር ተደርጎ ይወሰዳል (1ሳሙ 25፡41)። ተማሪዎች (ማለት ደቀ መዛሙርት) የአስተማሪዎችን እግር እንዲያጥቡ ይጠበቃል። መምህራን ግን የተማሪዎቻቸውን እግር እንዲያጥቡ ፈጽሞ አይታሰቡም። ስለዚህ ጌታ ኢየሱስ እግራቸውን ሊያጥብ ሲነሣ

ይህ በዝቅተኛ ደረጃ ያሰ ሰው ተግባር ተደርጎ ስለሚቆጠር የጌታን አገልጋይነት በጉልህ ያሳያል።

ከደቀ መዛሙርት መካከል በእግዚአብሔር መንግሥት ታላቁ ማን እንደሚሆን እርሱ በእርሱ ሲከራከሩ ጌታ ኢየሱስ ራሱን ዝቅ አድርጎ እግር ለማጠብ መጀመሩ «አስደንጋጭ» ይሆንባቸዋል። እነርሱ ስለ ትልቅነት ካላቸው ስዕል (መረዳት) የተሰየ ነውና። የጌታ ኢየሱስ ባሕርይ ከሰው ታላቅ ተብሎ ከመጠራት ፍላጎት ፈጽሞ የተለየ እንደሆነ ያሳያል (ማቴ 20፡20-24፤ ማር 9፡33-34፤ 10፡35-44፤ ሉቃ 22፡24-30)።

አንዳንድ ጊዜ በቤተ ክርስቲያን በአገልጋዮች መካከል ታላቅ ማነው? ማን «በወንበሩ» ላይ ይቀመጥ? የሚል ፋክክር እና ውድድር ይኖራል። በአንጻሩ ዝቅተኛ ነው የተባሰውን ሥራ እኔ መሥራት አለብኝ በሚል እርስ በርስ ውድድር የሚደረግበት ጊዜ አይታይም። የዚህ መድኃኒቱ የጌታን የትሕትና መንገድ መከተል ነው። ጌታ መምህርና ጌታ ሆኖ ሳለ ዝቅተኛውን ተግባር በመፈጸም «አገልጋይነትን» አላየ።

13፡6 ጌታ ሆይ፤ አንተ የእኔን እግር ታጥባለህን? ይህን የጠየቀው ስምዖን ጴጥሮስ ነው። ሌሎች እግራቸውን ባጠባቸው ጊዜ ምን እንዳሉ አልተገለጠም። ምናልባትም በዝምታ ተቀብለውት ይሆናል። ስምዖን ግን አንተ ጌታ ሆነህ ሳለህ የእኔን የባሪያህን ወይም የደቀ መዝሙርህን እግር እንዴት ታጥባለህ? ሲል ጠየቀው። የጌታም መልስ ስጥያቄው ቀጥተኛ ሳይሆን፤ እኔ የማደርገውን አንተ አሁን አታውቅም፤ በኋላ ግን ታስተውለዋለህ **13፡7** የሚል ነበር። ደቀ መዛሙርቱ ጌታ ሊያስተምራቸው ያላስተዋሉትና በኋላ ጌታ ኢየሱስ ከሞተና ከተነሣ በኋላ የሚያገናዝቡት ብዙ ነገር ነበረ፤ ይህ አንዱ ነው። በእርግጥም ጴጥሮስ በኋላ በዘመኑ ይህን ተገንዝቧል። በ1ጴጥ 5፡5-6 ባለው ክፍል «ሁላችሁም እርስ በእርሳችሁ እየተዋረዳችሁ ትሕትናን እንደ ልብስ ታጠቁ» ሲል ጌታ ያደረገው ትሕትና ትዝ እያሰው መሆን አለበት። አንዱ ለሌላው ዝቅ ማለትን ከጌታ ተማረ፤ አስተዋለ።

13፡8 ጴጥሮስም፡- የእኔን እግር ለዘላለም አታጥብም አለው። በዚህ አመለካከት ጴጥሮስ ማንነቱን የተገነዘበ ሰው እንደሆነ ማየት ይቻላል። ጴጥሮስን በጣም የቸገረው ነገር ጌታው (እንደ ባሪያ) ዝቅ ብሎ እግሩን ሊያጥብ ወደ እርሱ መምጣቱ ነው። ስነጥሩም በመጀመሪያ በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረው ቃል ሰው ሆኖ ሲመጣ ያን ጊዜ የባሪያን መልክ ወስደ፤ በሰዎችም መካከል ተመላሰሰ። አሁን ደግሞ

ከለዎችም ዝቅተኛውን አገልግሎት ሰመሰጠት ራሱን ዝቅ አደረገ። ጴጥሮስ በዚያን ጊዜ ያላሰተዋለው ወደፊት የሚረዳው ቁም ነገር መምህር ወይም መሪ የሆነ ሰው አገልጋይ መሆን አንዳለበት ነው። የሚያገለግላቸውን ወይም የሚመራቸውን ለዎች ለመጥቀም ዝቅተኛ የሆነውንም ሥራ ለመውሰድ የማይከብደው መሆን አንዳለበት ነው።

13+8 ካላጠብሁሁ፡ ከእኔ ጋር ዕድል የለህም። ይህ እግር ማጠብ በእግር ላይ ያለውን ቆሻሻ ከማጽዳት በተጨማሪ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል የሚመጣውን የማንጸት አገልግሎትን የሚያመለክት ነው። ስለዚህ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ዕድል ፈንታ የሚኖረው ሰው ከጋጢአቱ በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት በኩል በእምነት ሊነጻ ነው። ሰው ከእርሱ ጋር ዕድል ፈንታ የሚኖረውም እርሱ አያደረገ ባለው ውስጥ ሊያልፍና ትሕትናውን ሲማር እንደሆነ ሊያመለክት ይችላል። ስለዚህ ጌታ እግሩን እንዲያጥብ የጠየቀው ጴጥሮስ ተቀበለ፤ የቆሻሻውን እግሩን ያጥበው ዘንድ ፈቀደ። በዚህም ኢየሱስ ክርስቶስ ለእርሱ ያደረገውን የማዳን ሥራ እና ትሕትናውን ተማረ። ዕድል ፈንታው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር እንዲሆን የፈለገ ጴጥሮስ የለጠው ፈጣን ምላሽ ጌታ ሆይ፡- **አጀንና ራሴን ደግሞ እንጂ እግሪን ብቻ አይደለም 13+9 የሚል ነበር።**

13+10 የታጠበ እግሩን ከመታጠብ በቀር ሌላ አያሰራልገውም፤ ሁለንተናው ግን ንጹሕ ነው፤ እናንተም ንጹሕ ናችሁ። አንድ ሰው ከታጠበ በኋላ ለውየው በዚያ ቀን ንጹሕ ነውና ሌላ የገላ መታጠብ አያስፈልገውም። ይህ በጊዜውና በባሕላዊ ሁኔታ የነበረውንም የሚያመለክት ነው። እግር ግን ስለሚንቀሳቀስ ከመሬቱ አቧራ የተነሣ ይቆሽሻል፤ ስለዚህ በየጊዜው መታጠብ ያስፈልገዋል።

በተመሳሳይ አገላለጽ በኢየሱስ ክርስቶስ መታጠብ ማለት በቃሉ መንጸት ማለት ነው፤ በእርሱ ማመን ማለት ነው። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደዚህ ሀሳብ አንደገና ይመለሰና «እናንተ ስለነገርኋችሁ ቃል አሁን ንጹሐን ናችሁ» (15:3) ይላቸዋል። ደቀ መዛሙርቱንና በእርሱ የሚያምኑትን ሁሉ የሚያነጻጽቸው የኢየሱስ ክርስቶስ ትምህርት ነው፤ እርሱ የተናገረውን ቃል መቀበላቸው። ብርሃን የሆነው ኢየሱስ ጨለማን የሚያሰወግድ ውስጥን የሚያነጻ ነው።

13+10 እናንተም ንጹሐን ናችሁ፡ ነገር ግን ሁላችሁም አይደላችሁም። ደቀ መዛሙርቱ ጌታ የተናገረውን ቃል ያመኑና የተቀበሉ ስለሆኑ ንጹሐን ናቸው። ንጹሐን ሆነዋል። ከመካከላቸው ግን በተቀበለው ቃል

የማይኖር የእስቆርቱ ይሁዳ ስላለ ሁላችሁም አይደላችሁም ይላቸዋል። (እንዲሁም 13+18)።

13+11 አላልፎ የሚሰጠውን ያውት ነበርና፤ ስለዚህ፡- ሁላችሁም ንጹሐን አይደላችሁም አለ። ምንም እንኳን ጌታ የይሁዳን እግር እንደ ሌሎች ደቀ መዛሙርቱ ቢያጥብም በሰማው ቃል ያልኖረ በመሆኑ ይሁዳ ንጹሕ አልነበረም።

13+12 ያደርግሁላችሁን ታስተውላላችሁን? ጌታ በሚታይ ሁኔታ ያደረገው እግራቸውን ማጠብ ነው። ነገር ግን ከዚህ አልፈው እንዲያስተውሉ የሚፈልገው ነገር አለ። ስለዚህ ስለማስተዋላቸው ይጠይቃቸዋል። በማጠብ ትሕትናውን ለእነርሱም ያለውን ፍቅርና ማንጸት ሁሉ ገለጸላቸው። ይህን ግን እንዲያስተውሉ ይፈልጋል። እንዲያስተውሉት ከሚገባቸው መካከል አንዱ፡- **እኔ ጌታና መምህር ሰሆን 13+14 የሚለውን ነው።** እርሱ ከደቀ መዛሙርቱ በላይ ነው፤ አስተማሪያቸው ነውና። ጌታም ነው። እግራቸውን ማጠብ ስለሚወዳቸው ነው። እዚህ ላይ ልብ ማለት የሚያስፈልገው ነገር ኢየሱስ ጌታና መምህር ሆኖ እያለ የተከታዮቹን እግር ለማጠብ ራሱን ዝቅ ካደረገ ማንም በመሪነት ደረጃ ያለ ሰው የሚመራቸውን ለዎች ዝቅ ብሎ ለማገልገል የማይከብደው መሆን እንደሚገባው ነው።

13+14 እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ እግራችሁን ትተጣጠቡ ዘንድ ይገባችኋል፤ በማለት ያዛቸዋል። ጌታ ካደረገው ለእርስ በርሳቸው የሚሆንን መዋደድናአንዱ ሌላውን ለማገልገል ትሕትናን ያስተምራል። በተግባርም እንዲማሩ፡- **እናንተ ደግሞ ታደርጉ ዘንድ ምሳሌ ሰጥቻችኋለሁ 13+15** አላቸው። ጌታ ትሕትናን፤ አንዱ ሌላውን ማገልገልን በምሳሌ አሳይቷል።

13+16 ባሪያ ከጌታው አይበልጥም፤ መልእክተኛም ከላከው አይበልጥም። የጌታ ደቀ መዝሙር የሆነ ሰው በምድር ላይ በአገልግሎት ምንም ዓይነት ቦታ ቢደርስ፤ ማዕረግ ቢሰጠው፤ በየትኛውም ሀገርና ዘመን ቢኖር ምን ጊዜም የጌታ ባሪያ ነው። ጌታ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ይህን ካደረገ ባሪያ የሆነ የእርሱ አገልጋይ ከጌታው ከክርስቶስ አይበልጥምና ይህን ምሳሌ ተገንዝቦ ሊያደርገው ይጠበቅበታል። ሌሎችን ዝቅ ብሎ ለማገልገል አለመፈለግ ራሱን ከክርስቶስ በላይ አድርጎ እንደማየት ይሆናል። ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ ትሕትናን እንጂ ትዕቢትን አላስተማረም።

እኛ ላለንበት ዘመንና ሀገር ተስማሚው የአገልጋይነት መግለጫ ምንድን ነው? እግር ማጠብ ነው?

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የደቀ መዛሙርቱን እግር ባጠበበት ወቅት በዚያ አካባቢና ወቅት እግር ማጠብ እንግዳን የመቀበል የማክበር ትልቅ ትርጉምና ጠቀሜታ ነበረው። በዚያ ባሕል የሚጠበቅና የሚፈለግም ነበር። በዚያ ዘመን ብዙዎቹም ያለ ጫማ (ወይም በነጠላ ጫማ ብቻ) ይሄዱ ስለነበረ የቆሸሸን እግር ለማንጓዣት ይፈለጋል።

ጌታ ኢየሱስ እግር በማጠብ ያሳየው ምሳሌነቱ ስለሥራ ሁለቱ ደቀ መዛሙርት ብቻ ሳይሆን ወደ ፊት በዓለም ዙሪያ የእርሱ ምስክሮች የሚሆኑት ሁሉ ትሕትናውንና ምሳሌነቱንም እንዲመለከሩና እንዲያሳዩ ጭምር ነው። መጽሐፍ አንዳለ «የሰው ልጅም ሊያገለግልና ነፍሱን ለብዙዎች ቤዛ ሊስጥ እንጂ እንዲያገለግሉት አልመጣም» (ማር 10፡15፤ 1ዬጥ 2፡21)።

ጌታ ኢየሱስ እግርን በማጠብ ለደቀ መዛሙርቱ ያስተማራቸውና ዛሬ ለእኛም ሊቀርልን የሚገባው ትልቁ ትምህርት «አገልጋይነት» ነው። አገልጋይነት ሌላውን የሚጠቅም ነገር በፍቅር ማድረግ ነው። አንድ ሰው ያለበት ከፍተኛ የሥልጣን ደረጃ ወይም ማዕረግ ሳያገደው (ሳይተናነቀው) ዝቅ ብሎ ሌላውን ለማገልገል መቻል ነው። መሪ ሆኖ ሳለ መሪነቱን በአገልጋይነት ልብና ሁኔታ መፈጸም ነው።

በአሁኑ ዘመን አገልጋይነትን ለማሳየት እግርን ከማጠብ ሌላ አንደየአካባቢው የተለያዩ መንገዶች ሊሆኑ ይችላሉ። ለምሳሌ፦

- የቤተ ክርስቲያን ሥራዎች እስከሆኑ ድረስ ሌሎች ሊሠሩ የማይፈልጓቸውን ዝቅተኛ የሚባሉ ሥራዎችን ለማድረግ ዝግጁ መሆን፤ ማድረግም ነው።
- በቅዱሳን መካከል ስለ መብትና ስለ ግል ጥቅሞች አለመሟገት፤
- የራስን ፍላጎት ከማሟላት በፊት ሌሎች የሚያስፈልጋቸውን እንዲያገኙ ማድረግ፤
- አንድ ሥራ ተሠርቶ ወደ ውጤት ሊደርስ በእኔ መሪነት/አንቀሳቃሽነት ነው የተሠራው ስለዚህ ምስጋናው ለእኔ ይገባል አለማለት፤

እንዲህ ዓይነት እውነተኛ ትሕትናን የሚያሳዩ ተግባሮችን መሥራት ሊሆን ይችላል።

13+17 ይህን ብታውቁ፤ ብታደርጉትም ብፁዓን ናችሁ።
በመንፈሳዊው አገላለጽ ብፁዕ፤ ደስተኛ፤ የተሳካለት ሰው መሆን የሚቻለው በማወቅ ብቻ ሳይሆን ያወቁትንም በማድረግ ነው። በክርስትና ሕይወት ከአገልግሎት ጋር በተያያዘ ከእግዚአብሔር የሆነ ደስታ ወይም ስኬት የሚመጣው የተሰጠውን ተግባር በመፈጸም ነው። ይህም ሌሎችን በማገልገል በኩል የሚገኝ ታላቅ ደስታ ነው።

እዚህ ላይ ከመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ጋር በተያያዘ ክርስቲያኖች ሊያስተውሉት የሚገባ ነገርም አለ። ብዙ ጊዜ የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት፤ አእምሮን የሚያሳድግ፤ አመለካከትን የሚያሰፋ ብቻ ይሆናል። ብዙ መጽሐፍ ቅዱሳዊ «እውቀት» ያስገኛል። እውቀት ግን ብፁዕ አያደረግም። እንዲያውም እውቀት ያስታብያል (1ቆሮ 8፡1)። ብፁዕነት የሚመጣው ያወቁትን በሥራ ላይ ሊያውሉት፤ በአገልግሎት ሊገለጥ ነው። እውቀት በትሕትና ሲገለጥ አገልግሎት ይሆናል። በትሕትና በተግባር ላይ የዋለ እውቀት ደግሞ ብፁዕ ያደርጋል። ስለዚህ ከመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ጋር በተያያዘ ሊመጣ የሚችለውን ትዕቢት የማስወገጃው መንገድ ያወቁትን በትሕትና በአገልግሎት ላይ በማዋል ነው።

13+18 መጽሐፍ፦ አንጀራዬን የሚበላ ተረከዙን በእኔ ላይ አነሣብኝ ያለው ይፈጸም ዘንድ፦ ጌታ አልፎ እንደሚሰጥ ቀደም ሊል በመጽሐፍ ተገልጿል (መዝ 41፡9)። እዚህ ላይ የምናየው ተረከዝ የማንሣት አገላለጽ ምሳሌያዊ ነው። ሣር ወይም ጥራጥሬ የሚሰጠውን ሰው ወደ ጌላ ለመምታት እግሩን በሚያነሣ ፈረስ ምሳሌ የተገለጸው የአስቆሮቱ ይሁዳ ድርጊት ነው። ይሁዳ በጌታ መልካም ነገር ተደርጎለት እያለ እርሱን አሳልፎ ለመስጠት በእርሱ ላይ ተነሣ።

በመዝ 41 ዳዊት ይህን የተናገረው ባልንጀሮቹ እንዴት በእርሱ ላይ እንደተነሡ ሊገልጥ ነበር። በዳዊት ላይ የቅርብ ወዳጆቹ ተነሡበት አኪጠፌልም ሳይቀር። አኪጠፌል ዳዊትን ከተቃወመ በኋላ በመጨረሻ ሄዶ ራሱን ለቀለ (2ሳሙ 16፡20፤ 17፡3፤ 23)። ይሁዳም ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የነበረ የቅርብ ሰው ሆኖ ሳለ አሳልፎ ሰጠው። ኢየሱስን አሳልፎ ከሰጠ በኋላ ራሱን ለቀለ።

13+19 በሆነ ጊዜ እኔ አንደ ሆንሁ ታምኑ ዘንድ፤ ከአሁኑ ጀምራ አስቀድሞ ሳይሆን እነግራችኋለሁ። ይሁዳ አሳልፎ እንደሚሰጠው ኢየሱስ ያውቅ ነበር (6፡64፤ 70፤ 71፤ ማቴ 17፡6፤ 22-23፤ 20፡17-19)። ደቀ መዛሙርቱ ባሉበት ጌታ ይህን የሚናገረው በኋላ

እንዲያስተውሉ ነው (ሐዋ 1:16)። ይህ ደግሞ በጌታ ላይ ያለ አምነታቸውን ያሳድጋል።

13+20 ማናቸውን የምልከውን የሚቀበል እኔን ይተጠል+ እኔንም የሚቀበል የላክኝን ይተጠል። በ13:16 ላይ ስለ መልእክተኛ ጌታ ተናግሮ ነበር። በዚህ ላይ ደግሞ የምልከውን ሊል ደቀ መዛሙርት ወደፊት የሚኖራቸውን ተግባርና ተልእኮ የሚያመለክት ነው። እነርሱ የሚሄዱት ከጌታ ተልከው ነውና በመልእክተኛነታቸው የእርሱ አልጋዮች ይሆናሉ። የእነርሱን ቃል የሚቀበል በኢየሱስ ያመነ ማለትም በላከው በእግዚአብሔር አብ አመነ ማለት ነው።

13+21 ኢየሱስ ይህን ብሉ በመንፈሱ ታወከ። ይህም ኢየሱስ ክርስቶስ ሰው ሰመሆኑ ሌላ ማስረጃ ነው። ምንም እንኳን የእርሱ አልፎ መለጠት በመጽሐፍ የተነገረ እንደሆነ ቢያውቅም ኢየሱስ ክርስቶስ ግን በውስጡ እንደተሰማው ያሳያል። ስለሆነም፤ እውነት እውነት አላችኋለሁ+ ከእናንተ አንዱ አላልፎ ይሰጠኛል አለ **13+21።** ማንነቱን ያወቀ፤ ከእርሱ ጋር የኖረና በእርሱም የተገለገለ ሰው ከመካከል ወጥቶ ጌታውን አላልፎ መስጠት የሚያስገርም ነገር ነው። እርሱ ከጠራቸውና አብረውት ከኖሩት መካከል በጌታ ላይ አግሩን የሚያነሣ ሰው መሆን፤ ጌታን በመንፈሱ እንዲታወክ አደረገው።

ጌታን አላልፎ የሚሰጠው ሰው ከመካከላቸው እንደሆነ ሲሰሙ ደቀ መዛሙርቱ አመንትተው እርስ በርሳቸው ተያዩ **13+22።** የጌታን ማንነት ያውቃሉ፤ የሚናገረውም እውነት እንደሆነ እርግጠኞች ናቸው። ከእነርሱም መካከል ስለሆነ እርስ በርሳቸው አንተ ትሆን ወይስ አንተ ነህ ይህን የምታደርገው በሚል ዓይነት ሁኔታ ይተያያሉ። ከአሥራ ሁለቱ መካከል ምናልባት አላልፎ ለመስጠት የማይጠረጠረው ይሁዳ ሊሆን ይችላል። ምክንያቱም ይሁዳ፡- እንደኖረው ገንዘብ ጋላፊ ስለሆነና ሁለተኛ ደግሞ «ሰድሆኝ የሚቆረቆር መንፈሳዊ ሰው» ስለሆነ ነው።

በዚህ ሁኔታ የጴጥሮስ መልስ እንደተለመደው ፈጣን ነበር። ጴጥሮስ በዮሐንስ በኩል ኢየሱስን ሊጠይቅ የወደደው ያ ሰው ማን እንደሆነ? **ስለ ማን እንደተናገረ ንገረን 13+24** ብሎ ነው። ያ ሰው ማን እንደሆነ ጌታ በስም ጠርቶ ቢናገር ጴጥሮስ ምን ዓይነት ምላሽ ሊኖረው እንደሚችል መገመት ይችላል። በመካከላቸው ከነበረው ሁለት ሰይፍ ጴጥሮስ አንዱን ይዞ ነበርና (ሐቃ 22:38) ያን አላልፎ የሚሰጠውን ሰው እንዴት ይህን ታደርጋለህ? ብሎ እዚያ ላይ «ዋጋውን» ሊሰጠው ፈልጎት ቢሆን? እንኳን ከአሥራ ሁለቱ መካከል ጌታን አላልፎ

የሚሰጥ ኖሮ ሊይዙትም እንኳን ከመጡት የሊቀ ካህናት ባሪያዎች መካከል ጴጥሮስ አንዱን በሰይፍ መትቶ ጀርወን የቆረጠ «ተቆርቋሪ» ሰው ነው (ዮሐ 18:10)።

13+25 እርሱም በኢየሱስ ደረት እንዲህ ተጠግቶ፡- በዚያን ዘመን ምግብ ሊበሉ ሁሉም ተቀምጠው የሚበሉ ቢሆንም በፋሊካ በዓል ግን ጋደም ብሎ ወይም ተጠግቶ መብላት የተሰመደ ነበር።⁵⁷ ይህ ሰው በኢየሱስ ደረት ላይ የተጠጋው፡- ኢየሱስ ይወደው የነበረ ደቀ መዛሙር! ከደቀ መዛሙርቱ! አንዱ ነው **13+23።** ጌታ አልጓዛርን ይወድ እንደነበረም ይታወቃል (11:3)። ይህ ግን ከደቀ መዛሙርቱ! አንዱ ነበረ። ይህ ሰው የዚህ ወንጌል ጸሐፊ ዮሐንስ ነው። ይህም ሰው ጌታ ሆይ ማን ነው? አለው **13:25።** የጌታ መልስ ቁራሽ አጥቅሼ የምሰጠው እርሱ ነው ብሎ መለሰለት **13:26።**

13+26 ቁራሽም አጥቅሶ ለስምዖን ልጅ ለአስቆሮቱ ይሁዳ ሰጠው። እንዲህ በማድረጉ አላልፎ የሚሰጠው የአስቆሮቱ ይሁዳ መሆኑን አስረዳ። ስለዚህ አላልፎ የሚሰጠው ይሁዳ መሆኑን በዚያን ወቅት የተረዳ ምናልባት በደረቱ ተጠግቶ የነበረው ዮሐንስ ብቻ ሊሆን ይችላል።

13+27 ቁራሽም ከተቀበለ በኋላ ያን ጊዜ ሰይጣን ገባበት። ዲያብሎስ በስምዖን ልጅ በአስቆሮቱ ይሁዳ ልብ አላልፎ እንዲሰጠው አሳብ አስገብቶ ነበር (13:2)። አሁን ደግሞ ራሱ ገባ። ከዚህ በኋላ አላልፎ ለመስጠት የነበረውን አሳብ ሊፈጽመው ፈጠነ። የአስቆሮቱ ይሁዳ የዲያብሎስን አሳብ በማስተናገድና ሳዲያብሎስ መሣሪያ በመሆኑ በዚህ ድርጊቱ ተጠያቂ ነው።

13+27 እንግዲህ ኢየሱስ፡- የምታደርገውን ቶሎ ብለህ አድርግ አለው። ጊዜው የፋሊካ በዓል ጊዜ ነው። ይሁዳ ደግሞ ገንዘብ ያኾን ነው (12:6)። ስለዚህ ጌታ ቶሎ ብለህ አድርግ ሲለው ከተቀመጡት ለምን ይህን እንዳለው ማንም አላወቀም። ይሁዳ ከረጢቱን የያዘ ስለሆነ ኢየሱስ፡- ለበዓሉ የሚያስፈልገንን ግዛ ወይም ለድሆች ምጽዋት እንዲሰጥ ያለው ለአንዳንዱ መስጧቸው ነበርና **13:28-29።** በዓሉ ለስምንት ቀን የሚቆይ የቂጣ በዓል ነው። ስለዚህ ለዚያን ያህል ቀን የሚሆን እንዲገዛ የታዘዘ መስጧቸዋል ማለት ነው። ወዲያውም ወጣ

⁵⁷ In those days it was the custom for people to recline only at the Passover meal; usually they ate sitting up. The host would be at the head of the group, and a special guest to the right of the host would have his head near the host's chest. Ibid. p.278.

ሌሊትም ነበረ 13:30: የወጣው አሳልፎ ሲሰጠው መሆኑን እያወቀ ለዚህም ተግባር ከመካከላቸው ሲወጣ እያየ አልከሰከሰውም! አላገደውም! ጌታ የመጣበትን ዓላማ ይፈጽም ዘንድ የተጻፈውንም እንዲያደርግ ነገረው እንጂ።

ይሁዳ ማንነቱን ከጓደኞቹ ደቀ መዛሙርት ደብቆ የኖረ ሰው ነው። የመደበቂያው ስልት ደግሞ በጣም መንፈሳዊ በመምሰል ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ማንነቱን ያውቅ ነበር። ዛሬም በክርስቲያኖች መካከል የራሳቸውን ማንነት ደብቀው ሰመኖር የሚጥሩ ሰዎች ይኖራሉ። ጊዜው ደርሶ ሁኔታው ካልገለጣቸው በስተቀር በጣም መንፈሳዊ በመምሰል የሚኖሩ ሊኖሩ ይችላሉ። ኢየሱስ ግን ሁሉንም ሰው ያውቃልና የእያንዳንዱ ሰው ንግግርና ተግባር ከምን አንጻር እንደሆነ ይመዝነዋል። እግዚአብሔር ልባችንን ያውቃልና (1ኛው 16:7)።

13:31 ከወጣም በኋላ ኢየሱስ አንዲህ አለ፡- እሁን የሰው ልጅ ከበረ እግዚአብሔርም ስለ እርሱ ከበረ። ይሁዳ ከአሥራ ሁለቱ ተሰይቶ ከእራቱ ወጣ። ኢየሱስን አሳልፎ ለመስጠት ዝግጅት ሰማድረግ ሄደ። በዚህ ጊዜ ጌታ እሁን የሰው ልጅ ከበረ ሲል ስለሞቱና ጊዜውም እሁን ስለመሆኑ መናገሩ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ይሞታል ከዚያም በሦስተኛው ቀን ይነሣል። በዚህ የሰው ልጅ ይከብራል። በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት በኩል እግዚአብሔር ይከብር ዘንድ ለዚህ ወደ ምድር መጥቶአል።

እግዚአብሔርም ስለ እርሱ ከበረ ማለት ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ከበረ፤ ምክንያቱም ኢየሱስ ክርስቶስ የተላከው የአባቱን ፈቃድ ፈጽሟልና። ማክበር በዚህ እገባብ የተላኩትን መልእክት ማድረስ፤ መፈጸም ማለት ነው። የእግዚአብሔር ዕቅድ በሚያስደንቅ ሁኔታ በኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ መፈጸሙን ሲያመሰክት ነው። ይህም በእግዚአብሔር ዘንድ ታላቅ ደስታ መሆኑን ያሳያል።

13:32 ወዲያውም ያከብረዋል፡- የሚሰው በቅርብ ጊዜ ውስጥ የሚፈጸመውን ትንሣኤና እርገቱን የሚያመለክት ይሆናል። ይሁዳ ከመካከላቸው ወጥቶ ሄዷልና አሳልፎ መስጠቱን በቅርብ ጊዜ ስለሚፈጽም የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የምድር ሕይወት የመጨረሻው ሰዓት እየሞላ ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም መታዘዝ ሲገለጽ ነው። ከዚህም የተነሣ እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ሊከብር ነው። እንዲሁም ዓለም ከመፈጠሩ በፊት በአብ ዘንድ የነበረውን ኩባር ኢየሱስ ሊወስድ ነው። ስለሆነም የሰው ልጅ ሲከብር ነው።

13:33 ልጆች ሆይ ገና ጥቂት ጊዜ ከእናንተ ጋር ነኝ፤ ትፈልጉኝ ላችሁ፤ ለአይሁድም፡- እኔ ወደምሄድበት እናንተ ልትመጡ አይቻላችሁም እንዳልገኝታችሁ፤ እሁን ለእናንተ ደግሞ እላችኋለሁ። ልጆች ብሎ ጌታ ደቀ መዛሙርትን ሲጠራቸው በእርሱና በደቀ መዛሙርቱ መካከል ያለውን የመቀራረብ መጠን ያሳያል። እነርሱን ፈጽሞ ወደዳቸው እስከ መጨረሻም ወደዳቸው (13:1)። ለእነርሱ የሚነግራቸው የመሄጃው ጊዜ እንደቀረበ ጥቂት ጊዜ ብቻ እንደቀረው ነው። ኢየሱስ የሚሄደው ወደ አባቱ ነው (14:6፤ 28)። ከእርሱ ጋር ለመሆን ወደ ቀደመ ክብሩ ይመሰላል (17:5፤ 24)። በዚህ ከእግዚአብሔር ጋር በሚኖረው ከብር ደቀ መዛሙርቱ አብረው ሊሆኑ አይችሉም።

ስለሆነም፡- እኔ ወደምሄድበት እናንተ ልትመጡ አይቻላችሁም **13:33** ይላቸዋል። ይህን ቀደም ሲል ጌታ ለአይሁድ ብሎት ነበር እሁን ደግሞ ሰደቀ መዛሙርቱ ጊዜው ሲደርስ ይላቸዋል። ደቀ መዛሙርቱ ኢየሱስ ወደሚሄድበት ቦታ ወደ አብ ቀኝ ሊሄዱ አይችሉም።

13:34 እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ፤ እንደ ወደድኋችሁ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ እዲስ ትእዛዝ አስጣችኋለሁ። ይህ ትእዛዝ እዲስ የመዋደድ ትእዛዝ ነው። ይህ መዋደድ በኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌነት የታየ ነው። እርሱ በፍቅር ጠብቆ በእንድነት አቆይቷቸዋል። እርሱ በሚሄድበት ጊዜ ያ ፍቅር እንዲቆይ በምሳሌነት አሳያቸው። ስለዚህ እርስ በርስ እንዲዋደዱና ይህ ፍቅር በመካከላቸው እንዲቆይ ከመሄዱ በፊት የመጨረሻ ትእዛዝ ይሰጣቸዋል።

በመሠረቱ መዋደድ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ትእዛዝነቱ እዲስ አይደለም። በብሉይ ኪዳንም ባልንጀራ-3 ስለ መውደድ ወይም እርስ በርስ ስለ መዋደድ ትእዛዝ እለ (ዘጸ 20:12-17፤ ዘሌ 19:18፤ 33-34፤ ዘዳ 5:16-21፤ 22:1-4)። እንዲሁም በአዲስ ኪዳን (ማቴ 5:38-45፤ 7:12፤ 23:36-40፤ ሉቃ 10:25-37)። ይህን ትእዛዝ እዲስ ያደረገው በኢየሱስ ምሳሌነት የተመሠረተ ስለሆነ ነው። የፍቅርን ትእዛዝ በቃል የገሰጸው ጌታ ራሱ በተግባር ደግሞ አሳያቸው። ስለዚህም እንደ ወደድኋችሁ ይላቸዋል። ልክ በትሕትና ዝቅ ብሎ ሌላውን ስለ ማገልገል ምሳሌ እንደተወላቸው እንዲሁም እርስ በርስ ስለ መዋደድ ደግሞ ምሳሌያቸው እርሱ ነው።

13:35 እርስ በርሳችሁ ፍቅር ቢኖራችሁ፤ ደቀ መዛሙርቱ እንደ ሆናችሁ ሰዎች ሁሉ በዚህ ያውቃሉ። ደቀ መዛሙርቱ እንዲኖራቸው ጌታ የሚያዛቸው እዲስ የመዋደድ ትእዛዝ የእርሱ ስመሆናቸው

ምልክት ነው። እርሱ ወዳቸዋልና፤ ፍቅርን አስተምሯልና፤ አባይቷልምና የእርሱ የሆኑ ደግሞ ከክርስቶስ የተነሣ እርስ በርሳቸው እንዲዋደዱ ይገባቸዋል። ስለ ክርስቶስ ምስክሮች እንዲሆኑ ተጠርተዋል። ምስክሮች የሚሆኑት እርስ በርስ በመዋደዳቸው ነው። እርስ በርስ ሲዋደዱ የክርስቶስ መሆናቸውን ለዎች ሁሉ ያውቃሉ፤ ዓለም ትረዳለች። የክርስቲያኖች የእርስ በርስ ፍቅር ተቃዋሚ በሆነው ዓለም ውስጥ አማኞችን በአንድ ሳይ ጠብቆ የሚያኖር የማያምኑትን ወደ ክርስቶስ የሚስብ ጠንካራ ገመድ ነው። ፍቅር እንደ ሰው ከወንድሙ በሚያገኘው ጥቅም ላይ ያልተመሠረተ በጉ ጎሊና፤ ቅን አመለካከትና በተግባር የሚገለጽ መልካም ሥራ ነው።

13፡36 ለምን እርሳለሁ፡- ጌታ ሆይ፣ ወይት ትሄዳለህ? አለው። መቼም ስምዎን የደቀ መዛሙርቱም አፍ ነው ማለት ይቻላል። ስሜቱን ሰመግለጽ፤ ሰመጠየቅ የማይዘገይ ሰው ነው። አሁንም ከሌሎቹ ይልቅ ጌታን የሚጠይቀው ስምዎን ነው። ቀደም ሲልም ኢየሱስን እንዲጠይቀው ስዮሐንስ ነግሮት ነበረ (13፡24)።

ጌታም ስለምዎን፡- ወደምሄድበት አሁን ልትከተለኝ አትችልም፣ ነገር ግን በጌላ ትከተለኛለህ ብሎ መለለሰት 13፡36። አሁን ኢየሱስ ክርስቶስ በሞትና ትንሣኤ በኩል ወደ ከብር ሊሄድ ነው። በዚህ መንገድ እርሱም ኢየሱስን እይከተለውም። ነገር ግን በጌላ ትከተለኛለህ ሲለው ክርስቶስ በሄደበት መንገድ እንደሚከተለው ያመለክታል። አንደኛው ስለ በአሜሪካ ነው (21፡15-19)። ሁለተኛው ደግሞ ከሞቱ በጌላ በከብር ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚሄድ መሆኑን ያመለክታል። በኢየሱስ ክርስቶስ ያመነ ሰው ሁሉ ከሞት በጌላ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በከብር ይሆናልና።

13፡37 ጌታ ሆይ፣ አሁን ልከተልህ አለመቻሉ ስለምንድር ነው? ነፍሴን ሰንኳ ስለ አንተ አለጣለሁ አለው። እርሱም ኢየሱስን ይወደዋል። እንደሚወደውም ይገልጣል። ጌታ ስለ በጉቹ ራሱን አሳልፎ እንደሚሰጥ የተናገረውን ዓይነት (10፡11፤15፤17) እርሱም ቢያስፈልግ ስለ ጌታ ነፍሱን አሳልፎ ለመስጠት ምን ያህል ዝግጁ እንደሆነ ይገልጣል። በሌላም ቦታ ጌታ እንደሚሞት ሲናገር እርሱ «አይሁንብህ» (ማቴ 16፡22) ያለው ኢየሱስን ይወድ የነበረ ደቀ መዝሙር ነው። እርሱም የሰውን አስቦ እንጂ ሰነገሩማ ጌታን መውደዱ ነበረ። እንደ እርሱም አሳብ ኢየሱስ ከሚሞት አርሱ ስለ ኢየሱስ ነፍሱን አሳልፎ ቢሰጥ ይመርጥ ነበር። ምን ያደርጋል! የእርሱ ሞት የዓለምን ኃጢአት ለማስወገድ አይረዳም።

13፡38 እውነት እውነት አልሃለሁ፣ ሦስት ጊዜ አስከትኩሃ ድረስ ዶሮ አይጮዝም። እርሱም ስጌታ በእፍ የሚገለጽ ከፍተኛ ፍቅር አለው። ጌታን ሊይዘው የመጣውንም የሊቀ ካህናቱን ባሪያ ጆሮ እስከ መቀረጥ ድረስ የሚያደርስ ወኔ አለው። ይህ ፍቅርና ወኔ ግን አልዘለቀም። ጌታም ትክክለኛለህ እንዳለው እንዲሁ ሆነ! የከሀደቱም ዓይነት ኢየሱስን «እውቀውም» እያለ ነው (ማቴ 26፡69-75፤ ማር 11፡66-72፤ ሉቃ 22፡54-62)። ወይ አስማወቅ!!!

በዚህ ምዕራፍ የጌታ ደቀ መዛሙርት ስለሆኑት ስለ አስቆሮቱ ይሁዳና ስለ እርሱም ድርጊት ተመልክተናል። ሁለቱም የጌታ ደቀ መዛሙርት ናቸው። የሁለቱም ተግባር ጥሩ አይደለም። የይሁዳ እሳልፎ መስጠት ነው፤ የእርሱም ደግሞ መካድ። ይሁን እንጂ የሁለቱ ፍጻሜአቸው የተለያየ ሆኗል። ይሁዳ እሳልፎ ከስጠው በጌላ ወደ ንስሐ አልተመለሰም። እርሱም ደግሞ አልቅሶ ተመለሰ።

የሁለቱም ማንነት ጌታ ያውቃል፤ ሁለቱም ምን እንደሚያደርጉ አስቀድሞ ያውቃል። ያንን እንዳያደርጉ ሁለቱም ሊከለክላቸው ይችላል ነበር ብለን ማለብ እንደለው እንችላለን። ሰዎች የራሳቸውን ምርጫ ያደርጉ ዘንድ ጊዜ (ዕድል) ይሰጣቸዋል። እውነቱን ካወቁ (ከተረዱ) በጌላ የራሳቸውን ምርጫ እንዲያደርጉ ይተዋቸዋል። ለምርጫቸው ደግሞ ተጠያቂ ይሆናሉ። በንስሐ ለተመለሰው እርሱም ይቅርታን እድርጉለት ኃላፊነትንና አደራን ለጠው (ዮሐ 21፡15-17)፤ በራሱ ኃጢአት ሳይጸጸት የቀረው ደግሞ ከጌታ ዘንድ ፍርድ ይጠብቀዋል።

ምዕራፍ አሥራ አራት

በደቀ መዛሙርቱ መካከል አስገራሚና አስደንጋጭ ሁኔታዎች እየሆኑ ነው። አስገራሚው መምህራቸው ኢየሱስ የእነርሱን እግር ማጠባ ሲሆን አስደንጋጭ ከሦስት ዓመት በላይ እብረውት ከነበሩት ደቀ መዛሙርት አንደኛው አሳልፎ የሚሰጠው መሆኑ፤ ሌላኛው ደግሞ የሚከደው መሆኑ ነው። ስለዚህ በመካከላቸው ድንጋጤና መታወክ ይኖራል።

ጌታም የሚሄድበት ጊዜ መድረሱን ነግሯቸዋል። ይህ ደግሞ ሌላ ፍርሃት የሚያመጣ ነገር ነው። ሆኖም እምነታቸውን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ አድርገው እንዲቀጥሉ አጠንክሮ ያስተምራቸዋል። እርሱ ሲሄድም ቦታ እንደሚያዘጋጅላቸው እንደሚመለስም በመናገር ያጽናናቸዋል። በምዕ 14 በኢየሱስ ክርስቶስና በእብ መካከል ስላለው እንደነት የሚከተሉትን እናስተውላለን።

- ኢየሱስና እብ በባሕርይ አንድ ስለሆኑ እንዲያን ያየ ሌላውንም አየ ማለት እንደሆነ፤
- ኢየሱስና እብ አንድ ስለሆኑ ኢየሱስ በእብ ውስጥ እንዳለ ሁሉ፤ እብም በእርሱ መኖሩን፤
- በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ለቀረበ ጸሎት ሁሉ እግዚአብሔር መልስ እንደሚሰጥ፤

በዚህ ምዕራፍ ከቁ.15-31 ባለው ክፍል ደግሞ ስለ መንፈስ ቅዱስ መውረድ ተስፋ ይሰጣቸዋል። ተስፋውንም ሲናገር እርሱ ኢየሱስ ክርስቶስ ከሄደ በኋላ እጽናኝ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ደግሞ እንደሚመጣ እና እርሱ እንደሚያጽናናቸው ቁ.15-16፤ እንደሚመራቸው ቁ.17፤ እንደሚያስተምራቸው ቁ.26 ይነግራቸዋል። ይህ መንፈስ ቅዱስ በእነርሱ ውስጥ የሚኖር ነው።

14+1 ልባችሁ አይታወኩ- በዚህ ወቅት ደቀ መዛሙርት ሁሉም በሁኔታው ሳይፈሩና ሳይደናገጡ እይቀሩም። ከመካከላቸው ጌታን አሳልፎ የሚሰጥ እና የሚከድም መኖሩ ያስፈራቸዋል። ኢየሱስ

ከእነርሱ ተለይቶ የሚሄድ መሆኑ አስደንጋጭ ነገር ነው። ከሁሉም በላይ ጴጥሮስ የሚክድ ከሆነ፤ ሌላውማ ምን ያህል ይጸናል? የሚል ጥያቄ ያስነሣል። ጌታ ስዚህ ሁኔታ የሰጠው መልስ እመኑ የሚል ነው።

14+1 በእግዚአብሔር እመኑ፤ በእኔም ደግሞ እመኑ። ይህን ሁኔታ ጌታ እስቀድሞ ሰደቀ መዛሙርቱ የሚነግራቸው፤ ሁኔታው በተፈጸመ ጊዜ እንዳይደናገጡና ያመኑ እንዲሆኑ ነው። **ከሆንም በኋላ ታምኑ ዘንድ እሁን እስቀድሞ ሳይሆን ነግራችኋለሁ 14+29** እንዳለ። ጌታ የሚነግራቸው በፊታቸው ባሉ ጥቂት እጅግ ከባድ ቀናት በእብ ያላቸው እምነት እንዳይወድቅባቸው ነው። እርሱ የተናገረው ሁሉ ይሆናልና። የእርሱ ሞት እንደሚሆን ሁሉ ትንሣኤውም ይሆናልና። ስለዚህ በቅርብ ጊዜ የሚፈጸመውን መከራና ሞት ብቻ አይተው እንዳይበተኑ፤ እንዳይፈሩ፤ ትንሣኤም እንደሚመጣ እንዲገነዘቡ ነው።

14+2 በእባቱ ቤት ብዙ መኖሪያ አለ። ይህኛው ቃል እርሱን ለሚከተል ሁሉ ለእያንዳንዱ ሰው የመኖሪያ ክፍል ወይም ቤት ይዘጋጅለታል የሚል ይመስላል። ከዚህም የተነሣ በእንዳንድ የመጽሐፉ ማብራሪያ ጸሐፊዎች ዘንድ የሚታሰበው በሰማይ በእማኞች ቁጥር ያህል ቤቶች እንደሚኖሩ ዓይነት ተደርጎ ነው። በሌላ በኩል እዚህ ላይ ትልቁ መልእክት እሁን በፍርሃት ላይ ያሉት የጌታ ደቀ መዛሙርት ወደ ሰማይ በሚሄደው ጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ የሚዘጋጅላቸው መኖሪያ እንደሚኖር ያረጋግጣል። የዚያ መኖሪያ ዋናው ባሕርይ ከእርሱ ጋር መኖር ነው። **እኔ ባለሁበት እናንተ ደግሞ እንድትሆኑ 14+3** እንደሚል። ያ ደግሞ የእባቱ ቤት ነው። በላይ በሰማይ ያለ የእግዚአብሔር መኖሪያ። በ13፡33 ላይ ደቀ መዛሙርትን «እኔ ወደምሄድበት እናንተ ልትመጡ እይቻላችሁም» ብሏቸው ነበረ። እሁን ደግሞ ወደ እኔም እወስዳችኋለሁ ወደምሄድበትም ታውቃላችሁ 14+3 አለ።

14+2 እንዲህስ ባይሆን ባልኋቸሁ ነበር፡- ጌታ የሚሆነውን ይናገራል ተስፋ ይሰጣል፤ የማይሆነውን ደግሞ እይሆንም ይላል። በፊት የሆነውን ከደቀ መዛሙርቱ አልሸሸጋቸውም። ስደትና መከራም እንደሚኖር አስጠንቅቋቸዋል (16፡2)። ሊነገራቸው የሚገባውንና እውነት የሆነውን ሁሉ ነግሯቸዋል። እርሱ ሁልጊዜ እውነትን ስለሚናገር የታመነ ነው። የታመነ ስለሆነ ስለ ወደፊት የተናገረው ሁሉ እውነት ነው። ስለዚህ በላይ ስፍራ እንደሚያዘጋጅላቸው የነገራቸው እውነት ነው።

14+3 ሁለተኛ አመጣሉ ወደ አኔም አወሰዳችኋለሁ። ኢየሱስ ክርስቶስ ሁለተኛ የሚመጣበት አንዱ ምክንያት አማኞችን ለመውሰድ ነው። ለዘላለምም ከክርስቶስ ጋር እንዲኖሩ ይወስዳቸዋል። መጥቼ አወሰዳችኋለሁ ሲል እነዚያን አሥራ ሁለቱን ደቀ መዛሙርትና ከእነርሱም በኋላ በእነርሱ በኩል የሚያምኑትን ሁሉ የሚያጠቃልል ነው። ሁለተኛ የሚመጣበት ጊዜ አይታወቅም።

14+4 ወደምሄድበትም ታወቃላችሁ። መንገዱም ታወቃላችሁ። እርሱ መጥቶ ስለሚወስዳቸው የሚሄዱበትን መንገድ ያውቃሉ። እርሱ ወደሚሄድበት ይመራቸዋል። እርሱ መንገድ ነው። ጌታ ይህን ሲል ተማሱ፡- ጌታ ሆይ፣ ወደምትሄድበት አናውቅም! አንዴትስ መንገዱን አናውቃለን? አለው 14+5፡ የተማሱን ዓይነት ጥያቄ በ13+36 ላይ ጴጥሮስም ጣይቆ ነበረ። ኢየሱስ የሚሄደው ወደ አብ ነው፤ መሄጃው መንገድ ደግሞ እርሱ ራሱ ነው፤ ይህን ተማሱ ገና አልተረዳም። አሰመረዳቱን በመግለጹ ጌታ የሚቀጥለውን እንዲናገር ምክንያት ሆኗል።

14+6 ኢየሱስም፡- እኔ መንገድና እውነት ሕይወትም ነኝ፤ በእኔ በቀር ወደ አብ የሚመጣ የለም። ይህ መንገድ በቦታ ስም የሚጠራ አንድ የተወሰነ ሥፍራ አይደለም። ይህ መንገድ የሚወስደው ወደ ሕያው እግዚአብሔር ወደ አብ ነው። ወደ አብ የሚወስደው መንገድ ደግሞ ስው የሆነው የእግዚአብሔር ልጅ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ አብ የሚወስደው መንገድ ነው። መንገዱ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው፤ የሚደረሰውም ወደ እግዚአብሔር አብ ነው። ወደ አብ የሚደረሰው እውነተኛ በሆነ ተስፋ፤ በእግዚአብሔር ተስፋ ነው። ያ እውነት ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ሲጨበጥ የሚችል ተስፋ ነው። ይህ ተስፋ የዘላለም ሕይወትን የሚሰጥ ሕይወት ነው። ይህ ሕይወት በአሁኑ ጊዜ አንድ ሰው ሲያምን የሚያገኘው ሆኖ ለዘላለም የሚቀጥል ነው።

ስለዚህ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ሕይወት የሚመራና የሚያደርስ መንገድ ነው (ዮሐ 1፡18፤ 8፡36፤ 10፡9፤ ቆላ 1፡15)። በጎዳና ላይ አንዳለ «መንገዱ ያውላችሁ ተከተሉት» አንደሚል አመልካች ምልክት (ቀስት) አይደለም። እንዲህ ዓይነቱ የእነ ዮሐንስ መጥምቁ አገልግሎት ነበረ። ኢየሱስ ግን ራሱ ወደ እግዚአብሔር የሚወስድ መንገድ ነው። ስለዚህ ከዚህ መንገድ ጋር እኛ ኅብረት ስናደርግ መንገዱ ራሱ ወደ እግዚአብሔር ይወስደናል፤ እዚያም ያደርስናል።

በታሪክ ውስጥ በተሰይሞ በአሁኑ ዘመን ስለ መቻቻል⁵⁸ ብዙ ይነገራል። በአንድ አካባቢ ወይም ህገር የሚኖር ሕዝብ አንድ ዓይነት አስተሳሰብ፤ አመለካከትና እምነት እንዲኖረው አይጠበቅምና በኅብረተ ሰብ ውስጥ አብሮ ለመኖር መቻቻል⁵⁹ በጣም አስፈላጊ ነው። ለምሳሌ በጌታ ጊዜ የነበሩ አይሁድ እንኳ ጌታ በመካከላቸው እያለ አልተቀበሉትም። ስለ ትንሣኤ ሙታን የሚያምኑ ነበሩ አንዳንዶቹ ደግሞ አያምኑም ነበር። ይህ ማለት ታዲያ በመቻቻል ሰበብ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርሰው መንገድ ኢየሱስ ብቻ ነው የሚሰውን ሰቀቅ በማድረግ (በማላላት) ብዙ መንገዶች ሊኖሩ ይችላሉ ብሎ ማሰብ አይደለም። ይህ ጨርሶ የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት አይደለም።

በሰማይም ወደሚኖረው አምላክ (ፈጣሪ) ለመድረስ የተሰያዩ መንገዶች እንዳሉ የተሰያዩ እምነቶች ይናገራሉ። በሰማይ የሚኖረው ፈጣሪ መጽሐፍ ቅዱስ የሚነግረን አንድ ብቻ ነው፤ እርሱም እግዚአብሔር ተብሎ የሚጠራ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አባትና አምላክ ነው። ይህ ፈጣሪ አንድያ ልጁን (ዮሐ 3፡16) የላከ እግዚአብሔር ነው። ይህ አምላክ ኢየሱስ ክርስቶስን የምወደው ልጄ (ማቴ 3፡17) ብሎ የጠራው ነው። ስለዚህ የመጽሐፍ ቅዱሱ እግዚአብሔር ኢየሱስ ክርስቶስን ልጄ ብሎ የሚጠራ እግዚአብሔር ነው። ወደዚህ እግዚአብሔር የሚያደርሰው መንገድ ደግሞ አንድ ብቻ ነው። ይህም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ስለሆነም ሌላ መንገድ የለም። ስለዚህ በክርስትና እምነት የዘላለም ሕይወት ሰማግኘት ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ ብቸኛ መንገድ መሆኑን እምኖ መቀበል ነው እንጂ መቻቻል የሚባል ነገር የለም።

እንግዲህ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረው በሰማይ ወደሚኖረው የሁሉ ፈጣሪ እግዚአብሔር የሚያደርሰው መንገድ አንድ ብቻ እርሱም ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ይህንንም ያረጋገጠው ራሱ ከሙታን ተሰይቶ በመነሣትና በአብ ቀኝ በመቀመጥ ነው። ከሙታን ተሰይቶ መነሣቱ ትምህርቱና የፈጸመው ሁሉ እውነት መሆኑን አረጋገጠ። ኢየሱስ ክርስቶስ በዚህ ልዩ ነው። ስለዚህም ብቸኛ መንገድ ሊሆን ተገብቶታል። እንደ አርሱ ከሙታን የተነሣ ሰው በታሪክ ውስጥ አልተጸፈም፤ የለም።

⁵⁸ Tolerance
⁵⁹ መቻቻል አጠር ባለ ሁኔታ አንድ ሰው የሌላውን ነፃነት እስካልተጋፋ (ወይም የማኅበረሰቡን ዋና እሴቶች (Core values) እስካልጣሰ) ድረስ ያመነውን እምኖ እንዲኖር መፍቀድ ማለት ነው።

የሕይወት መንገድ አንድ ብቻ ነው ሲባል መንገዱን ማጥበብ እንደሆነ አድርገው የሚያስቡም ይኖራሉ። አዎ የክርስቲያን መንገድ ጠባብ ነው። ያ ጠባብ መንገድ ግን ሁሉንም ሰው ማስተናገድ የሚችል መንገድ ነው። ጠባብ መሆኑ የክርስቶስን መንገድ መሄድ እግዚአብሔርን ማክበር ዋጋ የሚያስከፍል ስለሆነ ዋጋ ስመክፈል የወሰኑ ብቻ የሚሄዱበት መንገድ ስለሆነ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ደሙን ያፈሰሰው ለዓለም ሁሉ ስለሆነ መንገዱ ለሁሉም ሰው በቂ ነው። ስለዚህ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ እግዚአብሔር ከሚያደርሱ መንገዶች አንዱ ላይሆን ብቸኛው መንገድ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ እግዚአብሔር ስለሚያደርሱ አማራጭ የደኅንነት መንገዶች አልተናገረም፤ አማራጮች የሉምና። ያለው መንገድ አንድ ብቻ በመሆኑ ምርጫው ኢየሱስ ክርስቶስን መቀበል ወይም አለመቀበል ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ እውነት ነው (1፡14፤ 17፤ 5፡19፤ 8፡29)። እግዚአብሔር አብን ማወቅ የሚቻለው እውነት በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ብቻ ነው። የእርሱም ትምህርቱ ትክክለኛ ነው። በእርሱ ውስጥ ውሸት፤ ጨለማ የለም። እንዲህ ባይሆን ባልጋችሁ ነበር 14፡2 እንዳለ ስለሚሆነው ሁሉ እውነቱን ተናግሯል። ስለዚህ ወደ አብ ለመድረስ እርሱ የተናገረውን ማመንና በቃሉም መኖር ይገባል።

ኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት ነው (1፡4፤ 3፡15፤ 5፡26፤ 10፡10፤ 11፡25ክ)። ኢየሱስ ክርስቶስ በእርሱ ለሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት ይሰጠዋል። ከእርሱ በቀር ሌላ የሕይወት ምንጭ የለም።

14፡7 እኔን ብታውቁኝ አባቴን ደግሞ ባወቃችሁት ነበር። ከቁ.2-6 ባለው ክፍል ኢየሱስ ወደ አብ መድረሻ ብቸኛው መንገድ መሆኑን ለደቀ መዛሙርቱ ገልጸላቸዋል። በቁ.7 እና ቀጥሎ ባለው ክፍል ደግሞ ኢየሱስን ማወቅ ማስት አብን ማወቅ እንደሆነ ያስረዳቸዋል። (እንዲሁም 1፡18፤ ቆላ 1፡15፤ ዕብ 1፡33 ይመልከቱ)። ይህን እውነት ደቀ መዛሙርት መንገዝብ ነበረባቸው። ምክንያቱም ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በነበራቸው የደቀ መዛሙርነት ጉዞ ይህን ሲያስተምራቸውና ሲገልጽላቸው ነበርና።

14፡7 ከአሁንም ጀምራችሁ ታውቁታላችሁ፤ አይታችሁትማል። ይህ የአሁኑ ማወቃቸው በማየት ላይ የተመሠረተ ማወቅ ነው። ያላቸው ወደፊት ታውቁታላችሁ ብቻ ላይሆን ከአሁንም ጀምራችሁ ነው። ከዚያም ጊዜ ጀምሮ በማወቅ ማደግ እና ኅብረት ማድረግ እንደሚችሉ ያስረዳቸዋል። ደቀ መዛሙርቱ ይህን ታላቅ እውነት አልተረዱም

ነበር። ምክንያቱም ኢየሱስ ክርስቶስ ገና አልሞተም፤ አልተነሣም ነበር። እንዲሁም ወደ እውነት ሁሉ የሚመራቸው መንፈስ ቅዱስ ገና አልወረደም ነበር።

14፡8 ፊልጶስ ጌታ ሆይ አብን አሳየንና ይበቃናል፤ አለው። በቁ.7 ላይ አይታችሁትማል ብሎ ነበር ጌታ። የፊልጶስ ጥያቄ ግን አሳየን የሚል ነው። አሳየንና ይበቃናል የሚለው የፊልጶስ ጥያቄ ከፍተኛ ረሀብን ያመስክታል። የፊልጶስ ጥያቄ ምናልባት የቀደሙ አባቶች እግዚአብሔርን እንዳዩት (ዘጸ 24፡9-10፤ 33፡18፤ ኢላ 6፡1) እንዲሁ እርሱን ማየት መፈለግ ነው። ሆኖም ጌታ ቀደም ሲል የተናገረውን አልተረዳም። የጌታ መልስ ግን፡- አንተ ፊልጶስ፤ ይህን ያህል ዘመን ከእናንተ ጋር ስኖር አታውቁኝምን? እኔን ያየ አብን አይቷል፤ እንዴትስ አንተ፡- አብን አሳየን ትላለህ? 14፡9 የሚል ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር እንደሆነ እንዲሁም በሰው አካል የተገነጠውን ኢየሱስን ማየት አብን ማየትም እንደሆነ ገና አልበራሰትም። ኢየሱስ ክርስቶስ የሰውን ሥጋ የሰበሰ እግዚአብሔር ነው (1፡14፤ 18)።

14፡10 እኔ በአብ እንዳለሁ አብም በእኔ እንዳለ አታምንምን? ይህ ቃል በእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስና በአብ መካከል ያሰውን ፍጹም አንድነት ይገልጻል (እንዲሁም 10፡30፤ 38፤ 17፡21-24 ይመልከቱ)። ይህም ኢየሱስ በሁለቱ መካከል ያሰውን ፍጹም አንድነት ለእኛ በሙላት እንደሚያሳይ ያመስክታል። ኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋ የሰበሰ፤ በሥጋ ዓይን ሲታይ የሚችል አምላክ ነው። እግዚአብሔርን በፍጹምነት ይገልጠዋል። ኢየሱስ ክርስቶስና አብ በባሕርይ፤ በማንነት⁶⁰ አንድ ስለሆኑ በዓላማ አንድ ናቸው።

ስለሆነም ከዚህ አንድነት የተነሣ ኢየሱስ፡- እኔ የምነግራችሁን ቃል ከራሴ አልናገረውም፤ ነገር ግን በእኔ የሚኖረው አብ እርሱ ሥራውን ይሠራል 14፡10 እሱ። የአንድነት ፍጹምነት የሚገለጥበት አንዱ መንገድ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚኖረው በእርሱ ውስጥ የሚኖረው አብ የሚነግረውን መሆኑ ነው። የፍጹም የአንድነታቸው መግለጫ አብ በኢየሱስ ውስጥ መኖሩ እንዲሁም ኢየሱስ በአብ ውስጥ መኖሩ ነው። ይህ ስመረዳት አጅግ ከባድና ታላቅ ምሥጢር ነው። መቼውንም ቢሆን የሥላሴን ምሥጢር በሙሉ ስመረዳት መሞከር ከንቱ ልፋት ይሆናል። የሰው ውሱን አእምሮ የእግዚአብሔርን ማንነት በሙላት ስመረዳት አይችልምና። ይህን መረዳትና ማመን ለደቀ መዛሙርትም የከበዳቸው ነገር ነበር።

⁶⁰ One in essence and purpose

ስለሆነም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ፡- እኔ በእብ እንዳለሁ አብም በእኔ እንዳለ እመኑኝ፤ ባይሆንክ ስለ ራሱ ስለ ሥራው እመኑኝ 14:11 ይላቸዋል። የእግዚአብሔር ኃይል (ሀሳብ) ኢየሱስ ክርስቶስ በሠራቸው ምልክቶች ወይም ተአምራት ተገልጧል። እነዚህ ምልክቶች ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ የሚያሳዩ ናቸው። ስለሆነም ለደቀ መዛሙርቱ ምልክቶችን አይቃችኋል፤ ክስነርሱ የተነሣ ስለ ሥራው እመኑኝ ነው።

14:12 በእኔ የሚያምን እኔ የማደርገውን ሥራ እርሱ ደግሞ ያደርጋል፤ ከዚህም የሚበልጥ ያደርጋል። ኢየሱስ ያደረገው ሥራ እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን የሚገልጥ፤ በእብ የተላከ እንደሆነ የሚመሰክር ነው። ኢየሱስ የሠራው ሥራ (ምልክቶችና ተፃምራት ሁሉ) የክርስቶስን ማንነት ለዓለም አሳይተዋል። አሁን ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ የሚነግራቸው በእርሱ የሚያምኑ ከዚህ የሚበልጥ ነገር እንደሚያደርጉ ነው። ይህም የኢየሱስ ክርስቶስን ማንነት የሚመሰክሩ ሥራዎች (ምልክቶች ወይም ተአምራትን) ስለማድረግ ይመስላል። ይህ ደግሞ ወንጌልን ለምድር ሁሉ ከማድረስ ጋር የተያያዘ ነው።

እነዚህ የሚበልጡ ሥራዎች ምንድን ናቸው? ጌታ የሚበልጥ ሥራ ያሰው የሚያመሰክተው ምናልባት ወንጌልን በብዙ ሀገሮች ስለ መሰበክ፤ በአገልግሎት ብዙ ስዎችን ወደ እግዚአብሔር መገኘት ስለ ማምጣት ሊሆን ይችላል። እንዲሁም ወደፊት ስለሚሠሩ አስደናቂ ተአምራት ሁሉ ሊያመሰክሩ ይችላሉ። ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙታን ተሰይቶ ከተነሣ በኋላ በስሙ እጅግ ታላላቅ ተአምራት ተደርገዋል። ይህ በመንፈስ ቅዱስ መውረድና ኃይልን በመልበላቸው ምክንያት የተሠራ ሥራ ነው።

እዚህ ላይ የሚበልጠው ሥራ ምን እንደሆነ በጥንቃቄ ማስተዋል ያስፈልጋል። ይህ ሥራ እንዲህና እንዲህ ነው በማለት ዓይነቱን መናገር አዳጋች ቢሆንም ባሕርዩ ግን የክርስቶስን ማንነት የሚገልጥ መሆኑን አልበት። ያ ሥራ በእግዚአብሔር ክብር የሚሆን መሆኑን አልበት። ደግሞስ ይህ የሚበልጥ ሥራ በደቀ መዛሙርቱ እንዴት ነው የሚሠራው? ከክፍሉ መገንዘብ እንደሚቻለው፡-

- ይህን የሚሠሩ በእርሱ የሚያምኑ ናቸው (14:12)።
- እንዲሁም በስሙ አብን የሚሰማኑ ናቸው (14:13)።
- ይህን የሚበልጥ ሥራ የሚሠራው ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (14:13)።

- ይህ የሚበልጥ ሥራ የሚሠራበት ዓላማ አብ በኢየሱስ እንዲከበር ነው (14:13)።
- እንዲሁም ይህ የሚበልጥ ሥራ ማናቸውንም ነገር በስሜ ብትለምኑ 14:14 በሚሰው ይጠቃሳል።

እንግዲህ እዚህ ላይ ማስተዋል የሚያስፈልገው፡-

- የሚበልጠውን ሥራ የሚሠራው ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኑን፤
- ሥራውንም የሚሠሩት ሰዎች አብን በኢየሱስ ስም መጠየቅ እንዳለባቸው፤
- አብም በደቀ መዛሙርቱ በኩል የሚበልጠውን ሥራ የሚሠራው ወልድ እንዲከበር መሆኑን ማስተዋል ያስፈልጋል።

ስለሆነም ይህ የሚበልጠው ሥራ የሚሠራው በደቀ መዛሙርቱ በኩል መሆኑ የደቀ መዛሙርቱን ታላቅነት አያመሰክትም። የሚያመሰክተው አብ ወልድን ለማክበር በኢየሱስ ስም የሚጠየቀውን እንደሚያደርግና ይህም በኢየሱስ ስሜያምኑ ሁሉ የተሰጠ ሥልጣን መሆኑን ነው።

ይህ ሁሉ መሆኑ ኢየሱስ ወደ እብ ከመሄዱ ጋር የተያያዘ ነው፤ 14:13። ከመክበር ጋር ማለትም ሥራውን ፈጽሞ በእብ ቀኝ ከመቀመጡ ጋር የተያያዘ ነው።

14:14 አብም ስለ ወልድ እንዲከበር በስሜ የምትለምኑትን ሁሉ አደርገዋለሁ። ማናቸውንም ነገር በስሜ ብትለምኑ እኔ አደርገዋለሁ። የሚበልጠውን ሥራ አድራጊው ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። አድራጊው ኢየሱስ ሆኖ በእርሱ የሚያምነውና የሚበልጥ ነገር ያደርጋል የተባለው የኢየሱስ መሣሪያ የሆነ ነው ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር እያለ እርሱ በቀጥታ ያደርግ ነበረ። አሁን ደግሞ፤ ወደ ስማይ ክሄዶ በኋላ በእርሱ በሚያምኑት በኩል ሆኖ የሚበልጥ ነገር ያደርጋል።

በኢየሱስ ክርስቶስ ስም የሚጸልየው ሰው እኔ የምጸልየው ጸሎት እንደ ኢየሱስ ፈቃድ ወይም ሀሳብ ወይም እንደ ቃሉ የሆነ ጸሎት ነው ብሎ መናገሩ ነው። «እንደ ፈቃዱ አንዳች ብንጸልይ ይሰማናል» (1ዮሐ 5:14-15)። ማናቸውንም ነገር የሚሰው ቃል የፈለግነውን ሁሉ፤ የምናስበውን ሁሉ መጠየቅ እንደምንችል የሚያመሰክት ሁሉን አቀፍ አገላለጽ ቢመስልም ቀጥሎ ያለው ቃል ግን በስሜ ይላልና በስሙ የሚሰመን ማናቸውንም ነገር ማለት ነው።

በሰሙ የሚለመነው ማናቸውንም ነገር ደግሞ እግዚአብሔርን የሚያከብር፤ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ መሆን አስበት። ስሙን ተጠቅሞ ስሙን የማያከብር እንደ ፈቃዱ ያልሆነ ማናቸውንም ነገር መጠየቅ በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት የሌለው ጸሎት እንደሚሆንም ማጤን ይገባል። ስለዚህ ማናቸውንም ነገር የሚለው እንደ እግዚአብሔር ፈቃድና ባሕርይ የሆነ ጥያቄ ማለት ይሆናል። ምክንያቱም እግዚአብሔር ከፈቃዱ ውጭ፤ ከባሕርይው ተቃራኒ የሆኑ ጸሎቶችን ለምቶ አይመልስም።

በኢየሱስ ክርስቶስ ስም መጸለይ ማለት ከኢየሱስ ጋር ተስማምቶ የጸሎት ጥያቄ ማቅረብ ማለት ነው። ስሙ እርሱነቱን፤ በሕርዩን ይገልጣል። ከክርስቶስ ጋር በመስማማት እንደ ፈቃዱ የሆነ ጸሎት በማድረግ መጸለይ ማለት ነው። እንደ ፈቃዱ ወይም እንደ ቃሉ የሆነ ጸሎት ደግሞ፤ እግዚአብሔር እብ የሚለማው ጸሎት ነው። በሌላም ቦታ ጌታ ሲናገር ጸሎትን የሚለማው ስእርሱ ከብርን የሚያመጣ ሲሆን እንደሆነ በ4፡41፤ 7፡18፤ 8፡50፤54፤ 15፡7-8፤16፤ 16፡23-24 ባለው እንመስክታለን።

በኢየሱስ ስም መጸለይ ጸሎትን የመቋጫ ሐረግ ወይም የመዘጊያ ቃል አድርጎ በልማዳዊ ሁኔታ መጠቀም ማለት አይደለም። ይህ ፈጽሞ አይደለም። እንዲህ ዓይነቱ የጸሎት ሁኔታ «የእምልክ መልክ አላቸው ኃይሉን ግን ክደዋል» (2ጢሞ 3፡5) እንደተባለው ይሆናል። የጸሎት መልክ ያለው ልማዳዊ ግግር፤ የጸሎትን ምንነት እና የስሙን አጠቃቀም ያልተገነዘበ ጸሎት ነው። የኢየሱስ ክርስቶስን ስም መጠቀም መቻል ታላቅ ክብር ነው። ኢየሱስንም አውቀዋለሁ፤ ጳውሎስንም አውቀዋለሁ ብሎ ከፋው መንፈስ በአስቂዋ ልጆች ላይ የተነሣባቸው (ሐዋ 19፡15) የኢየሱስ ስም ታላቅነት በአጋንንት ዓለምም የታወቀ ስለሆነ ነው።

14+15-16 ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ። ቀደም ሲል ደቀ መዛሙርቱ እርስ በርሳቸው እንዲዋደዱ ነግሯቸው ነበረ። አሁን ደግሞ እርሱን እንዲወዱት ይነግራቸዋል። ኢየሱስን መውደድ ማለት እርሱን መታዘዝ ማለት ነው። የዘላለም ሕይወት ከእግዚአብሔር ዘንድ በጸጋ (ማለትም እንዲሁ በነጻ) የሚሰጥ ነው። የዘላለምን ሕይወት ያገኘ ሰው ይህን ሕይወት ለሰጠው ስለኢየሱስ ክርስቶስ ይታዘዛል፤ የእርሱን ፈቃድ ያደርጋል። ክርስትና የፍቅር ሕይወት፤ የፍቅር ጉዞ ነው። ስለዚህ ኢየሱስ ክርስቶስን መውደድ የሚገለጸው እርሱን በመታዘዝ ነው።

14+15-16 እኔም አብን አለምናለሁ ለዘላለምም እንዲኖር ሌላ አጽናኝ ይለግኝኋል። ኢየሱስ ክርስቶስ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር አብሮ በነበረበት

ጊዜ ሁሉ እርሱ አጽናኛቸው ነበር። አሁን የእርሱ መሄጃው ደረሰ። እርሱ በሚሄድበት ጊዜ ሰደቀ መዛሙርቱ የሚያጽናናቸው፤ የሚያስተምራቸው፤ ያስፈልጋቸዋል። ስለዚህ እብ ሌላ አጽናኝ ይለግኝኋል አላቸው። እዚህ ላይ ልብ ማለት ያሰበን አጽናኝ ብቻ አላለም፤ ያለው ሌላ አጽናኝ ነው። አጽናኝ ማለት በግሪክ ቋንቋ ጸራቅሊጦስ⁶¹ ሲሆን ይህም ረዳት፤ ደጋፊ ወይም የሚያጽናና የሚል ትርጉም አለው። ኢየሱስ ክርስቶስ አጽናኝ ነው (1ዮሐ 2፡1)፤ መንፈስ ቅዱስ ልክ እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ የሆነ ሌላ አጽናኝ⁶² ነው። ማጽናናቱ፤ መምራቱ፤ መምከሩ ልክ እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እርሱ ግን ሌላ እኔነት ወይም አካል ያለው የሥላሴ ሦስተኛ አካል ነው።

ይህ አጽናኝ በደቀ መዛሙርቱ ውስጥ ሁልጊዜ የሚኖር (14፡16)፤ የሚመራቸው፤ የሚደግፋቸው፤ የሚያጽናናቸው ነው። ይህ አጽናኝ የእውነት መንፈስ ይባላል 14+17። ምክንያቱም ስለ እግዚአብሔር እውነት የሆነውን ሁሉ የሚገልጽ ነው።

14+17 እርሱም ዓለም የማያየውና የማያውቀው ስለሆነ ሊቀበለው የማይቻለው የእውነት መንፈስ ነው። ዓለም ይህን መንፈስ ቅዱስን ልትቀበለው የማትችሉ፤ ስለማታየውና ስለማታውቀው ነው። የሚታየውንም ኢየሱስን ዓለም አልተቀበለችውም (1፡11-12)። **ስለኝነት ዘንድ ስለሚሆን፤ በውሥጣችሁም ስለሚሆን እኝነት ታውቃላችሁ 14+17** እንዳለ ደቀ መዛሙርትና ሌሎች አማኞች መንፈስ ቅዱስን ይቀበሉታል። የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ከዓለም የወጡ ናቸው። የክርስቶስ የሆኑ ስለሆኑ የመንፈስ ቅዱስን ማንነት ያውቃሉ ስለዚህ እርሱን ይቀበሉታል። መንፈስ ቅዱስም በውስጣቸው ይኖራል። መንፈስ ቅዱስ፡-

- ከእኛ ጋር ይኖራል፤ በእኛም ውስጥ ይኖራል 14፡17።
- ያስተምረናል፤ 14፡26፤
- የኢየሱስን ቃል ያላስበናል፤ 14፡26፤ 15፡26
- ስለ ኃጢአት ይወቅስናል፤ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ይገልጻል፤ የእግዚአብሔርን ፍርድ ያውጃል፤ 16፡8።

⁶¹ Parakletos

⁶² The expression *another Counselor* (*allon parakletos*) means <another counselor of the same kind as the first>. This implies Jesus was the first Counselor. *Ibid.* p.295.

- ወደ እውነት ይመራል፤ የወደፊቱንም ይገልጣል፤ ያሰረዳል፤ 16:13።
- ለኢየሱስ ክርስቶስ ከብርን ያመጣል፤ 16:14፤

መንፈስ ቅዱስ የዘላለም አምላክ ነው፤ የሥላሴ ሦስተኛ አካል ነው። እርሱ እግዚአብሔር ነው። በምድር ላይ በብሉይ ኪዳን በሰዎች ላይ በመውረድ ኃይልን በመሰጠት ሠርቷል። በአዲስ ኪዳን በሰዎች (በአማኞች) ውስጥ ለመኖር ይመጣል። ይህ ከበዓል ሃምሳ ቀን ጀምሮ ሆኗል።

14:18 ወላጆች እንደ ሌላቸው ልጆች እልተዎቻሁም፡- ይህ ኢየሱስ ክርስቶስ እስከ መጨረሻ ለወደዳቸው ደቀ መዛሙርቱ ያለውን ፍቅር፤ ጥበቃና ጥንቃቄ ያሳያል። ጌታ የሚሄድ ቢሆንም፤ ደቀ መዛሙርቱን በትኗቸው አይሄድም።

- በአንድ በኩል በውስጣቸው እንዲኖር መንፈስ ቅዱስን ከአብ ለምኖ ይልክላቸዋል። ስለዚህ ሌላው አጽናኝ በውስጣቸው ኖሮ ያጽናናቸዋል። ደቀ መዛሙርቱ ተሰፋ ቢላች አይሆኑም።
- ሁለተኛው ደግሞ፡- ወደ እናንተ እመጣለሁ፤ **14:18** በማለት የመመለሱን ተሰፋ ይለጣቸዋል። ይህም እንዳልተረሱ ያመለክታል።

ይህ ወደ እናንተ እመጣለሁ የሚላቸው ጌታ በቅርቡ ጊዜ ከሞቱ በኋላ ተነሥቶ ወደ እነርሱ እንደሚመጣና እንደሚያዩት ሊያመለክት ይችላል (20:19-21-25)። አንዲሁም ወደ አብ ከሄደም በኋላ ሁለተኛ ሲወሰዳቸው ስለ መምጣቱ ያሳያል (14:3)።

14:19 ገና ጥቂት ዘመን እስከዚህም በኋላ ዓለም እያየኝም እናንተ ግን ታደኛላችሁ። ይህ ገና ጥቂት ዘመን የሚለው በፊቱ ያለውን መከራ የመቀበል፤ የመስቀል፤ የመቀበርና የትንሣኤውን ጊዜ የሚያመለክት ነው (16:16-23)። ከዚያ በኋላ ደቀ መዛሙርቱ ያዩታል። ከሞት ከተነሣ በኋላ አይተውታል (20:20፤ 26፤ 21:1፤ 14)።

14:19 እኔ ሕያው ነኝና እናንተ ደግሞ ሕያዎን ትሆናላችሁ። የደቀ መዛሙርቱና በአጠቃላይ የአማኞች ሕያው መሆን በኢየሱስ ክርስቶስ ሕያውነት ላይ የተመሠረተ ነው። ትንሣኤው ይህንን አረጋገጠ። ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙታን ተለይቶ ስለተነሣ ሕያው ሰለሆነ በእርሱ የሚያምኑ ሁሉ ሕያዎን ናቸው። ስለዚህ ትንሣኤ፡- አማኞች የዘላለም

ሕያውት እንደሚያገኙ፤ ሕያዎን ሆነው እንደሚኖሩ ማረጋገጫ ማሳተም ነው።

14+20 እኔ በአባቴ እንዳለሁ እናንተም በእኔ እንዳላችሁ እኔም በእናንተ እንዳለሁ በዚያን ቀን ታውቃላችሁ። ያ ቀን የትንሣኤ ቀን ነው። ከትንሣኤ በኋላ ደቀ መዛሙርት የሚያስተውሉት ትልቅ ነገር እለ። ይኸውም ኢየሱስ በአብ እንዳለ (እንደሚኖር) ያስተውላሉ፤ እንዲሁም እነርሱ በኢየሱስ እንደሚኖሩ ያስተውላሉ። ኢየሱስም በእነርሱ እንደሚኖር ይህን ማስተዋል ይጀምራሉ።

14+21 ትእዛዜ በእርሱ ዘንድ ያለችው የሚጠብቃትም የሚወደኝ እርሱ ነው፤ የሚወደኝም አባቴ ይወደዋል እኔም እወደዋለሁ ራሴንም እገልጥለታለሁ። እዚህ ላይ ትእዛዝን መጠበቅ፤ መውደድ፤ መወደድና መገለጥ በትደም ተከትል የተገኘች እንደሆነ እናታለን። ትእዛዙን የሚጠብቃት እርሱን የሚወድ ሰው ነው። ኢየሱስን የሚወደውን ሰው አብ ይወደዋል። ለተወደደ ሰው ደግሞ ኢየሱስ ራሱን ይገልጥለታል።

ኢየሱስን እወዳለሁ የሚል ሰው መውደዱን የሚገልጠው ትእዛዙን በመጠበቅ ነው። ይህንን ስናደርግ ኢየሱስና አብ ይወዳናል። ከዚህ ክፍል እንደምናስተውለው መገለጥ ያለው ከመታዘዝ በኋላ ነው። መታዘዝ ወደ መገለጥ ይወስዳል፤ በሌላ አነጋገር ሰው የሚያውቀውን የእግዚአብሔርን ቃል እጠየቀ ሲኖር የበለጠ እያወቀ ይሄዳል። የሚያውቀውን እየታዘዘ ሲሄድ የበለጠ እየተገለጠለት ይኖራል ማለት ነው።

እዚህ ቁጥር ላይ እያለን አንድ ነገር እናንሳ። አንዳንድ የሥላሴን ትምህርት ለመካድ የሚፈልጉ ክፍሎች፡-

በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር አብ የተባለው በአዲስ ኪዳን ኢየሱስ ነው በሚል የመጽሐፍ ቅዱስን እውነት በመቃወም ያስተምራሉ። በዚህ ቁጥር ላይ ብቻ እንኳ ይህ አባባላቸው ለህተት እንደሆነ ማስተዋል እንችላለን። ጌታ **የሚወደኝም አባቴ ይወደዋል እኔም እወደዋለሁ** ባለው **አባቴ ይወደዋል** ሲል፤ እግዚአብሔር አብ እኔን (ማለት ኢየሱስን) የሚወደኝን ሰው ይወደዋል ማለት ሲሆን፤ **እኔም እወደዋለሁ** ሲል ደግሞ እኔ ኢየሱስ ክርስቶስ ያንን ሰው (ማለት የሚወደኝን ሰው) እኔም እወደዋለሁ ማለት ነው። ስለዚህ የሚወደኝን **አባቴ ይወደዋል**፤ እንዲሁም **እኔም እወደዋለሁ** ሲል ነው። ስለዚህ አብና ወልድ ሁለት እኔነት ያላቸው የመለኮት አካላት እንደሆኑ ግልጽ ነው።

14:22 የአስቶርቱ ያደደለ ይሁዳ፡- ጌታ ሆይ፥ ለዓለም ሳይሆን ራስህን ለእኛ ልትገልጥ ያለህ እንዴት ነው? አለው፡፡ ይህኛው ይሁዳ የያዕቆብ ልጅ ነው (ሉቃ 6:16)፡፡ ወደ ዓለም የመጣውን ብርሃን ተገልጦ መጣ ዓለም አልተቀበለውም፤ ከዚህ በኋላ ግን ራሱን በጠለቀ ሁኔታ የሚገልጠው በእርሱ ለሚያምኑት እንደሆነ ያሳያል፡፡ ኢየሱስን ልትቀበለው ያልወደደች ዓለም ከሙታን ተነስቶ ቢመጣም እንኳ አትቀበለውም (ሉቃ 16:31)፡፡ ስለዚህ ኢየሱስ እርሱን ለሚወዱትና ለሚታዘዙት ራሱን በጥልቅ ሁኔታ ይገልጽላቸዋል፡፡ ሌላው ራሱን ለሚወዱት የሚገልጥበት መንገድ በሚቀጥለው ቁጥር እንደተገለጸው በሚወዱት ውስጥ በመኖር ነው፡፡

14:23 የሚወደኝ ቢኖር ቃሌን ይጠብቃል፤ እባቴም ይወደዋል ወደ እርሱም እንመጣለን በእርሱም ዘንድ መኖሪያ እናደርጋለን፡፡ መንፈስ ቅዱስ ሲመጣ በአማኞች ውስጥ ይኖራል (14:17)፡፡ እንዲሁም በሚወዱት ውስጥ ኢየሱስ ይኖራል፤ አብም ይኖራል፡፡ ስለዚህ አማኞች የሥላሴ መኖሪያ ናቸው ማለት ነው፡፡ ይህ ሰደቀ መዛሙርት ትልቅ ማጽናኛ ነው፡፡ ወላጆች እንደ ሌላቸው ልጆች አልተዋቸሁም 14:18 ብሏልና ወደ አብ ቢሄድም ኢየሱስ ክርስቶስ በሚታዘዙት ውስጥ እንደሚኖር ይህን ያስረግጥላቸዋል፡፡

14:24 የማይወደኝ ቃሌን አይጠብቅም፡- መታዘዝ ከፍቅር እንደሚመነጭ ያስነገዝባል፡፡ ስለዚህ የመውደድ መጠናችን የሚገለጠው በመታዘዝ ሲሆን የምንታዘዘውም ኢየሱስን በወደድነው መጠን ነው ማለት ነው፡፡

14:26 አብ በሰሜ የሚልከው ግን መንፈስ ቅዱስ የሆነው አጽናኝ እርሱ ሁሉን ያስተምራችኋል እኔም የነገርኳችሁን ሁሉ ያሳስባችኋል፡፡ መንፈስ ቅዱስ የሚላከው በአብና በወልድ ነው (15:26)፡፡ እንዲመጣ አብን የሚጠይቀው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (14:15)፡፡ ይህ አጽናኝ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ኢየሱስ ክርስቶስ የጀመረውን የማስተማር ሥራ ይቀጥላል፡፡ ኢየሱስ ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ የነገራቸውንም ሁሉ ያሳስባቸዋል፡፡ ጌታ ከተነሣ በኋላና መንፈስ ቅዱስም ከወረደ በኋላ ጌታ የተናገራቸው እየበራላቸው ግልጽ እየሆነላቸው ሄዷል፡፡ መንፈስ ቅዱስም ደግሞ ጌታ ያላቸውንና ያስተማራቸውን ስላሳለባቸው አዲስ ኪዳንን ጽፈዋል፡፡ ለምሳሌ ዮሐንስ ይህን ወንጌል የጻፈው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ አብ ከሄደ ከረጅም ዓመታት በኋላ እንደሆነ ስለሚታወቅ ጌታ የተናገረውን ሁሉ አስቦ ለመጻፍ የቻለው መንፈስ ቅዱስ ስላሳስበው፤ ስላስታወሰው ነው፡፡

14:27 ሰላምን አተውላችኋለሁ፥ ሰላሜን እላጣችኋለሁ፤ እኔ የምስጣችሁ ዓለም እንደሚሰጥ አይደለም፡፡ ልባችሁ አይታወክ አይፍራም፡፡ ኢየሱስ ወደ አብ መሄዳው ሰዓት ቀርቧል፡፡ ነገ የሚያመጣውን አለማወቅ ወደ መታወክ ይወስዳል፡፡ ጌታ ግን ደቀ መዛሙርትን ልባችሁ አይታወክ፤ አይፍራ አላቸው፡፡ ነገ የሚሆነውን የማያወቅና እርግጠኛ ያልሆነ ሰው ስለ ነገ ይጨነቃል፤ ይታወካል፤ ይፈራል፡፡ ነገን የሚያውቅ ጌታ ሁሉን የሚችል እርሱ ኢየሱስ ሰላምን ሲሰጥና አትታወኩ ሲል ግን በእርግጥ ሰላም ይሆናል፡፡

ደቀ መዛሙርቱ በራሳቸው ሰላም የላቸውም፡፡ የነበሩበት ታንኳ እንኳ በማዕበል በተቸገረ ጊዜ ምን ያህል እንደፈሩ በሉቃ 8:22-25 እናያለን፡፡ ኢየሱስ ግን ማዕበሉን ጸጥ አስኝቶ ሰደቀ መዛሙርትም ሰላምን ሰጠ፡፡ አሁን ደግሞ እርሱ በመሄዱ ምክንያት እንዳያዝኑና ልባቸውም እንዳይታወክ ልባቸውን የሚጠብቅ ሰላምን ለደቀ መዛሙርቱ ሰጥቷቸው ሄዷል፡፡ ይህ ሰላም ዓለም ከሚሰጠው ሰላም የተለየ የክርስቶስ ሰላም ነው፡፡ የክርስቶስ ሰላም እረፍትን፤ ጽናትን ይሰጣል፡፡ ጌታ ከተነሣም በኋላ ደቀ መዛሙርትን ሲያገኛቸው «ሰላም ስለናንተ ይሁን አላቸው» (20:19)፡፡

በዚህ ዓለም ላይ ችግር አለ፡፡ ችግርን ግን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ፊት ሰፊት ተጋፍጦ አሸንፎታል፡፡ ከዚህም የተነሣ ሰላምን ለደቀ መዛሙርቱ ስመስጠት ይችላል (16:33)፡፡ ስለዚህ ክርስቶስ የሚሰጠው ሰላም በእርሱ ሁሉን ቻይነት ላይ የተመሠረተ ነው፡፡

በዓለም ያለው ሰላም እውነተኛ ሰላም ሳይኖር ሰላም፤ ሰላም የሚያስኝ ነው (ኤር 6:14)፡፡ እውነተኛ ሰላም እውነትን በማወቅ ይገኛል፡፡ ከእውነት አያሸሽም፡፡ እውነትን ማወቅ ማለት በኃጢአት ላይ ንስሐ ገብቶ በክርስቶስ ማመን ነው፡፡ ክርስቶስ የሚሰጠው ሰላም ከክርስቶስ ጋር በሚኖር የተጣበቀ ግንኙነት የሚገኝ ነው፡፡

14:28 እኔ እሄዳለሁ ወደ እናንተም እመጣለሁ እንዳልኳችሁ ሰማችሁ፡፡ ጌታ ኢየሱስ ይህን ወደ እናንተም እመጣለሁ የሚለው ቃል በ14:3 እንደዚሁም በ14:18 ላይ ተናግሮታል፡፡ በዚህ ምዕራፍ ብቻ ሦስት ጊዜ መናገሩ ነው፡፡ መደጋገሙ የፍርሃትና የመታወካቸውን ሁኔታ የሚያሳይ ሲሆን በተደጋጋሚ መናገሩ በአጽንዖት እንዲያስተውሉት ይሆናል፡፡

በዚህ የጌታ ኢየሱስን ታላቅ የመሪነት ባሕርይ እናያለን፡፡

ከደቀ መዛሙርቱ ተለይቶ የሚሄድበት ጊዜ ሲደርስ የሚመራቸውን ደቀ መዛሙርት ሊመጣ ያለውን ነግሮ፤ አስረድቶ፤ አጽናንቶ አያዘጋጃቸው ነው። ሁኔታውን አንዳመጣጡ ተቀበሉት ብሎ በትኗቸው አይሄድም። ሊመጣ ያለውን ይነግራቸዋል። በዚያም ውስጥ አንዴት መሆን አንዳለባቸው ይመክራቸዋል።

14:28 የምትወዱኝ ብትሆኑ፤ ከእኔ አብ ይበልጣልና ወደ አብ በመሄዴ ደስ ባላችሁ ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱን ትቶ ወደ አብ መሄጃው ጊዜ ደርሶአል። ይህ ደግሞ ደቀ መዛሙርቱን ፍርሃት ላይ ጥሏቸዋል። ወደ እብ መመለሱ ለደቀ መዛሙርቱ የደስታ ምክንያት ሲሆን ይገባ ነበር ማለት ነው። **የምትወዱኝ ብትሆኑ** ብሎ አንደሚናገር በእርግጥም ወደ እብ መሄዱ ከሃዘን ይልቅ ደስ ሊያለኛቸው ይገባ ነበር ማለት ነው።

አብ ከእኔ ይበልጣልና የሚለውን አንዳንዶች በአብና በወልድ መካከል አኩልነት እንደ ሌላ እድርገው ይመለከቱታል። ኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም መለኮት መሆኑን ቀደም ሲል በብዙ ቦታዎች ተመልክተናል። በእግዚአብሔር እብና በወልድ መሀከል ፍጹም የሆነ የመለኮት አኩልነት አለ (በምሳሌ 10:30ን ይመልከቱ)። እዚህ ላይ ጌታ **አብ ከእኔ ይበልጣልና** ሲል እርሱ የባሪያን መልክ ወስዶ የአባቱን ፈቃድ ለመፈጸም የመጣ፤ በአብ የተላከ መሆኑን ሊያሳይ ነው። ስለ ተላክና የአባቱንም ፈቃድ ለማድረግ ስለመጣ በዚህ አንሶ አንደሚታይ ይመስላል። ይህ ግን የሚያሳየው የትሕትናውን መጠን ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም የመለኮት መላት እለው፤ ከእብ ጋር እኩል ነው።

14:30 ከእንግዲህ ወዲህ አእናንተ ጋር ብዙ አልናገርም፤ የዚህ ዓለም ገዥ ይመጣልና። ጌታም ከምዕራፍ እሥራ ሁለት ጀምሮ እየነገራቸው ያለው ስዓቱ እንደቀረበ ነው። በምዕራፍ አሥራ ሦስትም አራት ከበሉ በኋላ አላልፎ የሚለጠው የአስቆሮቱ ይሁዳ ተለይቷቸው ሄዷል።

አሁን አስቆሮቱ ይሁዳ አላልፎ የሚለጥበት ጊዜ ቀርቧል። **የዚህ ዓለም ገዥ ይመጣልና** ሲል በ12:31 ላይ አንደተናገረው ይህ ዲያብሎስ ነው። ዲያብሎስ በይሁዳ ውስጥ ሆኖ ኢየሱስ ክርስቶስን እንዲሰቀል ለማድረግ ጊዜው ደርሷል። **የዚህ ዓለም ገዥ** ሥልጣኑ ደግሞ በሞት ላይ ነው (ዕብ 2:14)። ሰይጣን ቀደም ሲል ኢየሱስ ክርስቶስን ለማሸነፍ ፈትኖት ነበር (ማቴ 4)። እንዳላሸነፈው ሲያይ ለጥቂት ጊዜ ተለየው (ሱቃ 4:13)። አሁን ደግሞ እንደገና ይመጣል። የዚህ ዓለም ገዥ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ምንም ሥልጣን የለውም፤ ሊያሸንፈውም አይችልም። ምክንያቱም፡-

14:30 በእኔ ላይም አንጻኝ የለውም፡- ብሎ ጌታ ይናገራል። ሰይጣን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ የገዥነቱን ሥልጣን ሊጭን ወይም ሊያስፋፋ ያልቻለው በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ **አ. ኖች** ኃጢአት ወይም በደል ስላላገኘበት ነው። ኃጢአት የሰይጣን የማሸነፊያ መሣሪያ ነው። በለው ሕይወት ውስጥ ንስሐ ያልተገባበት ኃጢአት ካለ ሰይጣን በዚያ ለው ሕይወት ለመጠቀም እግሩን የሚያሳርፍበት ቦታ ነው። ለመውረስ፤ ለማሸነፍ በዘያ በኩል ቀዳዳ እገኝ ማለት ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ግን ምንም ሊያገኝበት አልቻለም፤ እርሱ ፍጹም ነውና። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን የሞተው የአብን ፈቃድ ለመፈጸም ነው።

14:31 ነገር ግን አብን እንድወድ ዓለም ሊያውቅ፤ አብም እንግዲህ እንዲሁ አደርጋለሁ። ለሞት ራሱን አላልፎ የለጠው በሰይጣን ሥልጣን ወይም መሣሪያ በሆነው ሞት በመሸነፉ ሳይሆን፤ በሞት በኩል ዓለምን እንዲያድን እግዚአብሔር ሰላካው ነው። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ይገልጽ ዘንድ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱን ለሞት አላልፎ ሰጠ። ስለዚህ የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት የእግዚአብሔር የዘላለም ዕቅድ ክፍል ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በመሞት ሰይጣን በሞት ላይ የነበረውን ሥልጣኑን ሽሯል። እርሱ ሞትን አሸንፎ ተነስቷልና፤ ሞት ሊይዘው አልቻለም (16+11፤ ቆላ 2:15)።

14:31 ተነሡ፤ ከዚህ አንሂድ። ጌታ የመሞቻቸው ሰዓት እየቀረበ ነው፤ የአስቆሮቱ ይሁዳም አላልፎ ሊለጠው ዝግጅቱን እያጠናቀቀ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ የአባቱን ፈቃድ ያደርግ ዘንድ ወደዚያ ወደ ዝግጅቱ ለመሄድ **ከዚህ አንሂድ** ይላል። ወደዚያው የእግዚአብሔር ፈቃድ ወደሆነው ለመግባት **አንሂድ**።

ምዕራፍ አሥራ አምስት

በምዕራፍ አሥራ አምስት ጌታ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱ ከእርሱ ጋር ሲኖራቸው ስለሚገባው ገብረትና የመቀራረብ መጠን በምሳሌ ያስተምራቸዋል። ምሳሌው የወይን ዛፍ ነው። ጌታ የሚያስተምርበት አንዱ መንገድ ቀን ተቀን የሚገኝ ምሳሌ ወስዶ ለው በቀላሉ ሊያየውና ሊያገናዝበው በሚችለው ሁኔታ ታላቅ መንፈሳዊ እውነትን መግለጥ ነው። በዚህም ምዕራፍ የምናየው ይኸው ነው።

15+1 እውነተኛ የወይን ግንድ እኔ ነኝ። በብሉይ ኪዳን በመዝ 80÷8-17 ላይ የምናየው የወይን ምሳሌ በአዲስ ኪዳን በኢየሱስ ክርስቶስ እንደ ተፈጸመ እናስተውላለን። ኢየሱስ **እውነተኛው የወይን ግንድ** ፍጻሜ ነው። እማኞች ሁሉ በእርሱ ላይ ሲኖሩ የእግዚአብሔር ሀሳብ መሙላት ተፈጸመ ማለት ነው። በኢየሱስ የሚያምኑ ሁሉ ከግንዱ የሚወጡ ወይም የተጣበቁ ቅርንጫፎች ናቸው።

በብሉይ ኪዳን የወይን ተክል ፍሬያማነት እስራኤል የእግዚአብሔርን ሥራ በመሥራት በምድር ላይ ልታሳየው ስለሚጠበቅባት ፍሬ ምሳሌ ሆኖ ተመልክቷል። በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር መልካም ወይን ተክለ! ተጠነቀቀለትም! ወይኑ ግን አላፈራም። ይህም እስራኤል እግዚአብሔርን እንደሚገባ አለመውደዷን ይልቁንም በእርሱ ላይ እንደ አመፀችና እንደ ረሳችው ይገልጻል። (ኢሳ 5÷1-7፤ ኤር 2÷2፤ 21፤ 6÷9፤ ሕዝ 15፤ 17፤ 5-10፤ 19÷10-14፤ ሆሌ 10÷1፤ 14፤ 7 ይመልከቱ)።

15+1 ገበሬው አባቴ ነው። የወይን ግንድ ቅርንጫፎች እንዲያፈሩ ትጉህ ገበሬ ያስፈልገዋል። በዚህ ምሳሌ መሠረት ተንከባካቢው ማለትም ገበሬው እግዚአብሔር አብ ነው። በሌላም ቦታ እግዚአብሔር ያሳድግ ነበር እንደሚል (1ቆሮ 3÷6፤ ቆላ 2÷19)።

15+2 ፍሬ የማያፈራውን በእኔ ያለውን ቅርንጫፍ ሁሉ ያስወግደዋል። ኢየሱስ የወይን ግንድ ነው! እግዚአብሔር አብ ደግሞ ቅርንጫፎቹ እንዲያፈሩ የሚጠነቀቅ ገበሬ ነው። ቅርንጫፎች በኢየሱስ አምነናል የሚሉ ክርስቲያኖች ሁሉ ናቸው። በዚህ ምሳሌ ቅርንጫፎች ግን በሁለት ተከፍለው እናያቸዋለን።

- ፍሬ የሚያፈሩ፡- በእርግጥ በኢየሱስ የሚያምኑና እምነታቸውን በእርሱ ላይ በሙሉነት ያላረፉ
- ፍሬ የማያፈሩ፡- ከእርሱ ጋር የተገናኙ ግን ፍሬ የማያፈሩ

ሁለቱም ከእርሱ ጋር የተገናኙ የግንዱ ቅርንጫፎች ሆነው ቀርበዋል። ከእርሱ ጋር ያላቸውን ግንኙነት የሚገልጠው በእኔ ያለውን የሚለው የጎበረትን መጠን የሚያመለክተው ቃል ነው። የቅርንጫፎቹ ማንነት በማፍራታቸው ይታወቃል። ፍሬ የማያፈሩት በውጪያዊ ሁኔታ ያመኑ የሚመስሉ፤ ከክርስቶስ ጋር የጠበቀ ግንኙነት ወይም ጎበረት የሌላቸው ናቸው። እነዚህን እግዚአብሔር ከግንዱ ያስወግዳቸዋል፤ ማለትም ይቆርጣቸዋል። ስለሆነም ከወይን ግንዱ ይሰያሉ ማለት ነው።

ለበዎች ስለ ክርስቶስ አዳኝነት በመመስከር ወደ እግዚአብሔር ማምጣት ፍሬ የማፍራት አንዱ መንገድ ነው። ከዚህ ሌላ በአጠቃላይ ፍሬ ማፍራት የመንፈስ ፍሬን ማፍራት ወይም የክርስቶስን መልክ መያዝ ነው (15÷7፤ 11-12፤ ገላ 5÷22-24፤ 2ሴጥ 1÷5-8)።

15+2 ፍሬ የሚያፈራውንም ሁሉ አብዝቶ እንዲያፈራ ያጠራዋል። ፍሬ የሚያፈራው ቅርንጫፍ ከወይን ግንዱ ጋር የተጣበቀና ፍሬ ማፍራት የጀመረ ነው። ይህም ዳግመኛ የተወለደና የክርስቶስን ባሕርይ እየያዘ በማደግ ላይ ያስ ክርስቲያን ምሳሌ ነው። ገበሬው እንዲህ ዓይነቱን **አብዝቶ እንዲያፈራ ያጠራዋል።** ይኸው ማጥራት በቅርንጫፉ ላይ ያሉ አንዳንድ የቅርንጫፉን ክፍሎች መቁረጥ ነው። ይህ ማጥራት⁶³ ከማስወገድ⁶⁴ (ወይም መቁረጥ) ይሰያል። ማጥራት - ቅርንጫፉ የበለጠ እንዲያፈራ የማያስፈልገውን ከቅርንጫፉ ላይ መጥረግ (መቀነስ) ነው። ማስወገድ ግን ራሱን ያን ቅርንጫፍ ቆርጦ ከግንዱ መስየት ነው።

ፍሬ የማያፈራው ከግንዱ ተቆርጦ ይጣላል። ከእርሻ ሙያ እንኳ ስመረዳት እንደሚቻለው ፍሬ የማያፈሩ ቅርንጫፎች በግንዱ ላይ መቆየታቸው ፍሬ የሚይዙትን ሌሎች ቅርንጫፎች የሚያዳክሙና የሚያበላሹ ይሆናሉ። በግንዱ ላይ መኖራቸው ይጉዳል እንጂ አይጠቅምም።

⁶³ Pruning - removing what does not bear fruit, and cultivating what does to increase fruit bearing. የወይን ተክል የሚያለሙ ገበሬዎች ይህን ያውቃሉ። ቅርንጫፎችን ማጥራት ማለትም በላያቸው ላይ ያሉ የማያስፈልጉ ክፍሎችን መቆራረጥ፤ ያ ቅርንጫፍ የበለጠ እንዲያፈራ ጥሩ መንገድ አንደዎን ያውቃሉ።

⁶⁴ Cut off and tossed aside, separated, removed

ገበሬው እግዚአብሔር በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ እንዲህ ዓይነት የማጥራትን ሥራ ይሠራል። ማጥራት (ሥርዓተን እንዲያውቅ ማድረግ)። ሊሆን ይችላል። በባሕርይ እግዚአብሔርን በመምለል እንዲያድግ የሚረዳ ስለሆነ ፍሬ ማፍራት የጀመረው የበለጠ ያፈራል። ቅርንጫፍን ማጥራት ለጊዜው ለቅርንጫፉ ደስ የሚያሰኝ ነገር አይሆንም። ለማጥራት ተቆርጦ የሚወገድ የቅርንጫፍ ክፍል ስለሚኖር ለጊዜውም ቢሆን ቅርንጫፉ ጉዳት ይደርስበታል። ገበሬው ይህን ሲያደርግ ግን ከዓላማው እንጻር ነው። ብዙ ፍሬ እንዲይዝ ለማድረግ፤ መንገዱ «መግረዝ» ወይም ማጥራት ነው።

ይህ በክርስቲያናዊ ሕይወት የተለያየ መልክ ሊኖረው ይችላል። አንደኛው በእግዚአብሔር ዲሲፒሊን መደረግ ማለት ሊሆን ይችላል ወይም ደግሞ አንዳንድ ጊዜ ያለ እርሱ ምንም ማድረግ እንደማንችል እናስተውል ዘንድ፤ ይህ አለን፤ እንችላለን፤ የምንለውን ሁሉ ከእኛ በማሰወገድ እግዚአብሔር ሊያጠራን ይችላል። በመንፈሳዊ ሕይወታችን የበለጠ ፍሬያማ እንዳንሆን የሚገባንን ወይም የሚከለክለንን ነገር ሁሉ ከእኛ አያስወገደ የበለጠ በእርሱ ላይ አንድንታመንና ብዙ እንድናፈራ የማድረጊያው መንገድ ማጥራት ነው። ስለዚህ የእግዚአብሔርን ማጥራት በሕይወታችን ልንመረጠው አይገባም። እንዲያውም ለጊዜው የሚያሳዝን ቢሆንም በብዙ እንድናፈራና ደስታን የሚያመጣ ስለሆነ በተዕግሥትና በምስጋና ልንቀበለው ይገባናል (ዕብ 12:11)።

15:3 እናንተ ሰለ ነገርገሽሁ ቃል አሁን ንጹሐን ናችሁ። ደቀ መዛሙርቱ ንጹሐ የሆኑት ከሰሙት የጌታ ቃል የተነሣ ነው። የወይን ዛፍ ንጹሐ እንዲሆን ማለትም ብዙ ፍሬን እንዲያፈራ እንደሚጠራ ወይም እንደሚገረዝ ሁሉ ደቀ መዛሙርትም ፍሬ ለማፍራት የደረሱ የተዘጋጁ ናቸው። ሁሉም ደቀ መዛሙርት ግን ንጹሐ አልነበሩም። የእስቆርቱ ይሁዳ ከወይን ግንዱ የተቆረጠ፤ የተወገደ ቅርንጫፍ ነው።

15:4 በእኔ ኑሩ እኔም በእናንተ። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ መኖር የሚለው ቃል በተደጋጋሚ ተገልጿል። እማኞች በእያሱስ ክርስቶስ መኖር ወይም ተጣብቆ መገኘት አለባቸው። መኖር የሁልጊዜ ተግባር ነው። መጀመር ብቻ ሳይሆን በቀጣይነት በዚያው ተጣብቆ መቀጠልን ያመለክታል። ይህ ከሁሉም እማኞች የሚጠበቅ ተግባራዊ እርምጃ ነው። ቀን ተቀን በሁሉም ለዓት በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ታምኖ ክእርሱም ጋር ተጣብቆ መኖር ነው። በክርስቶስ መኖር ማለት።

- እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ማመን (1ዮሐ 4:15)፤
- እርሱን የግል አዳኝና ጌታ አድርጎ መቀበል (1ዮሐ 1:12)፤
- የእርሱን ትእዛዝ መፈጸም (1ዮሐ 3:24)፤
- ሁልጊዜ በቀጣይነት በእርሱ በማመን መጓዝ (1ዮሐ 2:24)፤
- የክርስቶስ ከሆኑት ጋር ኅብረት ማድረግ (ዮሐ 15:12) ነው።

15:4 ቅርንጫፍ በወይኑ ግንድ ባይኖር ከራሱ ፍሬ ሊያፈራ እንዳይችለው፤ እንዲሁ እናንተ ደግሞ በእኔ ባይትኖሩ እትችሉም። የወይን ቅርንጫፍ ፍሬ የሚያፈራው ከወይኑ ግንድ ጋር ተጣብቆ እስከኖረ ጊዜ ድረስ ነው። ይህ ባይሆን ግን ፍሬ አይኖረውም፤ ፍሬ አይሰጥም። እንዲሁ ክርስቲያን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ሕያው የሆነ ግንኙነት ወይም መጣበቅ በየቀኑ ካላደረገ ለእግዚአብሔር ክብር የሚሆን ምንም ፍሬ ሊያፈራ አይችልም። በመሠረቱ ክርስቲያን ከራሱ የሆነ የሚያፈራው ፍሬ እንደሌለውም ያላያል። ፍሬ ሊያፈራ የሚችለው ከክርስቶስ ከሚያገኘው ሕይወት፤ ምግብና ጉልበት ስለሆነ ከእርሱ ጋር ተጣብቆ ሲኖር ብቻ ፍሬን ያፈራል።

15:5 ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ እትችሉምና በእኔ የሚኖር እኔም በእርሱ፤ እርሱ ብዙ ፍሬ ያፈራል። በክርስቶስ እግዚአብሔር ከሰው የሚፈልገው ነገር ከእርሱ ጋር ኅብረት ማድረግን ሲሆን ያ ሰው ፍሬን እንዲያፈራ ማድረግ የእግዚአብሔር ሥራ ነው። ፍሬንም የሚለጥ እግዚአብሔር ነው። ስምሳሌ የመንፈስ ፍሬ (ገላ 5:22) በእማኝ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ የሚያፈራው ፍሬ ነው። ለላም፤ ደስታ፤ ፍቅርና ሌሎችንም ፍሬዎች ሁሉ መንፈስ ቅዱስ በእማኝ ውስጥ የሚያፈራቸው ፍሬዎች ናቸው። የእማኝ ድርሻ መንፈስ ቅዱስ በሕይወቱ ይሠራ ዘንድ ከባሕርይ ጋር ተስማምቶ ምቹ ሆኖ መገኘት ነው።

እንዲሁም ፍሬ ለማፍራት ለእግዚአብሔር ክብር የሚሆን ብዙ «የነፍሳት ነዶ» ለመስብስብ ወይንም በተለወጠ ሕይወት የዓለም ብርሃን ለመሆንና እግዚአብሔርን ለማስከበር የሚቻለው ከእርሱ ጋር የቀረበ ኅብረት ሲኖር ነው። ይህ በእርሱ መኖር ነው። መኖር የማያቋርጥ የሁልጊዜ ተግባር ነው። ስለሆነም **ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ እትችሉምና** የሚለው በእርግጥም ማንም ሰው በምድር ላይ ማንኛውንም ነገር ለማድረግ የሚችለው እግዚአብሔር ከሰጠው አድሜ፤ አስትንፋስ፤ እውቀት፤ ጉልበት የተነሣ ስለሆነ ነው። በተለይ ደግሞ እግዚአብሔርን የሚያከብር ሥራ ለመሥራት ያለ እርሱ አይቻልም። ብዙ ሰዎች በክርስቶስ ላይኖሩ መልካም ነገሮችን ለማድረግ ይጥራሉ። ይሁን እንጂ በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት

ያለው ፍሬ ማፍራት የሚቻለው ከክርስቶስ ጋር በመጣበቅ ከሆነ ብቻ ነው። ይህ ካልሆነ ጥረቶች ሁሉ በእግዚአብሔር መለኪያ ፍሬ ቢለይሆናሉ። ይህ እንግዲህ በክርስቶስ ሕይወት ልናስተውለው የሚገባ ቁልፍ ትምህርት ነው።

15+6 በእኔ የማይኖር ቢሆን አንደ ቅርንጫፍ ወደ ውጭ ይጣላል ይደርትግል፤ እነርሱንም ሰብስበው ወደ እሳት ይጥሉአቸዋል፤ ያታጥሉአቸውግል። በእርሱ የማይኖር ቅርንጫፍ ሲታይ የተጣበቀ ይመስላል። ነገር ግን የወይን ግንዱ ከሚለጠው ሕይወት ጋር በመያያዝ ሕይወትን እያገኘ አይደለም። ለእዚህ ይደርቃል።

ከወይን ግንዱ ተቆርጠው የሚጣሉ ቅርንጫፎች ምን ዓይነት ናቸው? ወይም እነማን ናቸው? በሚል ብዙ ውይይቶች ተደርገዋል። የተለያዩ ትርጉሞችም ተሰጥተዋል። እነዚህን በሚመለከት የሚቀርቡት ሦስት ትርጉሞች እንደሚከተለው ጠቅለል ተደርገው ቀርበዋል።

እንደኛው፡- አማኞች የነበሩና ወደ ጌላ የተመለሱ ናቸው። እነዚህ ቅርንጫፎች እውነተኛ አማኞች የነበሩና ደገነነታቸውን የጣሉ ወይም ያጡ ናቸው። እንዲህ ዓይነት ትርጉም ታላቢ የሚያደርገው ቅርንጫፎቹ አስቀድመው ከክርስቶስ ጋር የተጣበቁ ለላክበሩ የሚጣበቁት ለላመኑ መሆን አለበት የሚል ነው። ይህ በሮሜ 11+20-22 እና ዕብ 6+8 ከተጠቀሰው ጋር ይስማማል። እንዲህ ከሆነ ይህ አተረጎም ከዮሐ 3+16፤36፤ 5+24፤ 10+28-29፤ ሮሜ 8+1 ካለው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ጋር የሚቃረን አይሆንም ወይ? የሚል ጥያቄ የሚያነሡ አሉ።

ሁለተኛው፡- የሚያጡት ሽልማት ብቻ ነው። የሚቆረጡትና የሚቃጠሉት ቅርንጫፎች ሽልማታቸውን የሚያጡ አማኞች ናቸው የሚል ነው። እነዚህ ቅርንጫፎች ደገነነት አላቸው፤ ደገነነታቸውን አያጡም፤ በፍርድ ቀን ግን ሽልማታቸው ያጣሉ (1ቀሮ 3+15)። እዚህ ላይ የሚነሳው ጥያቄ ደግሞ 1ቀሮ 3+15 ሽልማትን ስለማጣት ቢናገርም በዮሐ 15 ያለው ሃሳብ ግን ተቆርጦ ለሰመለየት በመሆኑ ሽልማት ብቻ ማጣት መቆረጥና መቃጠል ተደርጎ መተርጎም የለበትም የሚል ነው።

ሦስተኛው፡- ቀድሞውንም ዳግመኛ አልተወለዱም ነበር። እነዚህ የሚቃጠሉ ቅርንጫፎች አማኞች እንደ ሆኑ በአፋቸው ሲመለከሩ የነበሩ ነገር ግን በእርግጠኝነት ዳግመኛ ያልተወለዱ ነበሩ የሚል ነው። ለዚህም የአስቆሮቱ ይሁዳ እንደ ምሳሌ ይወሰዳል። አስቆሮቱ ይሁዳ

ቅርንጫፍ «መሰሉ» የኖረ ለው ነገር ግን በእርግጥ በኢየሱስ ያላመነ ለው ነበር። ለእዚህም ተቆረጠ የሚል ነው። የዚህኛው አተረጓጎም ትልቅ ችግር እለከ መጨረሻዋ እሳልፎ እስከሚሰጥበት ደቂቃ ድረስ የአስቆሮቱ ይሁዳ በኢየሱስ ያላመነ መሆኑን ማን ያውቅ ነበር? የሚል ጥያቄ ማስነሣቱ? ነው። ዱሮውኑ በኢየሱስ ስላላመነ ነው? ወይስ እምነቱን ስለካደ? የሚል ጥያቄም ያስከትላል። ቀድሞውኑም በኢየሱስ ያላመነ ከሆነ ደግሞ ይህ በሰው ዘንድ ሲታወቅ የማይችል እግዚአብሔር ብቻ የሚያውቀው እውነት ይሆናል።

እንግዲህ እንዲህ ዓይነት አስተያየቶች ሲቀርቡ የቆዩ ቢሆንም ክርክሮቹ ብዙ አይጠቅሙም። ከዚህ ለትምህርታችን የምናገኘው ቁልፍ ነገር አመለካከቶቹ ምንም ይሁኑ ምን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በመጣበቅና በእርሱ በመኖር በየዕለቱ ከእርሱ የሚገኘውን ሕይወት ካላገኘን መቆረጣችን እውን መሆኑን ነው። የሚቆረጡት ዱሮውኑም አማኝ ያልነበሩ ናቸው የሚለው «እንጂ ይህን ይሆናል» ግን ከሰው ይህን ማን ሊያውቅ ይችላል? ይህን በእግዚአብሔር እንጂ በሰው ደረጃ የሚታወቅ ነገር አይደለም። ለእዚህ በሰው ደረጃ የተገለጠውን ማድረግ ይበጀናል። ይህም ማንም ከግንዱ ጋር ተጣብቄአለሁ የሚል ሕይወትን ከግንዱ እያገኘ ተጣብቆ ካልኖረ ይቆረጣል። ለእኛ የሚበጀን ከእርሱ ጋር ተጣብቆ አብሮ መኖር ነው።

15+7 በእኔ ብትኖሩ ቃሉኛም በእናንተ ቢኖሩ የምትወዱትን ሁሉ ለምኑ ይሆንኳቸውግል። እዚህ ላይ ቃሉኛ⁶⁶ የሚለው በግሪኩ «ሬማታ» ነው። ይህ ጌታ ኢየሱስ የተናገራቸውን ቃላት ወይም ትምህርቶች ሁሉ ማለት ነው። (በሌላ ቦታ ቃል⁶⁷ (1:1) የሚለው የግሪክ ትርጉም ሎጎስ ሲሆን የእግዚአብሔርን ልጅ ማንነት ይገልጻል)።

በወይን ግንዱ ተጣብቀው የሚኖሩ ቅርንጫፎች ቃሉ በውስጣቸው እንዲኖር ያደርጋሉ፤ ምክንያቱም ያነጻቸው ቃሉ ነውና (15+3)። ጌታ **ቃሉኛም በእናንተ ቢኖሩ ሲል** በክርስቶስ ቃል መኖር ማለት ቃሉን ማወቅንና መጠበቅ ማለት ነው። ለእዚህ በቃሉ መኖር ማለት ቃሉን ማወቅ + ቃሉን መቃዘዝ ነው።

15+8 ብዙ ፍሬ ብታፈሩና ደቀ መዛሙርቱ ብትሆኑ በዚህ አባቱ ይከበራል። በዚህ ክፍል እንደምናየው እግዚአብሔርን መጠየቅ የተያያዘው ብዙ ፍሬ ከማፍራት ጋር ነው። በተመሳሳይ ሁኔታ

⁶⁶ (words) Rhemata

⁶⁷ Logos

መጠየቅና ፍሬ ማፍራት በ14:13-14 ባለውም ተገልጿል። በእርሱ ስንኖር ህሳባችንና ፍላጎታችን ሁሉ ከእርሱ ቃል ጋር ይስማማል። ስለዚህ እንደ ፈቃዱ እንጸልያለን፤ በስሙም እንጸልያለን።

እንደ ሰው በክርስቶስ ሲኖር እንዲሁም የክርስቶስ ቃላት በእርሱ ሲኖሩ ያ ሰው የሚጸልየው በእግዚአብሔር ዘንድ ይስማማታል። በግል ስለሚያስፈልጉ ጉዳዮች መጸለይ እስፈላጊ ቢሆንም በዚህ ክፍል እንደምናየው የምትወዱትን ሁሉ ለምኑ ይሆንላችሁግል 15:7 የሚለው የተያያዘው ብዙ ፍሬ ከማፍራትና ከእግዚአብሔር መከበር ጋር ነው። ከደቀ መዝሙር የሚፈለገው እንደ ትልቅ ነገር ስጌታው ብዙ ፍሬ ማፍራት ነው።

15:9 አብ እንደ ወደደኝ እኔ ደግሞ ወደደኝህ-1 በፍቅሬ ኑሩ።
የአማኞች እኗር፡-

- በኢየሱስ ነው (15:4)፤
- በቃሉ ነው (15:7)፤ እንዲሁም
- በፍቅሩ ነው (15:9)።

የክርስቶስ ፍቅር ፍጹም ነው፤ ምሳሌነቱ በእነዚህ በወልድ መካከል እንዳለው ፍቅር ነው። ይህን ፍቅር ተረድተንና ተቀብለን በዚህ ፍቅር ውስጥ ልንኖር ተጠርተናል።

15:10 እኔ የእባቱን ትእዛዝ እንደ ጠበቅሁ በፍቅሩም እንደምኖር ትእዛዜን ብትጠብቁ በፍቅሬ ትኖራላችሁ። በፍቅር መኖርና ትእዛዝን መጠበቅ ቀጥተኛ የሆነ ግንኙነት አላቸው። ትእዛዝን የሚጠበቅ በፍቅሩ ስመኖር የወደደ ነው። በእብ የተላከው ኢየሱስ ክርስቶስ የእባቱን ትእዛዝ ጠበቀ፤ ስለዚህም በፍቅሩ ኖረ። ጌታም ለደቀ መዛሙርቱ ትእዛዙን እንዲጠብቁና በፍቅሩ እንዲኖሩ ሲያዛቸው እርሱ ራሱ ይህን ማድረጉን በተግባር አሳይቶ ነው። እርሱ የእባቱን ትእዛዝ ሲጠበቅ አይተዋልና እነርሱም ይታዘዙታል። እርሱ ደግሞ ደቀ መዛሙርቱን እስከ መጨረሻ የወደዳቸው (ምዕ 13) እነርሱም እርስ በርሳቸው እንዲሁ እንዲያደርጉ ይነግራቸዋል። የጌታ አመራር ደቀ መዛሙርቱ የሚያደርጉትን በመናገር ማስተማር ብቻ ሳይሆን እርሱ ራሱ በማድረግ እሳይቶ ምሳሌነቱን እንዲከተሉ መንገር ነው።

15:11 ደስታዬም በእናንተ እንዲሆን ደስታችሁም እንዲፈጸም ይህን ነግራችኋለሁ። ጌታ የመሄጃው ጊዜ ስለ ደረሰ ደቀ መዛሙርቱ እንዳያዝኑ ደስ ስለ መሰኘት ይነግራቸዋል። «ወላጆች እንደሌላቸው ልጆች አልተዋችሁም» (14:18) ያላቸው አሁን ደግሞ ስለ ፍጹም

ደስታ ይነግራቸዋል። ክርስትና የሀዘን ኑሮ እይደለም። በክርስትና ውስጥ መገፋት፤ መሰደድ፤ መከራ መቀበል ቢኖርም ክርስትና ግን የደስታ ሕይወት ነው። ይህ ደስታ ወደ ፍጹምነት የሚያድግ ነው።

ይህ ደስታ የክርስቶስ ደስታ ነው፤ ደስታዬ ይሰዋል። በሌላም ቦታ እኔ ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበዛላቸውም መጣሁ (10:10) በማለት የሚበዛ ሕይወት እንዳለ ሁሉ የሚፈጸም (ፍጹም የሆነ ወይም የሚያድግ) ደስታ ከኢየሱስ ክርስቶስ ይመጣል። ደስታ መሉ የሚሆነው ከክርስቶስ ጋር ያለው ኅብረት የጠነከረ ሲሆንና ሰው ዕለት ዕለት በፍቅሩ ሲኖር ነው። ይህም በክርስቶስ በመኖር፤ እርሱን በማገልገል፤ ብዙ ፍሬ በማፍራትና በመታዘዝ የሚገኝ ደስታ ነው።

15:12 እኔ እንደ ወደደኝህ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ ትእዛዜ ይህች ናት። ቀደም ሲል እንዳየነው ስለ ፍቅርና መዋደድ ጌታ ለደቀ መዛሙርቱ የሚናገረው እርሱ ራሱ እድርጎ በማሳየት ነው። ደቀ መዛሙርቱን እንደ ወደዳቸው ራሳቸው ምስክሮች ናቸው። «የወደዳቸውን እስከ መጨረሻ ወደዳቸው» (13:1) እንዳለ። ይህ ፍቅር በእርሱ ጊዜ ለነበሩ ለደቀ መዛሙርቱና ከዚያም በኋላ ለሚመጡ የጌታ ተከታዮች ሁሉ ምሳሌ የሆነ ፍቅር ነው። ደቀ መዛሙርት እርስ በርሳቸው ሲዋደዱ ጌታ በምሳሌ አሳየ።

15:13 ነፍሱን ስለ ወዳጆቹ ከመስጠት ይልቅ ከዚህ የሚበልጥ ፍቅር ለማገዝ የለውም። ይህ የመጨረሻ የፍቅር መግለጫ ነው። ራስን ለወዳጁ አሳልፎ መስጠት። «መልካም እረኛ እኔ ነኝ» ሲል የመልካም እረኝነቱ አንዱ መግለጫ ነፍሱን ስለ በገቹ አሳልፎ መስጠቱ ነው (10:11)። ፍቅር ራሱን ለሌላው መሥዋዕት እድርጉ እስከ ማቅረብ ድረስ ይዘልቃል። «ገና ኃጢአቶች ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቷልና። እግዚአብሔር ለእኛ ያሰውን የራሱን ፍቅር ያሰረዳል» (ሮሜ 5:8)። ፍቅር በተግባር ይገለጻል። ሌላውን ለመጥቀም ማድረግ የሚቻለውን ሁሉ ማድረግን ያጠቃልላል። የተቸገረን በመጠየቅ፤ በመርዳት፤ በማበረታታት እና የመሳሰሉትን ሁሉ ማድረግን ያቅፋል። ስለሆነም «አወድሃለሁ» ከሚል ዘይቤያዊ የቃል አገላለጽ ያስፈ ጥልቀት ያለው ነው።

15:14-15 እኔ ያዘዝኳችሁን ሁሉ ብታደርጉ እናንተ ወዳጆቼ ናችሁ። ከእንግዲህ ወዲህ ባሮች አልላችሁም፤ ባርያ ጌታው የሚያደርገውን አያውቅምና፤ ወዳጆች ግን ብያችኋለሁ። ከእባቱ የለማሁትን ሁሉ ለእናንተ አስታውቃለችኋለሁና። ወዳጅነት የቀረበ ግንኙነት ያመለክታል። አብርሃም የእግዚአብሔር ወዳጅ ተብሏል (ያዕ 2:23)፤

እግዚአብሔር ሲገልጥላቸው የሚወደውን ሁሉ የገለጠላቸው ሰው ነው። እንዲሁም ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ የሚያደርጉትን ብቻ በመገነር ትእዛዝን ብቻ አላስተላለፈም። ትእዛዝ ብቻ የሚሰጠው ባርያ (እገልጋይ) ነው። ወዳጅ ግን የተሰጠው ትእዛዝ ሰምን እንደሆነም ያውቃል። እነዚህ ደቀ መዛሙርት ወዳጅነታቸው የሚሰጣቸው ትእዛዝ ለምን እንደሆነ የትእዛዝ ሰጪውን ሀሳብ ጭምር ስለሚያውቁ ነው። ስለዚህ ትርበት አላቸው። እንዲሁም ባርያነታቸው ደግሞ ትእዛዝ ሰጪው ጌታ ስለሆነና የእርሱን ቃል ፈጻሚዎች ስለሆኑ ነው።

ስለዚህ በባርያና በወዳጅ መካከል ያለው ልዩነት በሰው ደረጃ ከሆነ ባርያ እገልጋይ ነው፤ ወዳጅ ደግሞ ጓደኛ፤ ምክር የሚጠየቅ ሰው ነው። ከመለኮት ጋር በተያያዘ ሲነገር ደግሞ ክርስቲያን የጌታ ባርያም ወዳጅም ይሆናል። ወዳጅነቱ የሚያደርገውን ሰምን እንደሚያደርግ፤ የታዘዘውን ሰምን እንደሚፈጽም ምስጢር ማወቁ ነው። ባርያነቱ ደግሞ ታዛዥነቱ ነው።⁶

15:16 እኔ መርጥኳቸው እንጂ እናንተ አልመረጣችሁኝም፤ አብም በሰሜን የምትለምኑትን ሁሉ እንዲሰጣችሁ ልትሄዱና ፍሬ ልታፈሩ ፍሬአችሁም ሲኖር ሸምኳቸው። መመረጥና መሾም በእርሱ በኩል የተፈጸመ ተግባር ነው። ደቀ መዛሙርት ለዚህ አገልግሎት ራሳቸውን አልመረጡም፤ ራሳቸውንም አልሾሙም። በግንዱ ላይ ያለ እያንዳንዱ

⁶ በዚያን ዘመን የነበሩ ሕገ አወቂዎችና ፈሪሳውያን ደቀ መዛሙርቶቻቸውን እንደ ባርያዎቻቸው አድርገው ይቀጥሯቸው ነበር። ከዚህ አንጻር ጌታ የእርሱ የሆኑት ደቀ መዛሙርት የመምህራቸውን ሀሳብና ዕትድ የሚያውቁ በመሆናቸው ከሌሎች የተለዩና ወዳጆቹ እንደሆኑ ሲያሳይ ነው።

It is the privilege of friendship to be made acquainted with the plans wishes, and wants of the friend. This instance of friendship Jesus had given them by making them acquainted with the reasons why he was about to leave them, and with his secret wishes in regard to them. As he had given them this proof of friendship, it was proper that he should not withhold from them the title of friends. ... He had opened to them his mind; made known his plans; acquainted them with the design of his coming, his death, his resurrection, and ascension; and, having thus given them the clearest proof of friendship. Barnes. Christ's disciples serve him, but their service is not bondage, but that of love. Hence, they are friends instead of servants. PNT. In those days, the disciples of a rabbi were considered his servants. Jesus would now change that relationship; the disciples were to be not his servants but his friends. Jesus considered them as friends because he had told them every thing he had heard from the Father. Ibid. p.313.

ቅርንጫፍ የሚኖር ፍሬ እንዲያፈሩ ጌታ ይፈልግበታል። ይህ ፍሬም የመንፈስ ፍሬ፤ የሚዘልቅ ታማኝነትና ጽናት፤ የወንድማማች መዋደድ፤ ሰዎችን ወደ ክርስቶስ ማምጣትና የመሳሰለውን ሁሉ ያጠቃልላል። መመረጥ ከተልዕኮ ጋር የተያያዘ ነው። የተመረጠ ሰው መመረጡን በፍሬው ያሳያል። ፍሬ እንዲያፈሩም ይላካል።

አብም በሰሜን የምትለምኑትን ሁሉ እንዲሰጣችሁ ሲል ደቀ መዛሙርቱ ሲያቀርቡ የሚፈልጉትን ልመና ሁሉ ማሰት ቢሆንም በተለይ ግን የሚኖር ፍሬ ከማፍራት ጋር የተያያዘ እንደሆነ እናስተውላለን። በ15:7-8 እንዲሁ እብን መስመን ብዙ ፍሬ ከማፍራት ጋር ተያይዞ ተመልክተናል። ልትሄዱና ፍሬ ልታፈሩ የሚሰጠው ፍሬ ማፍራት ከመሄድ ጋር ተያያዞ ይታያል። እንዲሁም «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ» (ማቴ 28:18-20) ከሚለው ጋር ይስማማል።

15:17 እርስ በርሳችሁ እንድትዋደዱ ይህን አዛዥጋለሁ። ጌታን ይህን አዛዥጋለሁ ብሎ የመዋደድ ትእዛዝ የሚሰጣቸው ወዳጆቹ ብሎ ለሚጠራቸው ሰዶቀ መዛሙርቱ ነው። ስለሆነም እርስ በርስ መዋደድ «ቢኖር ደግ፤ ባይኖርም ምንም እይደለም» የሚባል ምርጫ እይደለም፤ ትእዛዝ ነው። ትእዛዝ ነው ስንልም ሰው ፈቅዱ እንዲያደርገው የሚጠበቅበት ነው ማለታችን ነው። ትእዛዙን ስመፈጸም እርስ በርስ መዋደድ ያስፈልጋል። በየሀገሩ ያሉ ክርስቲያኖች ጥላቻ በተሞላበት ባሕር ውስጥ እንዳሉ ደሴቶች ናቸው። ዓለም እነርሱን አይቀበላቸውም። እነርሱ ከዓለም የተለዩ መሆናቸውንና የክርስቶስ መሆናቸውን የሚመስክሩበት መንገድ እርስ በርሳቸው በመዋደዳቸው ነው።

15:18 ዓለም ቢጠላችሁ ከእናንተ በፊት እኔን እንደጠላኝ እውቁ። ዓለም ኢየሱስ ክርስቶስን ጠልቷል። የገዛ ወገኖቹም አልተቀበሉትም። እሁን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ አባቱ ሲሄድ ዓለም በእርሱ ላይ የነበራትን ጥላቻ በደቀ መዛሙርቱ ላይ ታደርጋለች። ዓለም የሚጠላበት ምክንያት እነርሱ ከዓለም የተለዩ ስለሆኑ ነው፤ እንዲህ እንደሚል፡- **ከዓለምስ ብትሆኑ ዓለም የራሱ የሆነውን ይወድ ነበር፤ ነገር ግን እኔ ከዓለም መረጥኳችሁ እንጂ ከዓለም ስለ አይደላችሁ ስለዚህ ዓለም ይጠላችኋል 15:19።** ደቀ መዛሙርት ከዓለም የተመረጡ፤ ከዓለም ስላልሆኑ ዓለም የሚጠላቸው ናቸው።

ከዓለም መረጥኳችሁ ሲል እንደሌለው ሰው ሁሉ ኃጢአተኞች እንደ ነበሩ ሲያመሰክት ከዓለም ስለ አይደላችሁ የሚለው በክርስቶስ በማመናቸው የክርስቶስ መሆናቸውን ያሳያል። የክርስቶስ ስለሆኑ ደግሞ ክርስቶስን ያልተቀበለ ዓለም እነርሱንም አይቀበልም፤

ይጠላቸዋል። ክርስቶስን ገና ከሕፃንነቱ ጀምሮ ዓለም አልተቀበለችውም። ንጉሡ ሄሮድስ ሊገድለው ፈለገ (ማቴ 2፡13-16)፤ በአገልግሎት ዘመኑ ብዙዎች ተቃወሙት እንዲሁም ለሞት አሳልፈው ሰጡት። ኢየሱስ ክርስቶስን ያልወደደች ዓለም እርሱን የሚከተሉትን እንዴት ትወዳለች?

ዓለም የምትወደውና የምትጠላው አላት። የምትወደው የራሷ የሆኑትን (1ኣጥ 4፡3-4) የምትጠላው የራሷ ያልሆኑትን ነው። የራሷ ያልሆኑት ሁሉ የኢየሱስ የሆኑት ናቸው። ይህን የዓለምን ጥላቻ ክእርሷ ወገን ያለመሆናቸው ምልክት ስለሆነ ክርስቲያኖች በደስታ ሊቀበሉት ይገባል። በዓለም መጠላት የሚመጣ በመሆኑ በመጣ ጊዜ እንዳናዝን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ አስቀድሞ እስተምሮናል፤ በአንጻሩ ደግሞ የኢየሱስ ክርስቶስ ሆነን የእርሱንም ስም ከፍ አድርገን ይዘን እየኖርን ዓለም ክወደደችንና በሙሉ ከተቀበለችን ያን ጊዜ ራሳችንን መጠየቅ አለብን። ዓለምን መውደድ ወይም ከዓለም ጋር መወዳጀት የእግዚአብሔር ጠላት መሆን ነው (ያዕ 4፡4፤ 2ጢሞ 3፡10-12፤ 1ዮሐ 2፡15-17፤ 3፡1፤ 4፡5-6)። ዓለምን መውደድ ኃጢአትን በማድረግ መኖር፤ መቀጠል እንዲሁም በክርስቶስ ማፈር፤ ስለ ክርስቶስ መነቀፍን አለመፈለግና የመሳሰለውን ሁሉ ያጠቃልላል። ስለዚህ ደቀ መዛሙርቱን ዓለም ቢጠላቸው የሚያስደንቅ አይደለም። ምክንያቱም፡-

15፡20 ባርያ ከጌታው አይበልጥም ብዬ የነገርኳችሁን ቃል አለሁ። እኔን አሳደውኝ እንደ ሆኑ እናንተን ደግሞ ያሳድጃችኋል፤ ቃሌን ጠብቀው እንደ ሆኑ ቃላችሁን ደግሞ ይጠብቃሉ። ደቀ መዛሙርት የክርስቶስ ስለሆኑ በክርስቶስ ላይ የደረሰው ጥላቻ በእነርሱም ላይ ይሆናል። እርሱን የሚያሳድዱ ደቀ መዛሙርቱንም ያሳድዳሉ፤ እርሱን የሚቀበሉ ደግሞ የእርሱ የሆኑትን ይቀበላሉ። **ባርያ ከጌታው አይበልጥም** ብሎ አስቀድሞ ተናግሯቸው ነበረ (13፡16)፤ እንዲሁም ማቴ 10፡24። ይህም በትሕትና አገልግሎቱ እርሱን ሊመስሉት እንደሚገባ ሊያስተምራቸው ነው። እንዲሁም ደቀ መዛሙርት በሚገባ ሊያጤኑት የሚገባቸው ነገር የክርስቶስ አገልጋዮች ሆነዋልና ዓለም እርሱን ያሳደደችው ከሆነ እነርሱ ክዚህ የተሻለ አቀባበል መጠበቅ እንደሌለባቸው ነው።

15፡21 የላከኝን አያውቁምና ይህን ሁሉ ስለ እኔ ያደርጉባችኋል። አማኞች በወይን ግንድ ላይ ያሉ ቅርንጫፎች ናቸውና እነርሱን ማሳደድ ክርስቶስን ማሳደድ ነው። ያም ቢሆን ግን ደቀ መዛሙርት ወደ ዓለም እንዲሄዱና ፍሬ እንዲያፈሩ ታዘዋል። ዓለም ደቀ መዛሙርትን የሚያሳድዱ አብን ካለማወቅ ነው። ግን ለምን አላወቁም?

እዚህ ላይ ማስተዋል የሚገባው ተጨማሪ ነጥብ ስለ እኔ **ያደርጉባችኋል** እንዳለ ክርስቲያኖች የሚቀበሉት ስደት ስለ ክርስቶስ ብቻ መሆን አንዳለበት ነው። ስው በራሱ ኃጢአትም መከራ ሊቀበል ይችላልና።

15፡22 እኔ መጥቼ ባልነገርኳቸውስ ኃጢአት ባልሆነባቸውም ነበር፤ አሁን ግን ለኃጢአታቸው ምክንያት የላቸውም። ይህን ሲናገር ጌታ ኢየሱስ አይሁድ እኔ ባልመጣ ኖሮ ኃጢአት አያደርጉም ነበር ማለቱ ሳይሆን የእኔ መምጣት ለኃጢአታቸው ለበብ አሳጣቸው፤ የሚያመካኙት ነገር አጡ ማለቱ ነው። የአይሁድ ኃጢአት ያለመቀበል ወይም ኢየሱስን የመቃወም ኃጢአት ነው። ይህን በማድረጋቸው እግዚአብሔርን ተቃወሙት። እርሱ የላከውን ኢየሱስን ባለመቀበላቸው ኃጢአታቸው ተገለጠባቸው። ምክንያቱም፡- **እኔን የሚጠላ አባቴን ደግሞ ይጠላል** 15፡23 እንዳለ። እንዲሁም፡- **ሌላ ሰው ያላደረገውን ሥራ በመካከላቸው ባላደረገሁ፤ ኃጢአት ባልሆነባቸውም ነበር፤ አሁን ግን እኔንም አባቴንም አይተውምል፤ ጠልተውኝ፤** 15፡24። ስለዚህ ምክንያት የላቸውም።

15፡25 ነገር ግን በሕጋቸው፡- በከንቱ ጠሉኝ ተብሎ የተጻፈው ቃል ይፈጸም ዘንድ ነው። እነዚህ ሰዎች ምልክት እየፈለጉ እርሱም ምልክት እየሰጣቸው፤ በጥላቻቸው ቀጥለዋል። እነዚህ ምልክቶች እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን የሚያስረዱ ናቸው። እንደ ኒቆዲሞስ ዓይነቶች ምልክቶችን አይተው ወደ ጌታ መጥተዋል (3፡2)። ሌሎች ግን ይህንም እያዩ ሊቀበሉት አልወደዱም። ይህም የተጻፈው ይፈጸም ዘንድ ነው (መዝ 69፡4)። ኢየሱስ ክርስቶስን የጠሉት በከንቱ ነው፤ ያል ምክንያት እንዲሁ ጠሉት። ያል ምክንያት መጥላት (መዝ 35፡19)። በከንቱ የሚጠሉት ሰዎች ደግሞ ይህንን በማድረጋቸው እግዚአብሔርን ያገሰገሉ የሚመስላቸው ጊዜ አለ (8፡44)።

እግዚአብሔር ዓለሙን ያለ ምክንያት ወደደ፤ ወይም መልካምን ነገር ከዓለም ላይ እንዲሁ ወደደ። ዓለም ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስን ምንም ምክንያት ሳይኖር፤ በከንቱ፤ እንዲሁ ጠላች። ዓለም በጥላቻ የተሞላች ነች፤ አለቃዋ ዲያብሎስ ነውና። እግዚአብሔር ደግሞ ዘፍጹም ፍቅር የተሞላ ነው፤ እንዲሁ ልጁን ልኳልና።

ደቀ መዛሙርት ዓለም ሳይቀበላቸው ሲያዩ ስለምን ምክንያት ነው ብለው መጨነቅ አይኖርባቸውም። እየሠሩ ያሉት መልካም መሆኑን ሁሉም ሰው እየመስከረም ክርስቲያኖች ግን በከንቱ ይጠላሉ።

ምክንያቱም የሚሠሩት ተግባር መልካም ስላይደለ ሳይሆን፤ ዓለም ክርስቶስን ስለማትቀበለው ነው። በዚህም ሁኔታ ቢሆን የጌታ የሆኑት ሁልጊዜ መልካም በማድረግ መቀጠል አለባቸው። ቀድሞውንም መልካምን ማድረግ የጀመሩት በዓለም ተቀባይነት ለማግኘት ወይም ለመወደድ ብለው ሳይሆን መልካም ማድረግ ከእግዚአብሔር የተቀበሉት ባሕርያቸው በመሆኑ ነው። ክርስቲያኖች በዓለም ውስጥ እየኖሩ በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ የሚተዳደሩ ሰዎች ናቸው። እንግዲህ ዓለም የምትጠላን የጨለማውን መንግሥት ጥለን ብርሃን ወደ ሆነው ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ስለመጣን ነው (ቆላ 1፡12-13)።

ይህን የዓለምን ጥላቻ እንዴት መቋቋም ይቻላል?

15፡26 እኔ ከአብ ዘንድ የምልክተኛሁ አጽናኝ እርሱ ከአብ የሚወጣ የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ፥ እርሱ ስለ እኔ ይመሰክራል። በ14፡26 ላይ አብ አጽናኙን የእውነት መንፈስ በእርሱ ስም፤ በኢየሱስ ስም እንደሚልክ ተናግሮ ነበር። አሁን ደግሞ የምናየው የእውነት መንፈስ የሆነውን አጽናኙን የሚልከው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው፤ የሚልከውም ከአብ ዘንድ ነው፤ ማለትም ከአብ የሚወጣ ነው። በ14፡26 እና 15፡26 ላይ የምንመለከተው መንፈስ ቅዱስን የሚልከው አብ እንደሆነ ነው። በ15፡26 ደግሞ በተጨማሪነት የምናየው ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ መንፈስን እንደሚልክ ነው። ስለዚህ መንፈስ ቅዱስን የሚልኩት አብና ወልድ ናቸው።

በዚህ ቁጥር መንፈስ ቅዱስ አጽናኝ እና የእውነት መንፈስ በሚሉ ስሞች ሊጠራ እናያለን።

አጽናኙ- የሚለው የሚያመለክተው መርዳትን፤ ማገዝን፤ ማጠናከርን፤ ማጽናናትን ሲሆን ይህም የመንፈስ ቅዱስን ሥራ ያሳያል። **የእውነት መንፈስ** ደግሞ ማስተማርን፤ መግለጥን፤ ማሳሰብን ያመለክታል፤ ይህም የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ለልብም ለአእምሮም ነው። ማጽናናት ለልብ ማስተማር ለአእምሮ ስለሆነ። ስለሆነም መንፈስ ቅዱስ በማጽናናትና እንዲሁም እውነትን በማስተማር ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ይመለከራል።

15፡27 እናንተም ደግሞ ከመጀመሪያ ከእኔ ጋር ኖራችኋልና ትመሰክሩላችሁ። ደቀ መዛሙርት ኢየሱስ አገልግሎቱን ክጀመረበት ጊዜ ጀምሮ ከእርሱ ጋር ስለ ነበሩ (ሉቃ 1፡2፤ ሐዋ 1፡21-22) እነርሱ ስለ ክርስቶስ የሚመሰክሩ ናቸው። ለመመለከር ግን የሚያሳስባቸውና

የሚያበረታታቸው (የሚያጽናናቸው) መንፈስ ቅዱስ የእውነት መንፈስ የሆነው አጽናኝ ያስፈልጋቸዋል። ይህ መንፈስ በእነርሱ ላይ ይመጣል። ስለዚህ ስለ ኢየሱስ የሚመሰክሩት መንፈስ ቅዱስና ደቀ መዛሙርት ናቸው።